Ova je biografija drugačija od bilo koje knjige koju ste ikada pre čitali...

Pojavilo se svetlo u vazduhu, a onda se popelo na plafon ostavljajući anđela Gospodnjeg ispod svog jantarnog plamena. Bill je drhtao od straha. Ali, iako se tresao, bio je zahvalan što je anđeo došao. Možda sada ova petlja bude prekinuta.

Bill je pitao: "Ko su ovi ljudi i šta oni predstavljaju?"

Anđeo je stajao s prekštenim rukama. Iako Bill nikad nije video smešak na licu anđela, sada je njegov prodoran pogled bio ozbiljan: *"Idi s njima,"* rekao je anđeo odlučno. *"Pošto si krenuo s njima, sada moraš nastaviti. Ali zapamti, ako odeš s njima na jug, ispaštaćeš zbog toga."*

Upravo ćete pogledati u područje natprirodnog...

NATPRIRODAN

Život Williama Branhama

KNJIGA 4

Evanđelista i njegova prihvaćenost

(1951. – 1954.)

Autor:
Owen Jorgensen

IZDAO:

Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705
SAD

PREVOD:

www.biblijski-vjernici.com

_____

www.messagehub.info
www.vjerujznaku.com
www.nevesta-hristova.com

Isus je rekao: "Verujte mi da sam ja u Ocu i Otac u meni. Ako ne inače, zbog samih dela verujte.

Zaista, zaista, kažem vam: ko veruje u mene, činiće dela koja ja činim; i veća će od njih činiti jer ja odlazim k svome Ocu."

Jovan 14:11–12

Sadržaj

Predgovor autora..... IX

KNJIGA 4: Evanđelista i njegova prihvaćenost

53. Crno-bela čuda 13
54. Pogled iz 1951. 27
55. Hallov paradoks 38
56. Život u zapuštenom kafiću 47
57. Nemiri u Africi 59
58. Satana podmeće svoju zamku 70
59. Konačno Durban 87
60. Anđelova procena 105
61. Tri svedoka 116
62. Skretanje u levo na jezeru Michigan 126
63. Kada se ljubav pokrene 135
64. Pomazanje za život 149
65. Pozvan iz Egipta 163
66. Obračun u Indiji 177
67. Nešto ga progoni 187
68. Beleške i izvori 196
69. Literatura 207
70. Indeks 210

71. Informacije o knjigama 215
72. Narudžba knjige 219

Predgovor autora

EVANĐELISTA I NJEGOVA PRIHVAĆENOST pokriva četiri godine života Williama Branhama u kojima je njegova svetska popularnost doživela svoj vrhunac. Hiljade propovednika želele su da održi kampanje lečenja verom u njihovim krajevima. Kada je odlazio u velike gradove, stotine lokalnih pastora sarađivali su s njim na velikim interdenominacijskim skupovima. Između 1951. i 1954. održao je najveće hrišćanske sastanke do tada. Pedeset hiljada ljudi došlo je na jedan sastanak u Durbanu u Južnoj Africi, a tristo hiljada prisustvovalo je sastanku u Bombaju u Indiji.

Zanimljivo, veličina slušateljstva nije impresionirala Williama Branhama. On bi propovedao dvadeset i pet ljudi s istim zadovoljstvom kao što je propovedao dvadeset i pet hiljada ljudi. U 1953. rekao je: "Večeras znam za mesta na koja me pozivaju gde petnaest hiljada ljudi može prisustvovati prvo veče. Znam mnoga mesta gde bi se okupilo barem sto pedeset hiljada prvo veče. Ali, ja ne razmišljam o veličini slušateljstva. Evanđelje se mora propovedati za svedočanstvo u ovom gradu i onom gradu, i po celom svetu, a onda će doći Gospod. Ne mora se propovedati teologija, već se sila i demonstracija Duha Svetog moraju propovedati po celom svetu za svedočanstvo. Onda će doći to vreme. Neka vas Bog blagoslovi. Primite Njega."

Cela služba Williama Branhama bila je svedočanstvo sile i demonstracije Duha Svetog. Iako su u ovoj knjizi zapisana mnoga čuda, ona samo predstavljaju hiljade natprirodnih situacija koje su se odvile u njegovoj službi za vreme ove četiri godine. Nakon što je ispričao priču o čudesnom izlečenju kongresmena Upshawa, William Branham je rekao: "Po pitanju ovakvog svedočanstva, verujem da bih mogao stajati ovde sledećih petsto sati (kada bi to bilo moguće) i svedočiti o onome što sam video kako naš Gospod čini, a ne bih obuhvatio sve... hiljade knjiga ne bi obuhvatile sve detalje onoga što sam video kako naš Gospod Isus čini. Prijatelji, toga je bilo na stotine hiljada... Reći ćete: 'Zašto nisam čuo o tome?' Isto su mnogi Jevreji mislili nakon što je Isus razapet. Mnogi su rekli: 'Zašto nisam pre čuo za čuda?' Vi imate privilegiju sada čuti o tome i prihvatiti. Danas je vaš dan."

Pošto sam opsežno proučavao život Williama Branhama, slažem se s njegovom procenom: trebale bi stotine knjiga da bi se obuhvatili svi detalji vizija, čuda, izlečenja i ostalih natprirodnih fenomena koji su se dogodili u njegovoj službi.

U *Natprirodan: Knjiga 4*, nisam pokušao obuhvatiti samo važnije događaje u ovom razdoblju njegovog života, već sam takođe uvrstio presek mnogih vizija i čuda koja su se redovno događala. Sve ove natprirodne manifestacije bile su povezane. Bog je vodio Williama Branhama u određenom smeru zbog posebnog razloga. Sotonina zamka u Južnoj Africi učinila je više od toga da ga je skoro ubila. Lekcija koju je naučio iz tog iskustva uticala je na mnoge njegove naknadne odluke. Isto tako, njegov otkazani put u Izrael naveo ga je na preispitivanje svoje službe u svetlu biblijskih proroštava. Nakon tog ispitivanja, dramatično je promenio svoju službu. Smanjio je naglasak na božansko isceljenje i više naglasio biblijske doktrine....sa začuđujućim rezultatima.

- Owen Jorgensen, 2001.

KNJIGA 4

Evanđelista i njegova prihvaćenost

(1951. – 1954.)

William Marrion Branham

Poglavlje 53
Crno-bela čuda
1951.

WILLIE UPSHAW je šezdeset i šest godina čekao ovo veče. "Sada ili nikada," razmišljao je uznemireno. "Ako samo dođem na vreme..." Hteo je da taksi požuri, ali je saobraćaj u špicu terao vozača da uspori.

Willie je gledao na sat. Sastanci Williama Branhama uskoro će početi. Ako ne stigne dovoljno rano kako bi dobio molitvenu karticu, prevaljeni put mogao bi biti uzaludan. Bez molitvene kartice neće moći ući u red za molitvu, a ako ne uđe u red za molitvu, kako će ostvariti svoj san?

Više od pola veka u srcu mu je tinjao san – mala tinjajuća žeravica želje kojoj nije dozvolio da se ugasi. Willie Upshaw je hteo hodati bez pomoći. To je bilo toliko lako, a opet toliko komplikovano. Poslednji put kada je samostalno hodao bilo je kada je imao osamnaest godina, pre nego što je slomio kičmu u nesreći na farmi. Kroz sve teške godine koje su usledile, trudio se živeti prema svom motu: *"Neka te ništa ne obeshrabri i nikada nemoj odustati."* Verujući u Boga bezgranične snage, Willie je ustrajno molio da ponovo prohoda. Bog ga je izlečio od raznih bolesti, uključujući rak lica koga nije bilo moguće operisati. Uprkos tome što je mnogo

godina molio za odgovarajuću veru, nekako nikad nije uspeo dosegnuti dovoljan nivo vere da bi ustao i hodao, možda do sada...

Dan ranije, Willie Upshaw i njegova supruga Lily bili su na konvenciji baptističkih propovednika blizu njegove kuće u Santa Monici u Kaliforniji. Tamo su sreli dr. Roya Davisa, propovednika koji je posvetio Williama Branhama za službu 1932. Willie Upshaw je pitao dr. Davisa jesu li istiniti svi neverovatni izveštaji koje je slušao o Williamu Branhamu. Roy Davis mu je ispričao jedno čudo koje je video iz prve ruke. Đakonu u njegovoj crkvi, koji se zvao Frank Shoemaker, oduzete su funkcije nogu kada je pre deset godina slomio kičmu. Vezan za invalidska kolica, osećao se korisnim tako što je radio u kancelariji crkve. Pre godinu dana Shoemaker je prisustvovao Branhamovoj kampanji lečenja i te je noći William Branham rekao da je imao viziju kako Frank Shoemaker hoda. Shoemaker je odmah ustao i izašao iz invalidskih kolica. Davis je rekao da Frank Shoemaker sasvim dobro hoda otada.

Ta je priča dunula u žeravicu Willijevog sna te se zacrvenela i počela dimiti. Ako ikada postigne da se William Branham pomoli za njega, možda i on ponovo prohoda. Tada je saznao da William Branham uskoro završava kampanju lečenja u Los Angelesu. Odjednom je Willijev stari san ponovo planuo. Otišao je pravo kući, spakovao kofere i kupio kartu za prvi sledeći let za Los Angeles. To je to! Ovo je verovatno njegova poslednja šansa! Zato je morao stići na Branhamove sastanke dovoljno rano kako bi dobio molitvenu karticu.

Nažalost, saobraćaj je postajao sve gušći i sve više usporavao njegov taksi. Nervozno je čačkao po zakovici na svojoj protezi za leđa.

"Willie," rekla je njegova supruga, "drži pogled na Gospodu. Bog te već slavopobedonosno proveo kroz tolika iskušenja. Razmisli samo koliko bi više Njemu bilo na čast kada bi ti obilazio kontinent i svedočio za Njega bez štaka, obznanjujući Njega ne samo kao Spasitelja tvoje duše, već i kao Velikog Lekara koji je izlečio tvoje telo."

Willie je znao da je u pravu, ali veo sumnje pokušavao je zagušiti njegovu veru. Razmišljao je o tome koliko je vremena prošlo otkako je poslednji put hodao bez štaka. Ta se nesreća dogodila 1884. Sada je 1951. Prošlo je šezdeset i šest godina.

Toliko se toga dogodilo od tog kobnog dana 1884. Sedam godina provedenih u krevetu činile su se kao noćne more, a ipak su ga iste te godine agonije privukle bliže Bogu. Dok je patio u krevetu, napisao je inspirisanu knjigu *Odlučan Willie, ili odjek iz pustinje.* Ta je knjiga počela njegovu dugu karijeru u javnoj službi. Prodajom knjige *Odlučan Willie* zaradio je dovoljno novca za odlazak na studije. Kasnije je osnovao časopis *Zlatno doba* koji je uređivao trinaest godina.

Onda se probio u politiku. 1919. izborio je mesto u kongresu Sjedinjenih Država, izglasan od stanovništva Georgije. Willie je bio izuzetno ponosan na osam godina koje je proveo kao zastupnik Zastupničkog doma Sjedinjenih Država. Mnogi njegovi prijatelji još uvek su ga oslovljavali s kongresmen Upshaw. 1932. takmičio se za predsednika Sjedinjenih Država kao kandidat Stranke za prohibiciju.

Nakon poraza u predsedničkoj kampanji, radio je bez plate u hrišćanskom obrazovanju pomažući nesretnoj deci da idu na studije. Putovao je po školama u četrdeset i dve države i držao predavanja desetinama hiljada učenika. Hrabrio ih je da postave ciljeve povezane s Bogom. 1938., sa sedamdeset i dve godine, posvećen je za baptističkog propovednika i kasnije u dva navrata bio potpredsednik Južne baptističke konvencije. Čak je jedno vreme radio kao potpredsednik Linda Vista baptističkog fakulteta i seminara u San Diegu, u Kaliforniji.

Sada, u starosti od osamdeset i četiri godine, Willie Upshaw bio je ponosan na svoju istaknutu karijeru, pogotovo kada se uzme u obzir njegova invalidnost.

Dok se vozač taksija teško probijao kroz gust saobraćaj, Willie je izvukao novine koje su mu virile iz džepa i ponovo ih čitao radi ohrabrenja. U članku je pisalo o čudu koje se dogodilo Florence Nightingale Shirlaw, rođakinji Florence Nightingale,

poznate engleske medicinske sestre iz devetnaestog stoleća. Florence Shirlaw je živela u Južnoj Africi. Iako je tek bila u tridesetima, život joj je gušio maligni rak koji joj je izrastao oko dvanaestopalačnog creva i onemogućavao hranjenje. Pošto se rak nije mogao operisati, činilo se da joj nema pomoći. Doktor ju je hranio intravenozno nekoliko meseci, dok su joj se mišići smežurali i koža prilepila uz kosti. Na kraju je pala na 25 kg i izgledala kao koža razvučena preko kostiju. Svi oko nje verovali su da je na kraju, ali Florence Nightingale Shirlaw se još nije predavala.

Čitala je o Williamu Branhamu i neverovatnom uspehu koji je imao moleći za bolesne. 1946. William Branham je rekao da mu je anđeo dao poslanje od Boga da pronese dar božanskog isceljenja narodima sveta. Anđeo mu je rekao ako bude iskren i zadobije da mu ljudi veruju kada se bude molio, da ništa neće ostati ispred njegove molitve, čak ni rak. Gđica. Shirlaw je poslala Williamu Branhamu avionsku kartu i molila ga da doleti u Južnu Afriku da se moli za nju. Nažalost, evanđelista je već imao dogovoren odlazak u Švedsku, Finsku i Norvešku. Kada je Florence Shirlaw saznala da će brat Branham doći u Englesku i moliti se za Kralja Georgea VI, iznajmila je avion za London. Njen je avion sleteo samo nekoliko minuta nakon aviona koji je dovezao američkog evanđelistu. Do sada je Florence skoro umrla. Žile su joj propale, što je značilo da joj medicinska sestra više nije mogla ubadati iglu za intravenozno hranjenje. Glas joj je bio šapat, dah površan, puls usporen i slab. William Branham je zamolio Boga da je izleči u Ime Isusa Hrista, i tada je prorokovao: "Ovako govori Gospod: 'Živećeš i nećeš umreti.'" Bez obzira na to koliko je neverovatno zvučalo to proroštvo, dogodilo se. Taj članak je pokazivao trenutnu sliku Florence Nightingale Shirlaw koja je bila teška 70 kg, smejala se i izgledala puna života i energije.

Willie Upshaw je vratio novine da mu vire iz džepa na plavom sakou od odela. Vera mu je gorela kao vatra potpaljena svežim kalifornijskim vetrom. Da mu je samo ući u red za molitvu...

Njegov taksi, uhvaćen u gužvi, usporavao je i zaustavljao se, čime se ta molitvena kartica činila jako dalekom. Willie je promrmljao samom sebi: "Neka te ništa ne obeshrabri i nikad nemoj odustati."

HOWARD BRANHAM je lagano pokucao na vrata hotelske sobe svog brata. "Billy," rekao je tiho, "sastanci će uskoro početi. Ako ne krenemo, zakasnićemo."

Čekao je odgovor. Nije ga bilo. Howard je podigao ruku kako bi jače pokucao, ali se predomislio. Ovo je bio njihov četvrti dan u Los Angelesu i on je mogao osetiti da njegov brat oseća napor od molitvi za bolesne. Ipak, Howard nije doživeo da njegov brat zaspe pre sastanka. Verovatnije je bio duboko u molitvi. Howard je otišao niz stepenice u restoran, naručio zaslađeno mleko i polako ga popio kroz slamku. Popivši mleko, popeo se uz stepenice kako bi ponovo pokucao. Ovaj put vrata su bila odškrinuta.

William Branham nije razgovarao sa svojim bratom dok su se vozili prema Calvary Templeu. Koncentrisao se na Duha Svetog. U njegovoj hotelskoj sobi posetio ga je anđeo Gospodnji. Čak i kada Bill ne bi mogao videti anđela, uvek je mogao reći kada bi se anđeo približio. Osetio bi pritisak na koži kao naelektrisani dašak. U prisutnosti natprirodnog bića, Bill bi zanemeo od strahopoštovanja i straha. Iako ga je anđeo susreo na stotine puta, Bill bi se uvek preplašio kada bi došao. Ipak, taj bi strah opao kad bi anđeo progovorio. Često bi usledile vizije. Bill nije imao kontrolu nad vizijama. U tim trenucima čak nije mogao kontrolisati svoj glas. Zato nije govorio ništa svom bratu Howardu na putu u crkvu. Nije želeo uznemirivati pomazanje Duha Svetog koje je bilo na njemu, jer je znao da će njegov dar automatski početi delovati pod tim pomazanjem, crpiti mu energiju, a morao je čuvati snagu za noćašnji sastanak.

Pošto su zakasnili u Calvary Temple, Bill se nije iznenadio kada je zatekao svog rukovodioca, W. J. Ern Baxtera, kako

propoveda. Kada je primetio Billa, Ern Baxter je odmah završio svoju kratku propoved i poveo ljude da zapevaju himnu Branhamovih kampanja:

Samo veruj, samo veruj,
Sve je moguće, samo veruj...

Nakon što je pozdravio slušateljstvo, Bill je pitao mogu li ga oni iz pozadine čuti. Nije podignut dovoljan broj ruku da bi ga to zadovoljilo, te je zamolio čoveka koji je upravljao razglasom da ga pojača. Ovo je bilo uobičajeno ozvučenje s obzirom na razliku u visini između Billa i njegovog rukovodioca. Iako su bili skoro istih godina, bili su suprotnog izgleda i ponašanja. Ern Baxter je bio gromada od čoveka, preko dva metra visok s velikim grudnim košem koji je proizvodio gromke bariton propovedi. Baxteru je na kockastoj glavi rasla gusta i oštra kosa razdeljena naočarima s metalnim okvirom. Nasuprot tome, William Branham je imao samo 170 cm i težio 70 kg. S četrdeset i dve godine, Billova je kosa bila istanjena na vrhu i proćelava u slepoočnici, čime se isticalo njegovo visoko i nagnuto čelo. Imao je duboke oči koje su odavale impresiju intenzivne koncentracije, kao orao koji na visokoj steni pretražuje dolinu ispod sebe i ne dopušta da mu išta promakne.

Od početka njegove službe širom nacije u junu 1946. do ovih sastanaka u Los Angelesu u februaru 1951., William Branham je većinu energije usmerio na molitvu za bolesne ljude. Ako je propovedao pre sazivanja reda za molitvu, bila bi to obično kratka služba na temu biblijskih osnova božanskog isceljenja. Čak i kada ne bi propovedao, uvek bi potrošio nekoliko minuta kako bi objasnio svoju neobičnu službu. Rekao bi nešto kao ovo:

"Dragi prijatelji hrišćani, pre nego što počnemo s redom za molitvu, želim da svi jasno razumete da ja ne tvrdim da sam božanski iscelitelj. Ja se jedino mogu moliti za vas. Niti jedan čovek ne može lečiti. Samo je Bog iscelitelj.

Ja sam samo čovek, vaš brat, sa službom potvrđenom od natprirodnog bića – anđela Gospodnjeg koji je došao od Boga da bi vama poslužio ove blagoslove. Kaže li električna žica koja ide do svetla: 'Gle kako sam ja velika žica?' Ne, žica ne proizvodi svetlo. Struja u žici čini svetlo. Ja sam kao električna žica. Nemam vlastito svetlo dok se ne upali odnekud drugde. Vidite li da ja dajem slavu Isusu Hristu? To ne dolazi od mene, to je od Njega.

Neki ljudi misle da nema anđela u Novom Zavetu i da je samo Duh Sveti vodio ranu crkvu. Istina je da je Duh Sveti vodio crkvu, ali anđeli su uvek službeni duhovi u svakom dobu. Setite se da se u 8. poglavlju Dela anđeo Gospodnji pojavio Filipu i rekao mu da ide u pustinju Gaza i svedoči evnuhu iz Etiopije. I kada je Petar bio u zatvoru, anđeo Gospodnji je kao svetlo zasjao nad njim, dotakao ga, oslobodio okova i izveo ga napolje. [96] I nemojte zaboraviti sv. Pavla. Nakon četrnaest dana i noći na okeanu za vreme oluje, ponestalo je nade da će biti spašeni, Pavle je rekao: *'Zato se razvedrite, ljudi, jer verujem Bogu da će biti onako kako mi je rečeno.'* [97] Pisac Otkrivenja, Jovan, je u zadnjem poglavlju Biblije napisao: *'Ja, Isus, poslah anđela svoga da vam posvedoči ovo po crkvama.'* [98] Vidite, knjigu Otkrivenja Jovanu je pokazao anđeo Gospodnji. A Jovan je kleknuo da se pokloni tom anđelu, a anđeo ga je zaustavio, rekavši: *'Pazi! Nemoj! Sluga sam kao i ti i braća tvoja.'* [99] Proročki duh koji je bio na prorocima kroz vekove bio je tamo i prorokovao kroz Jovana, pokazujući mu budućnost preko anđela. Isti Duh je ovde u ovoj zgradi večeras. On je isti juče, danas i zauvek. Nemojte pokušavati shvatiti, samo prihvatite."

Te noći u februaru 1951., dok je Bill objašnjavao svoju službu slušateljstvu u Los Angelesu, osetio je da se anđeo Gospodnji odmiče od njega i odlazi nad publiku. To samo po sebi

[96] Dela 12
[97] Dela 27:25
[98] Otkrivenje 22:16
[99] Otkrivenje 19:10

nije bilo neobično na njegovim sastancima, osim što to anđeo obično nije radio dok ne bi počeo red za molitvu i uopšte porasla vera. Možda je neko ovde već imao izvanrednu veru. Bill je proučavao gomilu dok je govorio. Onda je primetio kako Vatreni Stub gori blještavo kao bljesak fotoaparata. Visilo je iznad mršavog starog čoveka koji je sedeo prema kraju crkve pored prolaza.

Bill je posmatrao to natprirodno svetlo dok nije postalo vizija. Iako je i dalje imao širom otvorene oči, više nije mogao videti pretrpanu crkvu Calvary Temple. Umesto toga, video je dečaka kako izvlači prikolicu traktora prema stogu sena po sunčanom danu. Dečak se popeo na vrh stoga i počeo bacati seno u prikolicu. Jedan deo Billovog uma i dalje je bio mutno svestan da je još uvek u Calvary Templeu u Los Angelesu i da govori hiljadama ljudi, ali aktivni deo njegovog uma bio je pored tog stoga i posmatrao odvijanje drame. Činilo mu se kao da je odjednom na dva mesta.

Dok je posmatrao, nastavio je govoriti u mikrofon. "Vidim dečaka kako se igra na vrhu stoga. Obučen je jako čudno. O! Pao je sa stoga i udario leđima o prikolicu traktora. Vidim čoveka kako ga podiže i nosi k doktoru. Doktor ima bele brkove i nosi naočare na dnu nosa. Vidim doktora kako nešto radi s dečakom, ali nema koristi. Nema pomoći. Doktor ga šalje kući u krevet. Dečaku postaje toliko loše da ne može podnositi vibracije kada neko hoda po podu njegove spavaće sobe. Vidim kako buše rupe u drvenom podu kako bi umanjili vibracije. Sada dečak radi neki posao... o, on piše. Sada postaje poznat. Vidim kako ga guraju u invalidskim kolicima, a čak može i hodati ako koristi štake i protezu za leđa. Mogu videti kako sedi na klupi i ljudi aplaudiraju na njegove govore. I ljudi, ne znam zašto, ali vidim Belu kuću u Washingtonu D.C. Sada me je napustilo."

Brzi redosled scena je iščeznuo i Bill je ponovo gledao ljude u Calvary Templeu. Više nije mogao videti svetlo anđela u pozadini crkve, tako da je posmatrao lica onih koji su sedeli blizu mesta gde je bilo svetlo. "Tamo je," rekao je Bill dok je

pokazivao prstom. "To je stari čovek što sedi tamo iza s parom štaka koje leže u prolazu pored njegovog sedišta."

Dok su se svi okretali videti, Bill je pitao Howarda koliko je molitvenih kartica podelio. Obično bi Howard podelio sto novih kartica svake večeri kampanje. Svaka kartica je na sebi imala odštampano slovo i broj. Bill bi nasumice odabrao broj, npr. 85, i onda bi tražio da se oni s brojevima od 85 do 100 okupe u red za molitvu. Pošto se svake večeri koristilo drugo slovo iz abecede, pojedini broj 85 bio bi dobar samo za jednu službu. Na ovaj način je odabir bio pošten. Svi koji su želeli molitvu imali su istu priliku doći u red za molitvu svake večeri.

Dok je Howard postrojavao ljude u red u bočnom prolazu, Ern Baxter je prišao Billu i rekao mu: "Brate Branhame, znaš li ko je taj čovek koga si video u viziji?"

"Ne, zaista, ne znam."

"To je William Upshaw, bivši kongresmen Sjedinjenih Država. Želi da razgovara sa tobom, tako da sam mu poslao dodatni mikrofon."

Vratar je uključio dodatni mikrofon u razglasni sistem. Glas g. Upshawa došao je kroz zvučnike. "Sine, kako si znao da sam pao i ozledio se kada sam bio dečak?"

"Gospodine," odgovorio je Bill, "nikad pre nisam čuo za vas. Jedino što mogu reći je ono što sam video u viziji."

"Dobro, upravo se to dogodilo. Zovem se William Upshaw i osam godina sam bio kongresmen iz Georgije. Takmičio sam se za predsednika Sjedinjenih Država 1932., ali sam poražen zato što sam bio protiv legalizacije viskija. I danas sam protiv toga. Imao sam osamnaest godina kada sam se ozledio. Invalid sam šezdeset i šest godina – sedam godina u krevetu i pedeset i devet godina koristim invalidska kolica i štake. Za mene je moljeno desetak puta bez uspeha. Pre nekoliko dana dr. Roy Davis mi je savetovao da dođem ovde i da ti posreduješ kod Boga za mene. Sine, hoću li ikada biti izlečen?"

"Ne mogu vam reći, brate. Ne znam. Mogu vam reći samo ono što sam video u viziji. A sada me je napustila."

Bill je pogledao na bočni prolaz. Howard je klimnuo da je red za molitvu spreman.

Iako je crkva bila prepuna, samo je nekolicini ljudi dozvoljeno sedeti iza Billa na platformi. Naučio je iz iskustva da je tako najbolje. Pod pomazanjem postao bi ekstremno osetljiv na duhove. Kada bi bina bila puna ljudi, mogao bi osetiti svakog skeptika među njima te mu je njihova sumnja otežavala koncentraciju na potrebe u redu za molitvu. Ovo nije bila samo njegova ideja. Imao je primere u Pismu. Pre nego što je Isus uskrsnuo Jairovu ćerku iz mrtvih, tražio je da svi sumnjičavi napuste prostoriju. Petar je učinio isto pre nego što se molio za Tabitu. [100] Ali, bio je još jedan razlog zašto Bill nije želeo skeptike iza sebe: kada god bi osoba s epilepsijom došla blizu anđela Gospodnjeg, demon epilepsije bi eksplodirao. Ako bi u blizini bilo skeptika, njihova nevera bi hranila demona, što bi Billu dodatno otežavalo kontrolu. Povremeno je Bill dopuštao propovednicima da sede iza njega na platformi kada bi bio siguran da oni veruju u njegov dar. Mogao bi osetiti njihovu veru, a to mu je pomagalo.

Kada bi prva osoba u redu za molitvu došla pred njega, Bill bi razgovarao s njom ili s njim neko vreme kako bi kontaktirao duh te osobe, kao što je Isus razgovarao sa Samarijankom na Jakovljevom bunaru. [101] Ako bi osoba bila hrišćanin, Bill bi mogao osetiti topao duh dobrodošlice. Obično bi video sjaj svetla oko glave hrišćanina. Ne bi bio potreban dug razgovor da Bill oseti kako se pomazanje spušta na njega. Tada bi se obično pojavila vizija. Video bi pacijenta kako se diže u vazduh i smanjuje, skoro kao da se osoba udaljava od njega većom brzinom od brzine zvuka. Tada bi se formirala minijaturna scena koja bi obično prikazivala nešto relevantno iz prošlosti osobe, a uvek je ukazivalo na nešto specifično o problemu osobe. Te su vizije nalikovale snovima, osim što je Bill bio potpuno budan, a scene koje je posmatrao bile su jasne i razumljive. Možda je video adresu osobe na zidu kuće ili ime na poštanskom sandučiću.

[100] Marko 5:35–48; Dela 9:36–42

[101] Jovan 4:6–19

Često bi znao u čemu je problem s osobom tako što bi slušao dijagnozu doktora. Dok bi posmatrao svaku viziju, govorio bi slušateljstvu šta vidi, ali te reči nisu dolazile njegovom voljom. Kada bi ga vizija napustila, možda bi se malo sećao onog što je gledao, i malo onog što je rekao. Ali oni u redu uvek bi potvrdili da je ono što je rekao pod pomazanjem istina. Kada bi Bill video blještavo svetlo kako kruži oko glave pacijenta, znao bi da se dogodilo čudo. Nekad bi Bill video ljude izlečene u viziji. Nikad se nije pokazalo neistinitim.

To je bila očigledna razlika između pomazanja za propovedanje i pomazanja za vizije. Prvo je Billu davalo snagu, a drugo bi ga iscrpilo. Bill nije bio slabašan čovek. Dok je lovio (što je često radio) mogao bi hodati oko 50 km po danu po kršnoj divljini, a onda ustati i ponoviti to sledećeg dana. Ali, jedna vizija umorila bi ga više nego da je zamahivao macolom sat vremena. Za vreme ovakvih redova za molitvu, vizije bi dolazile jedna za drugom. Kada bi pojedina vizija završila, pomazanje bi ga nakratko napustilo i lebdelo nad njim kao golub, čekajući da se primakne sledeći pacijent. Da se to nije događalo, Bill bi se srušio nakon nekoliko minuta. Njegovo telo ne bi izdržalo taj napor. Mogao bi izdržati dvadeset, možda trideset minuta, pre nego bi se ukočio od iscrpljenosti.

Te noći u Calvary Templeu, petnaest ljudi određenih za molitveni red izašli su jedan po jedan, svi sa svojim vlastitim problemima koje su vizije precizno rasuđivale. Kada je došlo vreme da mu priđe zadnja osoba iz reda, Bill je posrnuo kao da će pasti. Ern Baxter se primakao da ga zadrži, ali se Bill uspeo vratiti u ravnotežu. Protrljao je lice. Usne su mu zadebljale, a koža peckala kao da nema cirkulacije.

Odjednom se pojavila druga vizija. Bill je posmatrao mladog doktora u belom medicinskom kaputu. Doktor je nosio naočare s debelim staklima i imao je okrugli reflektor na čelu. Prekrstivši ruke, doktor je pogledao i zatresao glavu u negodovanju. Bill je pratio doktorov pogled i govorio: "Vidim mladog doktora, mršavog i visokog. Ima naočare s narandžastim okvirom. On

operiše malu crnkinju staru oko pet ili šest godina. Izvadio joj je krajnike, ali nešto je loše krenulo i sada je paralizovana od ramena naniže."

Istog trenutka vizija ga je napustila. Bill je čuo kako žena viče. Iz pozadine crkve, krupna crnkinja je krenula prema napred. Vukla je, nosila na točkovima i vikala: "Gospode, smiluj se! To je bila moja beba!" Nekoliko vratara ju je pokušalo zaustaviti. Kao igrač ragbija, ova krupna žena odgurala je vratare i nastavila dolaziti. Konačno je dovoljan broj ljudi formirao red ispred nje da je morala stati, ali je i dalje vikala: "Pastore, to je bila moja beba! I tako je doktor izgledao. To se dogodilo pre dve godine i otada nije hodala. Je li isceljena?"

"Ne znam, tetka. Kao što sam malopre rekao kongresmenu, ja mogu reći samo ono što vidim u viziji. Je li to vaša devojčica na nosilima?"

"Da. Molila sam i molila za njeno isceljenje."

"Dobro, tetka, ja mogu moliti za nju i možda je Gospod Isus izleči, ali reći da će tako biti, to ne mogu sam od sebe." Pogledao je svog brata. "Howard, je li to poslednja osoba u redu?"

Howard je klimnuo i dao znak zadnjem pacijentu da krene. Bill je primetio da se nešto nalik crnoj crti miče odmah iznad glava ljudi. Dok je posmatrao, crta se razvukla u gradsku ulicu. Tada je video malu crnkinju kako skakuće niz ulicu i ljulja lutku u rukama.

Bill je rekao majci: "Tetka, Isus Hrist je nagradio vašu veru. Vaša devojčica je isceljena."

Potresena emocijama, majka se nagnula nad nosila i poljubila svoju ćerku. Tad je pogledala gore i pitala: "Pastore, kada će moja beba ozdraviti?"

"Već je zdrava, tetka."

Dok je majka posmatrala evanđelistu, njena ćerka je tiho skliznula s nosila. Čim je devojčica postala sigurna da će je noge držati, vrisnula je. Okrenuvši se pogledati, njena majka je takođe vrisnula, a onda pala u ruke vratara. Nakon minute, majka i ćerka

marširale su rukom pod ruku kroz centralni prolaz i slavile Boga. Gomila je u entuzijazmu dodala svoju saglasnost.

Bill ih je posmatrao dok majka i ćerka nisu prošle kroz vrata. "Vidite šta Gospod može učiniti," rekao je nejasno jer je bio jako iscrpljen. Skoro se okrenuo razgovarati s poslednjom ženom u redu za molitvu kada je ponovo zapazio micanje u uglu svog vidokruga. Dok je pažljivo posmatrao, Bill je video bivšeg kongresmena kako tumara istom ulicom iznad slušateljstva. Kongresmen Upshaw je bio odeven u čokoladno smeđe odelo na bele pruge i nosio je južnjački Stetson šešir. Ljubazno se smeškao i podizao šešir dok je hodao.

Bill je posmatrao g. Upshawa koji je sedeo na stolici pored glavnog prolaza. Ovde u crkvi bivši zastupnik je nosio plavo odelo i crvenu kravatu.

"Kongresmene, imate li tamnosmeđe odelo na bele pruge?"

Stari gospodin je i dalje držao dodatni mikrofon. "Da, sine. Prekjuče sam ga kupio."

Sada je Bill znao šta će se dogoditi. "Moj brate, bili ste poštovan čovek i poštovali ste Boga sve ove godine. Bog vas sad nagrađuje tako što će vam usrećiti poslednje dane. Sada možete hodati, kongresmene. Gospod Isus Hrist vas je izlečio."

G. Upshaw nije znao šta da radi. Rekao je: "Neka je slava Bogu. Sine, ako mi Isus Hrist dopusti hodati bez štaka, preostale dane svog života provešću Njemu na slavu."

"Kongresmene..." Bill je zastao i posrnuo. Osetio je da mu snaga brzo opada. Ern Baxter i Leroy Kopp su ga pridržali i počeli voditi. Bill je šaptao: "Kongresmene, u Imenu Isusa Hrista, stanite na noge i hodajte. Bog vas je izlečio. To je: 'Ovako govori Gospod!'"

Pastor Leroy Kopp se vratio k mikrofonu i rekao: "Brat Branham kaže da je kongresmen isceljen!"

Willie Upshaw je osetio kako mu srce lupa. Rekao je samom sebi: "Brat Branham poznaje Božiji um, zato moram iskoračiti u veri i prihvatiti Isusa Hrista za svog Iscelitelja."

Osetio je nešto hladno kako mu prolazi kroz telo. Odbacujući štake, ustao je i zakoračio u prolaz. Živci u njegovim nogama, dugo vremena mrtvi, odjednom su oživeli. Krv je napunila njegove zgrčene mišiće. Čudesno, noge su ga podupirale. Ponovo je zakoračio, i opet. Uspevao je! Hodao je bez pomoći!

Dok je zajednica eksplozivno proslavljala Boga, Willie Upshaw je odšetao kroz prolaz prema napred i rukovao se sa zapanjenim Leroyem Koppom. Onda, pošto je stajao tamo gde su ga svi mogli videti, Willie Upshaw se sagnuo i dotaknuo nožne prste.

Poglavlje 54
Pogled iz 1951.

JEDNOG TOPLOG jutra u junu 1951., William Branham se vratio kući u Jeffersonville u Indiani, u nadi da će se malo odmoriti pre nego što krene na sledeću seriju kampanja. U julu je imao dogovorene dve nedelje sastanaka u komadu – prve nedelje u Toledu u Ohiju, onda dve noći u Zionu u Illinoisu, onda četiri noći u Eriju u Pennsylvaniji. Znao je da će biti naporno. Pošto je već bio iscrpljen od svoje poslednje kampanje, odmor je sada bio neophodan da bi sačuvao zdravlje.

Pronaći vremena za relaksaciju i opuštanje nije mu bilo jednostavno, čak ni kući. Čim su ljudi saznali da se vratio u grad, posetioci su počeli zvoniti na njegova vrata, a već u podne njegov dnevni boravak bio bi prepun stranaca koji su čekali lične razgovore i molitve. Tako je celo vreme otkad mu je Bog dao poslanje 1946. Obično Bill nije obraćao pažnju na neprestano narušavanje njegove privatnosti. Voleo je ljude i želeo im pomoći. Ali, sada je bio previše umoran da bi nekome pomagao. Kada bi danas vodio lične razgovore, vizije (a uvek su dolazile vizije za vreme razgovora) bi ga kidale.

Meda je rekla: "Bill, pre nego što se gomila okupi, daj da te negde odvedem."

Odvezli su se u područje Tunnel Milla, 25 km severoistočno od Jeffersonvillea. Često se povlačio u ovu šumu u vreme nevolja, nalazeći mir u ovoj tihoj, zelenoj šumi. Skrivena među tim brežuljcima bila je pećina gde je povremeno odlazio da odmori i moli se. Ali danas to nije bilo njegovo odredište. Do pećine je trebalo naporno pešačiti. Bill je jednom poveo Medu tamo, ubrzo nakon njihovog venčanja 1941. Njoj je jednom bilo dovoljno. Na povratku u Jeffersonville, Bill je osetio potrebu da se zaustavi tamo gde je kao dečak išao u školu. Skrenuo je kolima na travnjak i parkirao. Rebeka je potrčala da bere divlje cveće. Meda je hodala za njom. Bill je odšetao do stare pumpe i, povlačeći ručku gore-dole, izvukao malo vode. Škola s jednom prostorijom bila je blizu studenca. Nije preostalo ništa od školske zgrade, čak ni kamen koji bi označio temelje. Naslanjajući se na drvenu ogradu, Bill je gledao dolinu u kojoj je odrastao. Tada je bila retko nastanjena, a sada su dobro građene kuće prekrivale brežuljak. Koliko su se samo razlikovale od dvosobne drvene kolibe u kojoj je živeo kao dečak. Koliko se drastično svet promenio u trideset godina.

Bill se setio kako su mu se velike činile klade na kolibi dok je bio mali dečak. Iza kolibe je bila velika jabuka za koju je jednom mislio da će večno živeti. Više je nije bilo. Setio se klupe za pranje odeće koju je njegov otac sagradio ispod jabuke i slomljenog ogledala zabijenog u deblo. Koliko je puta posmatrao kako se njegov otac brije ispod jabuke? Charles Branham je bio nizak, žilav čovek snažnih mišića. Kada bi skinuo košulju da se opere i obrije, ti mišići kao da bi se naborali pod kožom. Bill se setio da je razmišljao: "Bože moj! Gle kako je moj tata jak. On će živeti sto godina!" Ali nije. Umro je 1936. u dobi od pedeset i dve godine. Uništio se sa previše ispijanja viskija.

Nekad je ispred kolibe tekao potok. Bill je razmišljao o tome koliko je samo puta teglio tu tešku kantu od kedrovine do potoka po vodu. Teško je bilo biti najstariji od desetoro dece. Njegovi

roditelji su očekivali puno od njega. Znao bi nagovoriti svog brata Edwarda da obavlja poslove umesto njega u zamenu za bombonu. Sada potoka više nije bilo. Sigurno ga je zatrpao buldožer. Ni Edwarda nije bilo.

Bill je zaustavio suze na spomen Edwarda. Iako je Edward bio godinu dana mlađi od njega, zajedno su krenuli u školu. To su bile teške godine. Njegova porodica je bila toliko siromašna da ni on, ni Edward nisu imali dovoljno odeće. Te jeseni 1917. Bill je išao u školu bez košulje. Kada je pao sneg, komšinica se sažalila nad njim i dala mu kaput. Celu tu zimu Bill je nosio svoj kaput svakog trenutka dok je bio u školi kako druga deca ne bi znala da nema košulju. Tokom odmora ostala deca su se išla sankati na svojim kupljenim sankama. Bill i Edward su iskoristili staru tepsiju sa deponije za sanke dok se zarđalo dno nije istrošilo. U podne bi on i Edward otišli do reke Ohio da pojedu svoj siromašni ručak. Imali su samo jednu posudu za ručak. Stavili bi je na panj između sebe i pažljivo podelili pasulj i kukuruzni hleb na jednake porcije. Bill se setio vremena kada im je mama pakovala kokice. Bill se izvukao iz razreda ranije da bi zgrabio više nego što mu je pripadalo. O, koliko je samo požalio što je pokrao svog brata!

To se dogodilo 1917., za vreme Prvog svetskog rata. Jutarnji ritual nikad se nije razlikovao. Nakon školskog zvona, gđa. Temple bi okupila svoje učenike na školskom dvorištu, poslagala ih u red, a za očuvanje reda koristila je prut od vrbe. Nakon polaganja obećanja zastavi, okrenuli bi se prema školskoj zgradi, stavili ruku na rame učenika ispred sebe i marširali unutra. Svaki je učenik imao svoje određeno mesto u redu. Bill se još uvek sećao redosleda. Prvi je bio Roland Hollaway, crvenokos i temperamentan. Roland je upucao čoveka dok su se kockali i umro u zatvoru. Sledio je Wilmer. On je sudelovao u borbi noževima i preminuo s prorezom na grlu. A Paul Willis? Umro je od bolesti koja mu je oderala telo. Howard Higgins je umro kada je eksplodirala fabrika Colgate. Ralph Fields i Willie Hinkle? Ni njih nije bilo. Nakon Willija sledio je Edward, Billov mlađi brat. Edward je uvek stajao iza Billa u redu, s rukom na Billovom

ramenu dok su marširali u školu. (Odjednom je Billova gorko-slatka nostalgija postajala više gorka nego slatka. 1928. Edward Branham je umro u Jeffersonvilleu dok je Bill žigosao krave u Arizoni. To je bilo pre nego što je Bill postao hrišćanin. Bez obzira na to, dok je Edward umirao, rekao je: "Recite Billyju da ću ga jednog dana videti na nebu. ")

"O, Bože," pomislio je Bill, "samo sam ja ostao od svih. Ko sam ja da sam još živ? Koliko je istinita Tvoja Reč: j*er nemamo ovde trajnoga grada, nego onaj budući tražimo.* [102] O, Gospode, dao bih ostatak svog smrtnog života kada bi mi Ti dopustio da uzmem malo kokica, odem do tih vrata i kažem: 'Edwarde, prijatelju, evo šake kokica koje sam ti ukrao kada smo bili dečaci.'" Odjednom je Bill glasno zaplakao: "O, Bože, neka anđeli dođu po moju jadnu, umornu dušu i odvedu me odavde! Ovaj svet više nije moj dom!"

Ova erupcija osećaja vratila je Medu k njemu. Grleći ga, rekla je: "Dušo, došao si ovde da se odmoriš, a sada plačeš kao beba. Nemoj to raditi."

"Draga," rekao je Bill, "da samo znaš šta mi prolazi kroz srce. Sećam se da sam stajao upravo pored ove kuće kada se mala Sharon Rose razbolela. Hope se razbolela odmah nakon nje. [103] Mogu razumeti zašto je Bog uzeo Hope, ali nikad nisam shvatio zašto je uzeo Sharon Rose. Imala je samo devet meseci."

Meda ga je ućutkivala. "Ne bi trebao razmišljati o tome, Bill. Ne sada."

Ali njen savet je došao prekasno. Već se prisećao...

[102] Jevrejima 13:14

[103] Hope je bila Billova prva supruga. Imali su dvoje dece, Billyja Paula i Sharon Rose. Hope je umrla od tuberkuloze 1937. kada su joj bile samo 24 godine. Sharon je umrla nekoliko dana kasnije od tuberkuloznog meningitisa.

WILLIAM BRANHAM je rođen u nedovršenoj jednosobnoj drvenoj kolibi u blizini Burkesvillea u Kentuckyju. Njegova majka Ella je praktično i sama bila dete od samo petnaest godina. Njegov otac Charles imao je osamnaest godina. Bill je došao na svet tik pre zore 6. aprila 1909. Prema onima koji su bili prisutni – babica, komšinica, baka, Ella i Charles – nekoliko minuta nakon njegovog rođenja, natprirodno svetlo uletelo je u kolibu kroz otvoren prozor, visilo na trenutak iznad njegovog kreveta, a onda iščezlo kroz krov. To je bio prvi nagoveštaj da je njegov život predodređen da bude drugačiji.

1912. Charles je preselio svoju porodicu na farmu blizu Jeffersonvillea u Indiani. 1917., nedugo nakon što je Bill krenuo u školu, dogodilo se nešto što ga je toliko preplašilo da je to iskustvo postalo jedno od njegovih najživljih sećanja iz detinjstva. To je bilo za vreme prohibicije, a otac ga je naterao da nosi kante vode u kazan skriven u šupi iza kuće. Na pola puta uzbrdo, sedmogodišnji Billy je seo ispod topole da odmori. Uskoro je primetio čudnu pijavicu (vihor) u visokim granama – čudnu jer je stajala na jednom mestu. Odjednom je čuo glas koji je zvučao kao da dolazi iz pijavice. Glas je rekao: *"Nikada nemoj piti, ni pušiti niti okaljati svoje telo na bilo koji način. Biće posao za tebe da ga izvršiš kada budeš stariji."* Bill je bacio kante s vodom i otrčao kući, dozivajući majku. Nikad nije zaboravio taj glas. A kada je pokušao prekršiti zapovest, nešto što on nije razumeo bi ga uvek sprečilo.

Uprkos tim iskustvima, Bill je odrastao daleko od Boga. S dvadeset i tri godine, dok je radio za plinaru u New Albanyju, zasule su ga plinske pare. Ova nesreća mu je ozbiljno narušila zdravlje. Neprestano su ga boleli glava i želudac te je razvio veliki astigmatizam. Njegov doktor je bio zbunjen u postavljanju dijagnoze. Konačno je odlučio da je Billovo slepo crevo upaljeno i da se mora odstraniti.

Odmah je usledila operacija. Dok je Bill ležao u bolničkoj sobi, osetio je da ga život napušta. Pokušao je dozvati medicinsku sestru, ali je mogao samo šaputati. Dok su se otkucaji njegovog

srca usporavali, soba se promenila. Mislio je da hoda mračnom, hladnom šumom. Smrt ga je lovila. U daljini je čuo zvuk vihora koji je dolazio. Preplašen, mislio je da smrt stiže po njega. Odjednom je stajao nasuprot onoj topoli iz detinjstva i posmatrao istu pijavicu zapletenu u granama. Ponovo je čuo taj duboki glas kako mu govori, samo što je ovaj put završetak bio drugačiji. Glas je rekao: *"Nikada nemoj piti, ni pušiti niti okaljati svoje telo na bilo koji način... Zvao sam te, a ti nisi hteo ići."*

Bill je povikao: "Isuse, ako si to Ti, pusti me da se ponovo vratim na zemlju i ja ću propovedati Tvoje Evanđelje s krovova kuća i po uglovima ulica. Svima ću reći o tome."

Vizija je trenutno prestala i Bill se vratio u bolničku sobu. Postepeno mu se vratilo zdravlje.

Postao je propovednik u Misionarskoj baptističkoj crkvi, ali je uskoro osetio vodstvo da osnuje nezavisnu vlastitu crkvu. Nedelju popodne, 11. aprila 1933., završavao je dve nedelje sastanaka probuđenja krštavajući obraćenike u reci Ohio. Preko hiljadu ljudi posmatralo je s obale. Nakon što je Bill krstio šesnaest ljudi u Ime Gospoda Isusa Hrista, odjednom se vatrena kugla pojavila na nebu odmah iznad njega i glas je rekao: *"Kao što je Jovan Krstitelj prethodio prvom dolasku Isusa Hrista, tako ćeš ti prethoditi Njegovom drugom dolasku."*

U to vreme Bill nije razumeo značenje toga. Činilo se kao još jedan slučaj u nizu neverovatnih događaja koji su ga pratili celi njegov život, osim što su, otkako je postao hrišćanin, takva iskustva postajala učestalija. Jednom je čak video viziju Gospoda Isusa Hrista kako lebdi u vazduhu oko metar iznad zemlje. Zbunjen ovakvim događajima, tražio je savete drugih propovednika koji su živeli u njegovom području. Oni su ga upozorili da se makne od toga, sugerišući kako se đavo igra s njegovim umom. To je preplašilo Billa i četiri godine se opirao ovom neobičnom pozivu od Boga u svom životu. Onda je u maju 1946. Billova zbunjenost dostigla vrhunac. Sakrivši se u svoju tajnu pećinu, zakleo se da neće izaći iz divljine dok ga Bog ne susretne i objasni mu značenje njegovog neobičnog života.

Mnogo sati izlivao je svoje mučne osećaje u molitvi. Onda je ućutao. Iako je prošla ponoć, san mu nije bio na pameti. Bill je sedeo u potpunoj tami, molio, razmišljao i slušao. Odjednom je video svetlo koje se povećavalo dok nije napunilo usku pećinu. Onda je čuo stope. Iz svetla je izašao bos čovek odeven u belo. Čovek je bio metar i 80 cm visok i sigurno težak najmanje 90 kg. Gusta tamna kosa mu je padala do ramena, okružujući lice bez brade s prodornim očima i ozbiljnim pogledom.

Bill se strašno preplašio. Tada je čovek rekao: *"Ne boj se,"* i Billov strah je iščeznuo. Bio je to isti duboki, rezonantan glas koga je Bill čuo kako mu govori iz topole kada je bio dečak. Čovek je nastavio: *"Poslan sam iz prisutnosti Svemogućeg Boga reći ti da je tvoje rođenje neobično i život neshvaćen da bi se pokazalo da ti trebaš odneti dar božanskog isceljenja narodima sveta. Ako budeš iskren kada se budeš molio i budeš mogao pridobiti ljude da ti veruju, ništa neće ostati pred tvojom molitvom, čak ni rak. Ići ćeš na mnoga mesta po zemlji i moliće se za kraljeve, i vladare i moćnike. Propovedaćeš mnoštvima po svetu i hiljade će doći k tebi po savet. Moraš im reći da njihove misli u nebu govore glasnije od njihovih reči."*

Bill je protestvovao da je presiromašan i neobrazovan da izvrši takav podvig, tvrdeći da mu niko ne bi verovao. Anđeo je rekao: *"Kao što su proroku Mojsiju dana dva znaka da potvrde da je poslan od Boga,* [104] *tako će tebi biti dana dva znaka. Prvi – kada uzmeš desnu ruku osobe u svoju levu ruku, moći ćeš detektovati prisutnost bilo koje bolesti uzrokovane mikroorganizmom po vibracijama koje će se pojaviti u tvojoj levoj ruci. Tada se moraš pomoliti za tu osobu. Ako se tvoja ruka vrati u normalu, možeš tu osobu proglasiti isceljenom. Ako ne, samo zamoli blagoslov i idi. Pod pomazanjem od Boga, nemoj pokušavati misliti svoje vlastite misli, biće ti dano šta da kažeš. Ako ostaneš ponizan i iskren, dogodiće se da ćeš moći reći po viziji same tajne njihovih srca. Tada će ti ljudi morati verovati.*

[104] Izlazak 3

Ovo će pokrenuti Evanđelje u snazi što će najaviti drugi Hristov dolazak."

Vrativši se u Jeffersonville, Bill je ispričao svojoj zajednici o anđeoskoj poseti. Jedan član crkve prepričao je priču na poslu. To je zainteresovalo Williama Morgana čija je supruga umirala od raka. Pošto su doktori digli ruke od njegove supruge, g. Morgan je shvatio da ne može izgubiti ništa ako je odvede k Billyju Branhamu na molitvu.

William Morgan je svoju suprugu koja je bila u nesvesti doveo u crkvu na nosilima. Kada je Bill uzeo njenu desnu ruku svojom levom, osetio je čudan osećaj. Zglob šake i donji deo ruke počeli su mu trzati, kao da je dotaknuo slabu električnu struju. Vibracije su mu išle kroz ruku do srca. Ručni sat mu je stao. Koža na spoljnoj strani ruke je pocrvenela i prikazala uzorak malih belih kvržica. Kada je zamolio Isusa Hrista da izleči ovu ženu koja umire, vibracije su prestale. Billova se ruka trenutno vratila u normalu. Tada je shvatio da te vibracije dolaze od kancerogenog života demona koji je pustošio telo žene. Sada je demon otišao. Bez tračka sumnje u svom umu, Bill je najavio: "Gospodine, nemoj se bojati, jer tako kaže Gospod: 'Tvoja će žena živeti!'"

Margie Morgan je toliko brzo ozdravila da je njen zapanjeni doktor nakon nekoliko dana pustio kući iz bolnice. Otišla je potpuno zdrava.

Vesti o ovom čudu proširile su se hrišćanskim krugovima, potaknuvši propovednike toliko daleko kao što su St. Louis u Missouriju i Shreveport u Louisiani da pišu Billu i zamole ga da dođe održati sastanke probuđenja u njihovim područjima. Bill je dao otkaz u javnoj službi u Indiani i povukao se s pozicije pastora Branham Tabernaclea u Jeffersonvilleu kako bi mogao raditi puno radno vreme kao evanđelista.

Putovao je mnogo i održavao kampanje lečenja verom kroz Sjedinjene Države i Kanadu. Znak u njegovoj ruci i čuda koja su sledila udružila su se kako bi privukli sve veću gomilu. Kada god bi Bill uzeo desnu ruku nekoga svojom levom rukom, ako bi osoba patila od bolesti uzrokovane bakterijama ili virusima,

njegova leva ruka bi pocrvenela i otekla. Mogao je identifikovati bilo koju bakterijsku ili virusnu bolest prema uzorku belih kvržica koje su se pojavljivale na spoljnoj strani njegove otečene leve ruke. Ljudi mu nisu morali ni reći od koje bolesti boluju, on bi rekao njima, i svaki put bi pogodio. Nakon što bi se molio za pacijenta, ako bi otečenost Billove ruke nestala, znao bi da je demon izbačen. Osoba bi bila izlečena.

Svako veče hiljade ljudi hrlile su da vide ovaj dramatičan znak od Boga i stotine su vapile za molitvom. Videvši veliku potrebu, Bill se nemilosrdno trudio. Molio se za redove bolesnih ljudi po tri, četiri, pet, a ponekad i šest sati u komadu, noć za noći, mesec za mesecom, uz malo predaha. Nakon dve godine iscrpljujućeg rada doživeo je živčani slom, što ga je nateralo da šest meseci napusti službu. Kada je ponovo nastavio u službi Gospodnjoj, bio je pametniji, oprezniji čovek.

1949. pojavio se drugi znak u njegovoj službi, kao što je anđeo najavio. Bill je održavao molitvene sastanke u Regini u Saskatchewanu. Gospođa srednjih godina došla je u red za molitvu. Pre nego što je Bill uspeo uzeti njenu ruku zbog dijagnoze, video ju je u viziji kao mladu devojčicu. Video je njen problem i znao je zašto je došla na molitvu. Onda je video njenu budućnost, budućnost u kojoj je bila zdrava. Počevši s tom noći, ovaj drugi znak, razlučivanje pomoću vizija, istisnuo je prvi znak na svim sastancima.

Ne da ga je napustio znak u ruci, nije. Mogao ga je koristiti bilo kada kad mu se činilo odgovarajućim. Bill nikada neće zaboraviti događaj iz 1949. dok je održavao sastanke u Kaliforniji. On i Meda su bili u njihovoj hotelskoj sobi kada ga je njegov prijatelj Paul Malicki nazvao i zamolio uslugu. "Brate Branhame, moja supruga je upravo rodila i sada se jako razbolela. Njen doktor ne može zaključiti u čemu je problem. Mogu li je dovesti k tebi?"

"Naravno, brate Malicki," odgovorio je Bill, "ali moraš je dovesti danas. Sutra idem u Catalinu."

Paul Malicki je smesta doveo svoju suprugu. Bill je odmah mogao videti da je jako bolesna. Rekao je: "Sestro Malicki, stavi svoju ruku na moju. Videćemo hoće li nam Gospod reći u čemu je problem." Čim je njena ruka dotakla njegovu levu ruku, Bill je rekao: "O, to je flebotromboza."

"Čudno," rekla je, "ne čini mi se da imam bilo kakve simptome krvnih ugrušaka u nozi."

"Čekaj i videćeš. To je flebotromboza. Dar nikad nije pogrešio."

Gđa. Malicki je pogledala spoljnu stranu Billove otečene ruke koja je bila prošarana malim, belim kvržicama. "Neverovatno je to posmatrati, brate Branhame. Deluje li to na svakoj ruci koju dotakneš?"

"Ne," odgovorio je Bill, "deluje jedino ako nešto nije u redu s osobom. Gledaj šta će se dogoditi ako uzmem ruku moje supruge. S njom je sve u redu."

Spoljna strana Billove ruke vratila se u normalu čim ju je maknuo s ruke gđe. Malicki. Meda se primakla i gurnula svoju desnu ruku u levu ruku svog supruga. Bill se iznenadio. "Meda, ti imaš ženskih problema. Imaš cistu na levom jajniku."

"Ja to ne osećam," rekla je Meda.

"Ali, ipak je tamo."

Nakon dva dana doktor gđe. Malicki operisao ju je zbog krvnog ugruška u nozi.

Otada je Bill bio zabrinut zbog ciste na jajniku njegove supruge. Uskoro je imao mogućnost proveriti. 19. marta 1951. odveo je Medu u bolnicu zbog rođenja njihovog drugog deteta, Sare. Baš kao i s Medinom prvom bebom, i ova je morala biti porođena carskim rezom. Dok se pripremala za operaciju, Bill je rekao dr. Dillmanu: "Kada je otvoriš, pogledaj levi jajnik i ukloni cistu ako je pronađeš."

Kasnije je dr. Dillman izvestio: "Nije bilo ničeg nepravilnog na njenom jajniku da sam mogao videti."

U nadi, Bill je stisnuo desnu ruku svoje supruge svojom levom. Nažalost, video je da je spoljna strana njegove ruke natečena i crvena. Znao je da je cista i dalje tamo.

OBLAK je prekrio livadu svojom senkom. Sada je povetarac koji je dolazio s reke bio prohladan. Drhteći, Meda je predložila da idu kući.

Bill je posmatrao lice svoje supruge, diveći se njenim mekanim obrazima i blagim očima. Imala je samo trideset i dve godine, ali joj je kosa već počela sediti. Bill je pripisivao sede njenim naporima da ga zaštiti od javnosti kada je bio kući. Koliko ju je duboko voleo. Kako bi strašno bilo da je izgubi kao što je izgubio svoju prvu suprugu Hope. Sigurno Gospod nikada ne bi dopustio da se to dogodi. Ili, bi?

Bill je podigao Rebeku s njenom kiticom divljeg cveća i odneo je u auto.

Poglavlje 55
Hallov paradoks
1951.

POŠTO JE ZBOG SVOJE SLUŽBE putovao nedeljama za redom, kada god bi se William Branham vratio kući s puta, uvek je bilo mnogo novosti da se podele. Meda je bila uzbuđena jer je čula da je konačno određen datum Billovih nadolazećih kampanja u Južnoj Africi. Otputovaće iz New Yorka 1. oktobra 1951.

Bill je imao pomešane osećaje po pitanju tog puta. Polovično je delio Medino uzbuđenje. Ovo će biti tek drugi put da napušta Severnu Ameriku. U proleće 1950. njegove kampanje lečenja u Skandinaviji privukle su gomile i potakle zapanjujuća čuda, uključujući finskog dečaka, koji je pola sata bio mrtav, a vraćen mu je život snagom Isusa Hrista. Bill je očekivao slične rezultate u Južnoj Africi jer mu je Bog izričito rekao da ide tamo.

U januaru 1950., dok je Bill održavao kampanju u Houstonu u Teksasu, primio je pismo od Florence Nightingale Shirlaw koja ga je preklinjala da dođe u Durban u Južnoj Africi da se moli za nju. Rak želuca terao ju je da postepeno umire od gladi. Uz pismo, gđica. Shirlaw priložila je avionsku kartu i sliku sebe koja ju je prikazivala kao ženu mršavu kao egipatska mumija. Billu je bilo žao što ne može odleteti k njoj. To je bilo nemoguće pošto je

uskoro odlazio na kampanje u Skandinaviju. Njena slika toliko ga je ispunila sažaljenjem da je molio: "Bože, ako Ti želiš da idem u Južnu Afriku, onda molim Te izleči ovu ženu." Na Billovo iznenađenje, Florence Shirlaw je iznajmila privatni avion i doletela u Englesku da ga sretne. Tamo, jednog maglovitog jutra u aprilu 1950., Bog ju je čudesno izlečio. Bill je prema tome znao da Bog želi da ide u Durban u Južnoj Africi, i očekivao je da Bog učini velike stvari u toj zemlji.

U isto vreme bio je pronicljiv. Prošle jeseni dok je bio u Shreveportu u Louisiani, Duh Sveti je pao na njega i prorokovao da Satana sprema zamku za njega u Južnoj Africi. Bill se pitao kakva zamka bi to mogla biti. Njegova mašta dočaravala je misli o vračarima koji izazivaju snagu Isusa Hrista. To se nije činilo kao velika zamka. Očekuje li ga drugačija zamka u Africi, neka koja mu ne pada na pamet? Pomisao na to bila mu je nelagodna.

Uz dobre vesti, Meda je imala i loše vesti da podeli – Billov prijatelj William Hall je umirao.

"Sigurno ne brat Hall," iznenađeno je rekao Bill. William Hall je bio njegov prvi obraćenik na kampanji probuđenja koju je održao u Milltownu u Indiani pre jedanaest godina. Kasnije je taj čovek postao pastor Milltown baptističke crkve.

"Da," rekla je Meda. Ima rak jetre. Dr. Dillman je rekao da neće još dugo živeti. Odveli su ga u New Albany i leži u kući svoje sestre. Zvao te je."

"Dobro, hajdemo ga odmah posetiti."

Kada su stigli u kuću, Bill se uznemirio kada je video koliko je njegov prijatelj mršav i loše. Koža mu je postala narandžasta kao bundeva. Bill je pitao: "Šta je, brate Hall?"

William Hall se mučio govoriti. "Brate Branham, doktori su učinili sve što su mogli. Pretpostavljam da je ovo kraj puta za me, osim ako Bog ne učini čudo."

Bill se molio za svog starog prijatelja. Dok su Bill i Meda odlazili, gđa. Hall ih je ispratila iz kuće. Pitala je: "Brate Branhame, možeš li učiniti išta više?"

"Žao mi je, sestro Hall, ali jedino se mogu pomoliti."

Ona je pogledala u daljinu i promrmljala: "Možda postoji neki doktor..."

"Doktori su kao propovednici u tom smislu," rekao je Bill. "Morate imati poverenja u njih ili vam ne mogu pomoći. Naravno, postoji moj dobar prijatelj dr. Sam Adair. Što se tiče medicinske nauke, mislim da je on najbolji."

Gđa. Hall je ponovo pogledala Billa. "Pitam se bi li tvoj prijatelj dr. Adair pregledao mog supruga."

Bill je rekao: "Pitaću."

Kada ga je Bill nazvao, dr. Adair je rekao: "Billy, otići ću u bolnicu i pogledati laboratorijske nalaze. Oni će mi reći ono što mi je potrebno da znam." Kasnije tog jutra, dr. Adair je nazvao. "Pročitao sam laboratorijske nalaze. Čovek ima rak jetre. Ta vrsta raka ne može se operisati niti lečiti. On će umreti."

"Zar nema neki specijalista kojem bi ga mogao poslati?" pitao je Bill.

"Dobro, možemo ga poslati dr. Ableu u Louisville. On je jedan od najboljih onkologa u zemlji."

Hvatajući se za slamku, gđa. Hall je unajmila kola hitne pomoći da odvezu njenog supruga preko reke Ohio u kliniku dr. Ablea.

ISTO VEČE još jedan dugogodišnji prijatelj, pastor Johnson iz Main Street metodističke crkve u New Albanyju, nazvao je Billa i zamolio uslugu. "Brate Branhame, da li bi hteo održati službu ili dve kod mene? Bio bih presretan kada bi pristao."

"Ne želim moliti za bolesne, brate Johnson. Kada sam kući pokušavam se relaksirati i udaljiti od toga, jer kada dođe razlučivanje misli, to me jako iscrpi."

"Dođi onda da propovedaš kod mene. Samo jedno veče. Obećavam da te neću tražiti da se moliš za bolesne."

"U redu, brate Johnson. Kada želiš da dođem?"

"Sreda uveče bila bi savršena."

Pošto je pastor Johnson oglasio sastanak na svojoj radio emisiji sredom ujutro, te se noći preko petsto ljudi uguralo u Main Street metodističku crkvu, a još više ljudi stajalo je napolju i želelo ući. Pošto su prozori crkve bili previsoki da bi ljudi s pločnika videli unutra, đakon je postavio zvučnike na prozore kako bi barem mogli čuti službu. Kada je Bill stigao u crkvu, gomila na pločniku bila je toliko gusta da nije mogao proći do ulaza. Đakon ga je poslao prolazom iza zgrade gde se drugi čovek popeo na otvoren prozor, uhvatio Billa za ručne zglobove i podigao unutra.

Dok je propovedao te noći, Bill je rekao: "Nećete ići u pakao jer pijete. Nećete ići u pakao jer pušite cigarete ili žvaćete duvan. Nećete ići u pakao jer lažete, varate ili kradete. Nećete ići u pakao jer činite preljub..."

Odjednom je majka metodistkinja skočila na noge i prekinula ga. "Pastore Branham, mene to vređa. To jesu gresi! Ako nećete ići u pakao zbog toga, zbog čega ćete onda ići u pakao?"

"Ići ćete u pakao jer ne verujete Božiju Reč. Jedini greh koji Bog osuđuje je greh nevere. Ove ostale stvari su samo atributi greha. Njih činite jer ne verujete. Čudno je to da možete sedeti u crkvi ceo svoj život i još uvek ne verovati Božiju Reč! Biblija kaže da ko poveruje u Isusa Hrista i krsti se biće spašen, ali onaj ko ne veruje već je osuđen! [105] Isus je rekao: '*Onaj ko sluša moju reč i veruje onome koji me poslao, ima život večni i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.*' [106] Ako zaista verujete da je Isus Hrist Sin Božiji, nećete živeti isti grešni život kakav ste živeli pre nego što ste Ga sreli."

Nakon završetka službe, pastor Johnson je rekao: "Brate Branhame, znam da sam ti obećao da te neću pitati da se moliš za nekoga bolesnog, ali imamo učiteljicu nedeljne škole ovde kojoj je potrebna pomoć. Zove se gđa. Shane. Ona je divna žena, jedna od mojih najvernijih članova, ali je neurotična. Poslednjih deset

[105] Marko 16:16; Jovan 3:18

[106] Jovan 5:24

godina posećuje psihijatra u Louisvilleu, ali nije pomoglo ni malo. Mnogi iscelitelji verom su se molili za nju takođe, ali ništa nije pomoglo. I dalje je u užasnom stanju. Živci su joj pobrkani. Da li bi hteo samo položiti ruke na nju i zamoliti od Boga da je blagoslovi?"

"U redu. Gde da je nađem?"

"Rekao sam joj da nas čeka na dnu podrumskih stepenica."

Kako ju je pastor Johnson opisao, Bill je očekivao da će pronaći ženu vezanu kajševima. Umesto toga, sreo je lepu damu u tridesetima koja se na prvi pogled činila normalnom.

"Zdravo, brate Branhame," rekla je.

"Kako ste, gospođo? Jeste li vi pacijentkinja za koju treba da se molim?"

"Da. Ja sam gđa. Shane."

"Ne izgledate bolesno."

"Zapravo i nisam bolesna. Ne znam šta mi je. Jednostavno se ne mogu pribrati. Nekad se pitam da nisam možda skrenula."

Sada je Bill primetio male znakove nervoze u reakcijama te žene: nemirne prste, trzanje na rubu usana. Bill je rekao: "Ne mislim da ste skrenuli, sestro. Iznesimo vaš problem pred Gospoda Isusa." Položio je ruke na nju i pomolio se za nju, ali na kraju molitve, nije imao sigurnost da je isceljena."

Nakon dva dana Bill i Meda su kupovali u New Albanyju gde su sreli gđu. Shane na ulici. "Jeste li bolje, sestro?" pitao je Bill.

"Ne, sve mi je gore," jecala je. Brzo je trzala glavom kao ptica dok je pogledom probijala predmete na ulici. Izgledala je preplašeno na smrt, kao da se boji da bi je u svakom trenutku mogli pokrasti. "Brate Branhame, ne mogu napustiti New Albany, jer ako to učinim, znam da će mi se nešto dogoditi. Stvarno mislim da sam skrenula."

"Ne mislim da je tako, sestro. Jeste li hrišćanka koja živi iznad greha?"

"Da, ja sam posvećena metodistkinja, nanovo rođena. Poučavam mlade devojke u nedeljnoj školi svake nedelje popodne."

"Pa, hajde da se ponovo pomolimo za vas." Bill je pognuo glavu i molio: "Bože, imaj milosti za ovu jadnu damu, molimo to u Ime Isusa Hrista. Amen." Ali, kada su se razišli, Bill je osećao da predmet još nije rešen.

Sledećeg dana neki prijatelji gđe. Shane doveli su je kući k Billu. Ona im se opirala i vikala: "Vodite me kući! Ne mogu napustiti New Albany jer ću umreti!" Kada je Bill pokušao razgovarati s njom, nabrajala je kako nikad ne sme napustiti New Albany jer bi se zemlja mogla otvoriti i progutati je. Bill se ponovo molio za nju i ona se umirila, ali Bill nije bio u zabludi da je isceljena. Nešto duboko skriveno ju je mučilo.

Gđa. Shane je to takođe znala. "Brate Branhame, verujem ako se budete molili za mene kada pomazanje bude na vama, da ću biti izlečena." Tada je rekla svojim prijateljima: "Sledeći put kad brat Branham bude imao kampanju lečenja blizu New Albanyja, kažem vam sada da želim ići, čak i ako me budete morali vezati kajševima i vući dok vas budem udarala i vrištala."

KASNIJE TOGA DANA Bill je primio poziv od dr. Sama Adaira. "Billy, dr. Able mi je dao svoje mišljenje po pitanju tvog prijatelja. Možda bi bilo najbolje da kažeš njegovoj supruzi. G. Hall će umreti za oko četiri dana."

"Ništa se ne može preduzeti?"

"Billy, rak je u jetri! Ne možemo mu izvaditi jetru i pustiti da živi. On umire. Pretpostavljam da je spreman za odlazak pošto je propovednik."

"O, njegova je duša ispravna s Bogom, ali mrzim gledati kako odlazi. Ima samo pedeset i pet godina. Ostala je još gomila posla koji može učiniti za Gospoda. Zašto ga Bog uzima, ne znam."

"Da, teško je to ikome razumeti. Nekad se jednostavno moramo pomiriti s tim."

Bill i Meda su se odvezli k gđi. Hall. Pošto je njena zadnja nada razbijena o stenu realnosti, skršila se od žalosti. Bill ju je pokušao utešiti. "Sestro Hall, seti se da je on hrišćanin. Spreman je za odlazak. Apostol Pavle je rekao za hrišćane, ako se naš zemaljski šator razruši, imamo jedan koji nas već čeka. [107] Bratu Hallu će biti mnogo bolje tamo gde ide. Naravno u tvojim godinama, bez dece, bićeš usamljena. Ali moraš zapamtiti, Bog zna šta je najbolje i čini ono što je najbolje."

"Jednostavno ne znam šta ću bez njega," jecala je.

"Hajdemo unutra pomoliti se za njega još jednom," predložio je Bill.

William Hall je padao u nesvest i vraćao se k svesti nedelju dana. Sada je bio bez svesti. Njegova narandžasta koža izgledala je kao vosak. Bill, Meda i gđa. Hall su se ponovo pomolili, tražeći od Boga da se smiluje i poštedi njegov život.

Pre nego što je Bill otišao, gđa. Hall je pitala, gotovo preklinjući: "Brate Branhame, je li ti Bog ikada rekao makar jednu reč o ovome u viziji?"

"Žao mi je, sestro Hall, ali nije rekao ništa. Molio sam se svim srcem. Možda će Bog jednostavno dozvoliti da brat Hall umre."

"Misliš li da će umreti?"

"Da, verujem da hoće jer su svi dokazi protiv njega. Mora da je to Božija volja, ali ne mogu reći sa sigurnošću."

Bill i Meda su se odvezli kući. Kao i obično, mnogi automobili bili su parkirani uz put ispred njegove kuće. Deseci stranaca su ga čekali. On se molio za svakog pojedinog. Poslednja osoba je otišla malo iza ponoći. Bill je prislonio svoju lovačku pušku uz vrata sobe. Sedeći na rubu svog kreveta, namestio je alarm na 4:00 ujutro. Pošto mu je bilo toliko teško da uhvati malo odmora u vlastitoj kući, želeo je otići u divljinu rano ujutro, loviti

[107] 2. Korinćanima 5:1

nekoliko sati, a onda leći pod drvo i odspavati. Barem mu u divljini niko neće moći ometati san.

U 4:00 ujutro alarm je zazvonio. Zbunjen, Bill se izvukao iz kreveta i napipao odeću. Gurnuo je prste među letvice prozorskih zavesa i razmaknuo ih samo toliko da može proviriti napolje. Nekad bi se ljudi pojavili usred noći i spavali u kolima, čekajući jutro kako bi se mogao moliti za njih. Ovog jutra put je bio prazan, što je značilo da može ići u lov bez zadržavanja.

Uzevši svoju 22 kalibarsku pušku, upalio je svetlo na hodniku i odvukao se do kupatila, trljajući san iz očiju. Na pola puta u hodniku, video je malu zelenu jabuku kao da visi na zidu. Bill je pomislio: "Zašto bi moja supruga obesila trulu, crvljivu jabuku na zid?" Približio se kako bi bolje pogledao. Odmah je uočio svoju grešku. Jabuka nije bila obešena na zid, visila je u vazduhu!

Pao je na koleno i odložio pušku, Bill je svukao šešir i rekao: "Šta moj Nebeski Otac želi obznaniti Svom sluzi?"

Druga zelena jabuka, prekrivena crnim tačkama, pojavila se pored prve... onda treća i četvrta, dok se pet trulih zelenih jabuka nije skupilo u grozd. Dok je Bill začuđeno posmatrao, velika žuta jabuka bez mrlje pala je na vrh ovog grozda. Bill je čuo krckanje, zvuk koji nastane kada čovek ugrize svežu voćku. S pet zalogaja jedna žuta jabuka pojela je svih pet zelenih jabuka.

Vizija je nestala, ali se natprirodno svetlo zadržalo i rotiralo blizu plafona zvukom kao pijavica. Svetlo nije bila vizija. Bill je ponovo rekao: "Šta moj Nebeski Otac želi obznaniti Svom sluzi?"

"Stani na noge," naredio je anđeo. *"Idi reci Williamu Hallu – ovako govori Gospod: 'Živećeš i nećeš umreti.'"*

Svetlo je nestalo.

Sve misli o lovu veverica su ga napustile. Trčeći nazad u spavaću sobu, probudio je svoju suprugu kako bi joj ispričao dobre vesti. Rekla je: "O, mogu li s tobom?"

Zajedno su se odvezli u kuću gde je William Hall ležao na samrti. Sunce je upravo izvirivalo nad krošnjama kada su stigli.

Maggie Hall je sedela pored kreveta svog supruga. Izgledala je umorno i neraspoloženo dok je trljala ruku svog supruga.

"Kako je?" pitao je Bill.

"Još nije umro, brate Branhame, ali hoće. Zašto si tako vedar i veseo?"

"Sestro Hall, imam 'ovako govori Gospod' za tvog supruga."

Jedva je izgovorila: "Je li dobro?"

"Da, sestro Hall." Onda se Bill okrenuo i rekao: "Brate Hall, čuješ li me?"

Kapci su mu zatreptali i tiho, promuklo je izjavio: "Zar još nisam otišao?"

"Ne, i ne ideš – ne još. Imam reč od Gospoda za tebe. Pre oko dva sata video sam viziju. Brate Hall, koliko dugo si bolestan?"

Preslab da bi se setio, William Hall je pogledao prema svojoj supruzi i teško izgovorio: "Magg, reci mu."

"Prošlo je već pet meseci."

Bill je klimnuo glavom. "To sam i mislio. Rano jutros imao sam viziju gde je velika žuta jabuka progutala pet malih, zelenih, crvljivih jabuka. Zelene jabuke su predstavljale broj meseci koliko je brat Hall bolovao. Od sada će početi ozdravljati. To je 'ovako govori Gospod'!"

Kada je Bill stigao kući, nazvao je svog prijatelja Sama Adaira. "Doktore, znaš tog čoveka za koga si rekao da će preminuti za četiri dana. Gospod mi je upravo rekao da neće umreti."

Sam Adair se usprotivio. "To je nemoguće. Kako će živeti s rakom jetre?"

"Ne znam, ali on će živeti jer je Gospod tako rekao."

"Billy, ne želim sumnjati u tebe. Video sam toliko neverovatnih stvari kako se događaju oko tebe da bi trebao verovati sve što mi kažeš. Ali, ovaj stari doktor će to morati videti pre nego što poveruje."

"Pa, nećeš umreti od starosti pre nego što to vidiš, jer će se to dogoditi."

Poglavlje 56
Život u zapuštenom kafiću
1951.

U SUBOTU UVEČE, 21. jula 1951., auditorijum u Toledu u Ohiju činio se kao vruća rerna. Na podignutoj pozornici ispred slušateljstva, William Branham se znojio pod blještavilom svetala. Upravo je završio propoved i sada je Howard Branham organizovao deset ljudi u red za molitvu. Prišao je prvi čovek iz reda. Kasetofon je ostao upaljen i zauvek snimio sastanak.

"Od pričanja se malo uznemirim," priznao je Bill. "Pretpostavljam da su to ljudski živci. Sada se moram umiriti pred pomazanjem anđela Gospodnjeg. Pretpostavljam da smo stranci."

"Da."

Čim je čovek progovorio, Bill ga je video kako se smanjuje u vazduhu na veličinu šake. Tada je vizija otkrila njegove probleme. Bill je rekao: "Čini se kao da imate glavobolje od sinusa. Vidim kako sedite ovako i držite se za glavu. Imate i trenutke kada se osećate slabo, takođe. Kažete da ste propovednik Evanđelja. I imate problem sa srcem. Je li tako?"

"Tako je."

Bill se molio: "Naš Nebeski Oče, molim za milost za mog dragog brata. I molim da ga Tvoj Duh koji je sada ovde blagoslovi i isceli, u Ime Isusa Hrista. Amen. Neka vas Bog blagoslovi, brate. Idite sada. Bićete dobro."

Sledeća u redu bila je mršava, starija gospođa koja je izgledala jako krhko. Bill je rekao: "Imali ste operaciju. Bilo je nekoliko ljudi oko operacionog stola. Vidim plavu medicinsku sestru kako ide na jednu stranu. Vidim hirurga kako se okreće – visok, mršav čovek s belom maskom na licu. On je izvadio sedam rebara iz vašeg tela. Otada ste slabi i nervozni, zar ne, sestro. Bili ste u bolnici, ali čini se da ništa ne pomaže."

Vizija je iščezla i Bill je lagano protresao glavom kako bi se preorjentisao. "Je li bila istina?" pitao je.

"Sve do reči," odgovorila je.

Polažući ruke na nju, Bill je rekao: "Satano, kao vernik u Isusa Hrista, predstavljajući Njega u Njegovim posredničkim patnjama na Golgoti, preklinjem te Isusom Hristom da napustiš ženu." Bill je nagovorio ženu da ide kući, jede šta god poželi, izmeri se za nekoliko dana i pošalje mu svoje svedočanstvo.

Kod sledeće pacijentkinje Bill je demonstrirao da znak u njegovoj ruci još uvek deluje, otkrivši maligni tumor u vratu žene. I ona je bila isceljena u Ime Isusa Hrista.

Onda je prišla devojka. Bill je pitao: "Odakle si?"

"Ontario."

"Ontario u Kanadi. Dakle, rođeni smo na udaljenostima od mnogo kilometara i u razmaku od mnogo godina. Ako postoji išta na svetu što bih mogao znati o tebi, to bi sigurno moralo doći od natprirodne sile. Je li tako?"

"Da."

Usledila je vizija. "Vidim da imaš astmu. Radila si nalaze u bolnici zbog toga. Vidim doktora pored tebe. Sada vidim nešto drugačije. Imala si saobraćajnu nesreću, takođe." Kada je vizija prestala, brzi nalet scena takođe je napustio njegovu memoriju. Ali, znao je iz iskustva da je sve što je rekao pod Pomazanjem

bilo tačno. S pouzdanjem je rekao: "Sestro, veruješ li da sam kao Božiji prorok rekao istinu? Veruješ? Dobro. Položiću ruke na tebe. Kada je Isus umro na Golgoti, On te izlečio. Ti si svesna da je natprirodno Biće sada ovde, za šta veruješ da je Njegova Prisutnost. Je li tako? Blagosiljam te, moja sestro, u Ime Gospoda Isusa Hrista, da ti On oduzima tu astmu. Vrati se u Ontario kako bi bila zdrava žena i svedočila o Božijoj milosti prema tebi sve dane svog života."

Okrećući se prema slušateljstvu, Bill je pitao: "Jeste li zaljubljeni u Isusa Hrista?"

Vazduh je vibrirao amenima.

"Da Isus stoji upravo ovde večeras, nosi moje odelo, On ne bi mogao učiniti više za vas od ovoga što On čini upravo sada. Isus je rekao: *'Sin sam od sebe ne može učiniti ništa, nego ono što vidi da čini Otac...'* [108] On je video te stvari u vizijama od Oca. Isus nije sebi pripisivao zasluge za ono što je On činio. Onda je Duh koji je bio na Njemu otišao. Rekao je: 'Još malo i svet me više neće videti, no vi ćete me videti, jer sam s vama, čak u vama, do svršetka sveta.' [109] Je li tako*? Isus Hrist juče i danas isti je – i zauvek!* [110]

Da kažem da ja činim ove stvari, bio bih lažov. Ja ih ne činim. Isus Hrist mi ih pokazuje, Svojom suverenom milošću i milosrđem. Ne zbog mene – to je zbog vašeg isceljenja. Nakon što je Bog poslao Svoju Reč, a onda i Svoje propovednike, sada On šalje Svoj proročki dar kako bi podigao veru Svojih ljudi i postigao da Mu veruju. Ako to nisu milost i milosrđe, ne znam šta jeste.

Bog nikada ne uzima Svog Duha sa zemlje. Bog uzima Svoje ljude, ali nikada i Svog Duha. Kada je uzeo Iliju, dupla porcija Ilijinog duha pala je na Jeliseja. [111] Je li tako? I nakon nekoliko

[108] Jovan 5:19
[109] Matej 28:20; Jovan 14:16–20
[110] Jevrejima 13:8
[111] 2. Kraljevima 2:1–15

stotina godina došao je na Jovana Krstitelja, [112] i prorokovano je da će ponovo doći u poslednjim danima. [113] Bog uzima Svoje ljude, ali ne i Svog Duha. Njegov Duh ostaje ovde. Kada Duh ode, i Crkva takođe odlazi. Tada više neće biti spasenja. Kada Duh ode, milost se završava."

KADA SE PROBUDIO sledećeg jutra – u nedelju 22. jula 1951. – Bill se i dalje osećao umorno. Nakon što je propovedao pet noći u nizu u julskoj sparini, energija mu se brzo potrošila. Ern Baxter je ponudio da propoveda jutarnju službu kako bi se Bill mogao odmoriti u motelskoj sobi. Bill je oberučke prihvatio ovu ponudu, koristeći slobodno vreme za molitvu i pripremu za sastanke u nedelju popodne i uveče. Oko podneva je ogladneo, pa je izašao po sendvič.

Bio je u motelu nekoliko kilometara izvan Toleda. Celu nedelju jeo je u lepom, čistom restoranu blizu motela, ali je taj restoran bio zatvoren u nedelju. Drugi restoran je bio otvoren s druge strane puta te je Bill otišao preko i ušao.

Vrata su se zalupila iza njega. Pogledao je taman kafić koji je vibrirao u honky-tonk ritmu iz džuboksa. Sebi s leva video je policajca kako stoji s jednom rukom oko žene, a s drugom rukom je kovanicama punio automat. To je šokiralo Billa. Kockanje je bilo ilegalno u Ohiju, a ovde je stajao predstavnik zakona i otvoreno kršio zakon za koji se zakleo da će ga sprovoditi. Kakav je primer to stavljalo na mlade u ovoj prostoriji? Bill je primetio devojku od oko osamnaest godina kako sedi na rubu stola s pivom u ruci. Bila je nedolično odevena u miniću, a dva momka su joj se udvarala. Bill je bio ogorčen. Onda je pogledao nadesno. Tamo je sedela starija žena s dvojicom starijih muškaraca. Svo troje su pili pivo. Žena je izgledala užasno: njena kratka, kovrdžava kosa bila je ofarbana u plavo, iznad očiju je imala razmazano plavu senku za oči, plavu šminku na usnama i plavi lak na prstima na rukama i

[112] Luka 1:11–17

[113] Malahija 4:5–6; Matej 17:10–11

nogama. Nosila je košulju bez rukava koja joj je otkrivala mlohave ruke i kratke pantalone koje su joj otkrivale mlohave noge. Pokušavala je zapaliti cigaretu, ali nije uspevala pogoditi.

Billu se zgadilo. U svom umu upoređivao je Božiju divnu svetost koju je iskusio svako veče na sastancima, sa svetovnošću koju je posmatrao oko sebe u zapuštenom kafiću. Mislio je: "O, Bože, kako Ti to možeš gledati? Hoće li moje male Rebeka i Sara morati odrastati među ovakvom iskvarenošću? Zašto samo ne uništiš svet i rešiš ga se? Pogledaj tu tinejdžerku, ovako se zabavlja dok bi trebala biti u crkvi, a ta žena s ovim policajcem, kockaju... a onda ona baka sedi tamo pijana. Čini se da se sve iskvarilo: mladost naše nacije, majčinstvo, zakon, čak i stari. Sve je skrenulo."

Dok je stajao tamo i sve ih kritikovao u svom srcu, obuzeo ga je čudan osećaj. Otišao je u mračan ugao i seo u prazan separe. Odjednom je video svet kako se rotira u prostoru. Oko zemlje se vrtela duboka, crvena linija, kao dugačak, tanak oblak. Bill je mogao čuti glas koji je objašnjavao: *"Taj crveni prekrivač je krv Gospoda Isusa koji je umro da bi spasio grešnike. To je razlog zašto Bog ne može uništiti ove ljude. Oni još imaju šansu. Svako smrtno biće ima pravo prihvatiti svoje spasenje, do dana njihove smrti kada odlaze iza te krvi. Ako umru bez da ga prihvate, već su osuđeni. Ali, dok su živi, imaju pravo na Drvo Života, ako ga prihvate."*

Protrljavši oči, Bill je pomislio: "Šta se događa? Znam da nisam zaspao. Mora da je to bila vizija. Siguran sam da je to vizija."

Mogao je videti Isusa Hrista kako stoji iznad sveta i posmatra Svoja stvorenja. Isus je izgledao tužno i patetično. Bill je mogao videti krunu od trnja na Njegovoj glavi, krv kako Mu teče iz slepoočnice i pljuvačku kojom su ga vojnici ismevali na Njegovoj bradi. Često bi Isus trgnuo glavu kao da ga je nešto pogodilo u lice. Bill se čudio zbog tih trzaja, dok Isus nije rekao: *"Njih uzrokuju šamari tvojih greha."*

Zapanjen, Bill je posmatrao sebe u viziji kako čini stvari koje ne bi trebao činiti i govori ono što ne bi trebao govoriti. Svaki put kada bi zgrešio, mogao je videti tamnu mrlju kako putuje kroz atmosferu prema Božijem prestolu. Instinktivno je znao, kada bi i jedan njegov greh stigao do Božijeg prestola, da bi se njegov život završio. Bog bi ga odmah ubio. Ali, nešto se isprečilo. Crveni oblak koji je okruživao zemlju ponašao se kao odbojnik i skretao njegove grehe iz prisutnosti Svetog Boga.

Sada je Bill primetio da rumeni potok oko sveta dolazi iz krvi koja je tekla iz rane u Isusovom boku. Poletela je još jedna grešna mrlja. Isus se trgnuo kada Ga je pogodila i kap krvi potekla je niz Njegovo čelo. Podigao je Svoju ruku i rekao: *"Oče, oprosti mu. On ne zna šta radi."*

Billovo srce zgrčilo se od boli. Pomislio je: "O, Bože, zar sam ja to učinio? Sigurno nisam ja."

Ali, to je bio on. Uz Božiji presto bila je otvorena knjiga. Bill je mogao videti svoje ime zapisano velikim slovima. Ispod njegovog imena pisala je još jedna reč koju nije uspeo protumačiti. Stranice knjige bile su potpuno ispisane i svaki put kada bi grešna mrlja stigla sa zemlje, dodala bi se nova rečenica. Drhteći, Bill se približio dovoljno blizu kako bi mogao čitati knjigu. Uzdahnuo je od jeze. Ispod njegovog imena pisala je jeziva reč: *"Osuđen."*

U viziji, Billa je napustila snaga i srušio se. Slab i drhtav, otpuzao je do Isusovih nogu i preklinjao: "Gospode Isuse, nisam znao da su Ti moji gresi nanosili toliko boli. Hoćeš li mi, molim Te, oprostiti?"

Isus je umočio Svoj prst u Svoj ranjeni bok te, koristeći Vlastitu krv umesto tinte, napisao Svojim prstom preko korica knjige: *"Pomilovan."* Onda je stavio knjigu iza Sebe, izvan vidika.

Nikad pre u viziji Bill nije video nešto toliko divno ili osetio toliku radost i olakšanje. Ali, pre nego što je mogao izraziti zahvalnost, Isus je rekao: *"Ja opraštam tebi, a ti želiš osuditi ove ljude."*

Bill se zapanjio kada je shvatio. Da, pre minut hteo je da Bog digne sve u vazduh. Sada je posmatrao ljude u ovom kafiću iz druge perspektive.

Dok je vizija bledela, glas je progovorio Billu: *"Tebi je oprošteno, ali šta je s njom? I njoj je potrebno Evanđelje."*

Gledajući po kafiću sa svežim sažaljenjem, Bill je pomislio: "O, Bože, kako da znam koga si pozvao, a koga nisi pozvao? Moja je dužnost govoriti svima."

Dva starca i smežurana žena su se glasno smejali. Dok je Bill posmatrao, njih dvojica su ustali i krenuli prema toaletu, ostavljajući ženu da sama sedi. Prišavši njenom stolu, Bill je rekao: "Kako ste, gospođo? Mogu li sesti? Hteo bih razgovarati s vama."

Dok se cerekala, pogledala je Billa, štucnula, spustila pivo i mljackavo rekla: "Već imam društvo."

"Nisam mislio na taj način, sestro. Ja sam propovednik i želim razgovarati s vama po pitanju vaše duše."

Kada ju je nazvao sestrom, njen stav se promenio. Rekla je: "Izvolite sesti."

Primičući stolicu k stolu, Bill se predstavio. Onda joj je ispričao viziju koju je upravo video. "Stajao sam tamo i kritikovao vas u srcu. Osećao sam da bi Bog trebao sići i razvaliti ovo mesto. Ali, sada sam promenio mišljenje. Hoćete li mi oprostiti što sam vas tako osudio? Bog je meni oprostio grehe i želim da On oprosti i vama, takođe."

"Branham," promrmljala je. "Branham... Jeste li vi onaj što održava probuđenje ovde dole u areni?"

"Da, gospođo. To sam ja."

"Htela sam otići dole, ali nisam uspela naterati sebe. Gos. Branham, odgojena sam u hrišćanskoj porodici. Imam dve devojke koje su hrišćanke. Znam tačno gde sam skrenula s pravog puta i krenula pogrešnim." Ukratko je ispričala svoju priču dotičući se pogrešnih odabira koji su je odveli u tamnu stranu života, sa svim razočaranjima i tugama.

Kada je završila, Bill je rekao: "Sestro, ne zanima me šta ste učinili. Krv Isusa Hrista još uvek je oko vas. Zemlja je obložena Njegovom krvlju i ona vas štiti od Božijeg gneva. Dok god imate dah u svom telu, krv vas prekriva. Jednog dana kada dah napusti vaše telo, duša će vas napustiti i otići ćete iza ovog sveta na mesto gde vam krv neće moći pomoći. Tamo neće preostati ništa osim suda. Dok još imate šansu za pomilovanje, prihvatite ga. Tražite oproštaj od Isusa i budite spašeni."

Pogledala je na svoje pivo. "G. Branham, ja sam pila."

Uzevši je za ruku, Bill je rekao: "To nije bitno. Duh Sveti me upozorio da dođem i kažem vam ovo. Sestro, Bog vas je pozvao pre postanka sveta. Grešite i radite još samo gore."

"Mislite li da bi me Bog hteo?"

"Apsolutno bi vas hteo."

Pritiskajući Billovu ruku, žarko je pitala: "Hoćete li se pomoliti za mene da budem spašena?"

Kleknuli su na pod tog kafića i zajedno se molili dok žena nije prihvatila svoje spasenje u Isusu Hristu. Kada je Bill ustao, primetio je da je policajac skinuo kapu i kleknuo na jedno koleno u poštovanju.

Kada je Bill napustio restoran, mislio je: "Tako je. Nemoj ih osuđivati. Daj im Evanđelje."

26. AVGUSTA 1951., nakon šest nedelja na putu, Bill se vratio u Jeffersonville u Indiani, zahvalan što može provesti nekoliko nedelja kući pre leta u Južnu Afriku. Isto veče izneo je svoju poslednju službu kod kuće u 1951. godini. Pošto je znao da njegova crkva neće moći primiti gomilu, iznajmio je auditorijum u obližnjoj srednjoj školi koji je mogao primiti četiri hiljade ljudi. Nažalost, ni taj prostor nije bio dovoljan. Nakon što su sva sedišta bila zauzeta i zidovi okruženi ljudima koji su stajali, ostalo je još nekoliko hiljada ljudi napolju koji nisu mogli ući.

Dok je zajednica tiho pevala: "Samo veruj, samo veruj, sve je moguće, samo veruj," Bill je izašao na binu. Gledajući u tribine, primetio je dr. Dillmana. "Dobro veče, dr. Dillmane," rekao je u mikrofon. Dillman je uzvratio pozdrav klimnuvši. Bill je nastavio posmatrati gomilu dok je govorio. Video je svog prijatelja Sama Adaira kako stoji pored ulaza. "Kako si, dr. Adair. Žao mi je što nemamo stolicu za tebe. Neka te Gospod blagoslovi." Tada je Bill primetio Williama Halla kako sedi na tribini s velikim smeškom. Bill je rekao: "Dr. Dillmane, sećate li se pacijenta koga ste nedavno imali zvanog William Hall? Pre šest nedelja bio je gotovo mrtav od raka jetre."

Dr. Dillman je klimnuo glavom.

"Dr. Adair, sećaš li se da si mi rekao da će William Hall preminuti za četiri dana?"

Sam Adair je takođe klimnuo glavom.

Bill je pogledao Williama Halla i rekao: "Brate Hall, želiš li svedočiti?"

William Hall je skočio na noge. "Želim li svedočiti? Slava Gospodu, da!"

Nakon završetka sastanka, dr. Adair i dr. Dillman odveli su Williama Halla u bolnicu na temeljno ispitivanje. Nisu pronašli ni trag od raka.

26. SEPTEMBRA 1951., William Branham je počeo kampanju lečenja verom u New York Cityju. Sledećih pet noći biće njegova poslednja kampanja u Americi pre odlaska u Južnu Afriku. U petak, prva osoba koja je došla u red za molitvu bila je žena srednjih godina. Samim pogledom na nju, Bill je mogao primetiti da pati.

Rekao je: "Bolesni ste. Naravno, Isus vas je izlečio pre više od hiljadu i devetsto godina. To je Reč Gospodnja, nije li? [114] I mi to moramo verovati. Dakle, On to nije napisao direktno vama,

[114] Isaija 53:5; 1. Petrova 2:24

koristeći vaše ime. On je to napisao mnogima. Ali to je isto kao da je napisao direktno vama. Onda je Bog poslao proročki dar u Svoju Crkvu u ovim zadnjim danima kako bi potaknuo veru Svojih ljudi. Tako, ako On progovori kroz mene, to je sporedno, ali je to isto tako Njegova Reč. Bilo bi greh sumnjati u tu napisanu Reč, i bio bi greh sumnjati u Njegovu izgovorenu Reč.

Svi vi ljudi u redu za molitvu morate biti spremni verovati. Ako ne verujete, odmah izađite iz reda jer vam može biti gore nego ikada. Isus je rekao jednom čoveku: *'Ne greši više da ti se šta gore ne dogodi.'* [115] Kada je rekao 'ne greši više' nije govorio o nekom nemoralnom činu. Greh je nevera u Božiju Reč. *Ko ne veruje već je osuđen.* [116] Razumete li? Vaša nevera vas osuđuje. Bog vas neće poslati u pakao zbog nečeg posebnog što ste učinili. Poslaće vas u pakao ako odbijete to što je On omogućio za vaše spasenje. Ako samo odbacite Isusa, jednostavno izneverite u verovanju Njegove Reči, to je sve što morate učiniti da biste bili osuđeni na pakao. Satana uvek stavlja upitnik preko toga, ali to je 'Ovako govori Gospod.'

Pretpostavljam da se pitate zašto oklevam. Čekam anđela Gospodnjeg, i sada osećam kako se On pokreće." Bill je rekao ženi pored sebe: "Svesni ste da se nešto događa. To je upravo pomazanje. Osećate ga kao toplog, dobrodošlog, dragog duha. Ako je tako, podignite ruku." Podigla je ruku. "Anđeo Gospodnji je ovde na bini i vaša vera Ga počinje povlačiti u ovom smeru. Vi ste strankinja ovde u New Yorku. Dolazite iz Pennsylvanije. Vidim da trpite u donjim organima. To je rak bešike. Takođe imate još bolesti, kao problem sa srcem. Vidim vas u kariranoj haljini kako se gušite i pokušavate disati."

Molio se: "Nebeski Oče, budi milostiv našoj sestri i isceli je od ovog odvratnog demona koji joj pokušava oduzeti život. Satano, kao hrišćanski vernici, proklinjemo te u Imenu Gospoda Isusa, da odeš od žene. Idi u najdublju tamu i nemoj je više mučiti."

[115] Jovan 5:14
[116] Jovan 3:18

"Draga majko, sada vas je napustilo. Vratite se u Pennsylvaniju i veselite se."

Kako je teklo veče, od jedne precizne dijagnoze do druge, od jednog izlečenja do drugog čuda... rak, problemi sa srcem, dijabetes, nervoza, gluvoća, epilepsija, sve su te bolesti podlegle snazi lečenja Isusa Hrista. Uskoro je anđeo napustio binu i otišao nad slušateljstvo.

Bill je rekao: "Vidim Duha Božijeg kako stoji iznad one gospođe u crvenoj haljini. Ne znam zašto. Ona je ili bila blagoslovljena, isceljena, ili slično. Gospođo, jeste li hrišćanka?"

Ern Baxter je rekao: "Brate Branhame, ona je bila isceljena na sastanku preksinoć."

"O, to je to. Ja se toga ne sećam. Moraju mi ispričati šta se događalo na sastancima. Meni se čini kao da sam to sanjao. Kada bi ova zajednica mogla samo znati kako se osećam upravo sada: osećam da su mi ruke veće, a usne zadebljale. Kada Duh siđe, tada kao da slušam sebe kako govorim. On preuzme stvar. On govori, ne ja. Ja nemam veze s tim. U redu, svi budite u poštovanju. Verujte svim srcem. Bog će to učiniti."

Sastanak je završio oko 11:00 i bila je skoro ponoć pre nego što su se Bill i Meda vratili u hotel. Kada su ušli u predvorje, recepcionar u noćnoj smeni im je pružio pismo od kuće. U pismu je pisalo da je šestomesečna Sara na smrt bolesna. Strašno zabrinuta, Meda je otišla nazvati kući i proveriti kako je mala Sara. Bill je hteo pričekati. Sara je ostala kod bake Branham koja nije imala telefon. To je značilo da Meda mora zvati komšije koji bi onda morali hodati preko polja kako bi stigli do kuće Elle Branham i doneli vesti. Pošto je bilo prekasno, Bill je uverio Medu da njen poziv može čekati do sutra.

Bill je dugo ležao u krevetu i nije mogao zaspati. Često je imao ovaj problem nakon sastanaka. Iako se osećao iscrpljeno, napeti živci držali su ga budnim. A noćas je imao dodatnu brigu zbog svoje bolesne ćerke. Ležao je tiho dok njegova supruga nije laganim, ravnomernim disanjem utonula u san. Tada se izvukao iz kreveta, otišao u drugu prostoriju, kleknuo i molio za Saru.

Oko tri sata ujutro video je svoju majku kako mu prilazi s njegovom devojčicom u naručju. Sara se gušila. Njeno malo lice se rumenilo i mučila se udahnuti. Baka Ella ju je pružila Billu koji je prislonio Saru na prsa i molio: "O, Bože, nemoj dopustiti da moja beba umre. Poštedi joj život, molim Te, Gospode Isuse."

Sara je udahnula i počela normalno disati. Bill ju je vratio njenoj baki.

Anđeo Gospodnji je rekao: *"Ujutro ćeš primiti vest da je tvoja beba bila veoma bolesna, ali sada je dobro."*

Smirenog uma, Bill se vratio u krevet i zaspao. Probudio se u 9:00 kada je Billy Paul pokucao na njegova vrata. Meda se već obukla. Nakon što je Billy Paul ušao, Meda je rekla: "Idem sad nazvati kući i proveriti šta je s našom bebom."

"Dušo, ne moraš zvati. Ali ako nazoveš, evo poruke koju ćeš primiti. Kada komšinica ode da proveriti šta je sa Sarom, vratiće se i reći: *'Beba je bila veoma bolesna, ali sada je dobro.'*" Meda je zbunjeno pogledala, pa je Bill nadodao: "Bog je noćas iscelio Saru, a onda mi je to pokazao u viziji."

Koliko god puta da je Meda videla kako se ispunjavaju vizije njenog supruga, majčinski instinkt u njoj morao je nazvati kući i svejedno proveriti. Dok su čekali pored telefona da komšinica nazove, Bill je rekao: "Pazi na poredak reči, jer će njen odgovor biti reč po reč kako mi je anđeo rekao." Telefon je zazvonio. Meda je odmakla slušalicu nekoliko centimetara od uva da i njen suprug i posinak mogu čuti komšinicu kako govori: "Beba je bila veoma bolesna, ali sada je dobro. Bog ju je noćas iscelio."

Bill je klimnuo glavom. Do sada, nakon pet godina iskustva, znao je da mu anđeo Gospodnji uvek govori istinu. Ali, još nije shvatao koliko je važno činiti tačno ono što anđeo kaže. Uskoro će naučiti u Južnoj Africi.

Poglavlje 57
Nemiri u Africi
1951.

POVUKAVŠI svoj lovački šešir, Sidney Jackson je obrisao čelo. Današnji dan činio se toplijim od jučerašnjeg. Bio je septembar 1951., početak leta u Južnoj Africi, a Jackson je popravljao sistem za navodnjavanje u svom voćnjaku limuna. Ostavivši lopatu zabodenu u zemlju, Jackson je seo i nasloni se na drvo. Odavde s padine mogao je gledati preko Highvelda – travnjaka prekrivenih retkim rastinjem koji su se protezali na zapad u Bocvanu i na sever u Rodeziju. Njemu s istočne strane, između njegove farme i Indijskog okeana, prostirao se Transvaal Drakensberg, najveći planinski lanac u Južnoj Africi. Iako je Sidney Jackson živeo u ovoj zemlji ceo svoj život, nikad mu nije dosadila ta lepa, suvoparna divljina.

Lenjo je gladio traku na šeširu od leopardove kože, prisećajući se lova kada je upucao tu mačku. Taj poduhvat bio je veći od većine njegovih lovačkih ekspedicija. Otkako je progonio kralja životinja, zaposlio je celo selo domorodaca da poseku šikaru kako bi sprečili da se lavovi skrivaju u visokoj travi.

Razmišljao je, naravno, o tamnoputim urođenicima od kojih su mnogi bili njegovi prijatelji. Godinama je putovao regijom

Transvaal honorarno obavljajući misionarski posao. Do sada je govorio nekoliko urođeničkih dijalekata uz engleski, nizozemski i afrikanski. Voleo je područje obraslo šikarom i gajio dubokog poštovanije prema afričkim urođenicima koji su živeli tamo.

Sidney Jackson je zatvorio oči kako bi se molio po pitanju svog vlastitog misionarskog posla među urođenicima. Uskoro se njegova molitva proširila na sve ostale misionare koji su radili u Južnoj Africi. Dok je dublje tonuo u Duh Gospodnji, odjednom je čuo sebe kako izgovara: "William Marrion Branham." To ga je iznenadilo. Iako je čitao o Williamu Branhamu, nije razmišljao o američkom evanđelisti. I ko je bio William Branham? Pitao se je li Marrion žena Williama Branhama. Ako jeste, kakve veze imaju William i Marrion Branham s misionarima u Južnoj Africi? Jackson je znao da mu Bog pokušava nešto reći, ali ovog trenutka nije znao šta.

Sledeće noći sanjao je da vidi Williama Branhama kako sedi na stadionu i puši cigaretu. To je mučilo Jacksona. William Branham imao je reputaciju širom sveta kao Božiji čovek. Zašto je on sanjao da pobožan čovek čini nešto toliko nezdravo i nesveto kao što je pušenje? Šta mu Bog pokušava reći?

Nekoliko nedelja nakon ovog sna, Sidney Jackson se zaprepastio kada je u novinama pročitao da će William Branham posetiti Južnu Afriku u oktobru. Nacionalni odbor sastavljen od vođa crkava triju najvećih hrišćanskih denominacija u Južnoj Africi: Nizozemske reformatorske crkve, Engleske crkve i Misije apostolske vere, sponzorisali su dvomesečno putovanje tokom kojeg će William Branham proputovati kroz jedanaest afričkih gradova. Putovanje započinje u Johannesburgu 3. oktobra 1951. Sidney Jackson nije znao šta mu Bog pokušava reći, ali je znao da mora biti u Johannesburgu kada stigne poznati evanđelista.

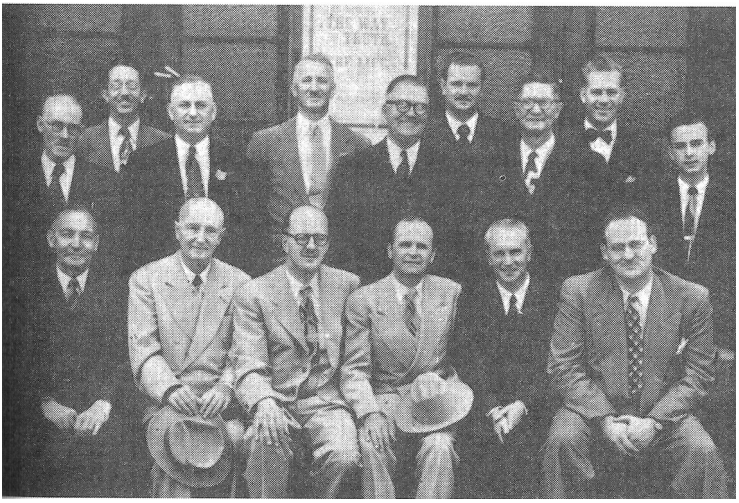

Društvo Williama Branhama s Nacionalnim odborom koji je bio odgovoran za organizaciju kampanje u Africi

PRVI RED: A. W. Preller, F. F. Bosworth, A. J. Schoeman, William Branham, W. F. Mullan, i W. J. Ern Baxter

DRUGI RED: H. C. Phillips, E. D. Pettenger, D. Freeman, E. King, G. Vermeulen, J. W. Gillingham, J. H. Saayman, Julius Stadsklev, Billy Paul Branham

PROBLEMI SU POČELI za Williama Branhama i pre nego što je napustio New York. Kada je stigao na aerodrom International, saznao je da se on i Billy Paul ne mogu ukrcati na planirani let jer im vize nisu bile potpune. Obojici je nedostajala vakcina protiv žute groznice. Zato se ostatak družine – njegova dva rukovodioca, Ern Baxter i Fred Bosworth, te Julius Stadsklev, vojni kapetan u penziji – ukrcao u avion i odleteo u Južnu Afriku pre njih. Bill i njegov sin su se vakcinisali u klinici blizu aerodroma, ali su

morali pričekati još tri dana u New Yorku pre nego što su mogli poći za njima.

Bio je to buran, turbulentan, nemiran let preko severnog Atlantika. Billov avion počeo je kružiti iznad Johannesburga u 6:30 uveče, 6. oktobra 1951., ali gusta magla i neispravni instrumenti sprečili su ga da sleti pre devet sati. Ern Baxter je čekao Billa na dolaznim vratima. Pored Baxtera stajao je pastor A. J. Schoeman, predsednik Nacionalnog odbora koji je odobrio Billov put u Južnu Afriku. Zbog pređašnjih dogovora s vladom, Bill je poslan na početak reda za carinsku kontrolu. Nažalost, njegova viza i dalje nije bila ispravna jer je njegovoj vakcini protiv žute groznice trebalo dvanaest dana inkubacije pre nego što je mogao ući u zemlju. Pastor Schoeman je zamolio nadležnu službu da naprave izuzetak, objašnjavajući da na hiljade ljudi upravo sada čeka kako bi čuli ovog čoveka. Konačno je Južnoafrički zdravstveni zavod dopustio Billu ulaz u grad, ali su mu zabranili putovati bilo gde drugde u Južnoj Africi narednih deset dana.

Čim su napustili aerodrom, Ern Baxter je ispričao Billu šta se događalo poslednja tri dana. Kada je Baxter sleteo u Južnu Afriku, dočekale su ga stotine ljudi na aerodromu koji su hteli sresti Billa. Naravno da su bili razočarani kada su saznali da je Bill zadržan u New Yorku. Nije preostalo ništa drugo osim krenuti bez njega, tako da su Baxter i Bosworth održali sastanak u jednoj od najvećih crkvenih zgrada u gradu. U nju se mogao smestiti samo deo ljudi koji su došli, tako da su sledećeg dana preselili kampanju u Maranatha Park Tabernacle, oko 30 km izvan grada. Ern Baxter je rekao: "Skupi se gomila od oko deset hiljada ljudi za veče. Brat Bosworth i ja smo propovedali u smenama, iznoseći osnove vere u Božije obećanje isceljenja. Ljudi su jako otvoreni i mislim da je njihova vera spremna. Večeras ćemo stići pred kraj sastanka, ali barem možeš pozdraviti ljude i reći nekoliko reči kako bi ih pripremio za sutra."

"Zvuči dobro," iscrpljeno je rekao Bill. Posmatrao je građevine na dobro osvetljenim ulicama. "Nisam očekivao da je Durban ovoliko moderan grad. Mislio sam da će biti primitivniji."

"O, brate Branhame, grešiš," rekao je pastor Schoeman. "Ovo nije Durban. Ovo je Johannesburg."

"Nije li ovo Južna Rodezija?" pitao je Bill.

"Ne, ovo je Južna Afrika," odgovorio je g. Schoeman.

"Dobro, u kojem je onda delu Južne Afrike Južna Rodezija?

"Brate Branhame, nema Južne Rodezije u Južnoj Africi."

"Zbunjen sam. Rekao sam ženi da mi piše u Durban, Južnu Rodeziju, Južnu Afriku."

Pastor Schoeman se nasmejao. "Brate Branhame, to je kao da šaljete pismo u New York City, Kanadu. Ne postoji New York City u Kanadi. Rodezija je odvojena država od Južne Afrike."

"Gde je onda Durban?"

"To je na istočnoj obali, oko 450 km jugoistočno odavde."

"Koliko je to milja?"

"Oko 300 milja."

"Pa, Durban je mesto gde Gospod želi da idem. Kada idemo tamo?"

Izgledalo je kao da je Schoemanu neugodno. "O, stići ćeš tamo," rekao je dvosmisleno. "Nemoj se brinuti zbog toga." Onda je promenio temu.

Maranatha Park Tabernacle i nije bio neki auditorijum. Zapravo, to je bila ogromna otvorena čelična konstrukcija s pocinkovanim krovom što je nekad bila železnička stanica u Johannesburgu. Misija apostolske vere, što je najveća pentakostalna denominacija u Južnoj Africi, otkupila je tu stanicu za konferencijski prostor. Sada je ta zgrada pokrivala deo grupe koja je brojala oko petnaest hiljada ljudi.

Nacionalnost ove grupe zbunila je Billa jer su svi izgledali kao Evropljani. "Zar su svi oni Afrikanci? Pitao je. Mislio sam da su Afrikanci tamnoputi."

"Da, ovo su Afrikanci," objasnio je, "kao što sam i ja Afrikanac. Nizozemci, Francuzi i Englezi su kolonizovali Južnu Afriku. Južna Afrika sveukupno ima oko tri miliona ljudi evropskog porekla, i još deset miliona neevropljana, ne samo domorodaca, već i velik broj emigranata iz Indije. U našoj zemlji imamo segregaciju, tako da se na većini tvojih sastanaka te dve grupe neće mešati. Ali smo organizovali nekoliko tvojih sastanaka s domorodcima, tako da ćeš propovedati i njima."

Ljudi su se počeli uzbuđeno komešati kada su saznali da je stigao američki evanđelista. Bill se popeo na binu i pogledao na veliku gomilu. "Dobro veče, prijatelji," rekao je u mikrofon. Pastor Schoeman je prevodio rečenicu po rečenicu na afrikanski, službeni jezik Južnoafričke Republike.

Bill je govorio samo pet minuta kada je video plavi autobus kako se kotrlja iz senke i polako kreće kroz vazduh iznad auditorijuma. Autobus je prošao uz binu dovoljno blizu da je mogao videti natpis "DURBAN" na mestu za odredište iznad prednjeg vetrobranskog stakla. Onda mu je izašao iz vidika. Nastavio je govoriti auditorijumu o svom putovanju. "Tako, vidite prijatelji, večeras sam zaista umoran, iscrpljen od leta." Nakon nekoliko minuta ponovo je video isti plavi autobus kako vozi kroz vazduh i dolazi iz pozadine zgrade. Kada je stigao do polovine auditorijuma, stao je. Na autobus se ukrcao tinejdžer na štakama. Bill je mogao primetiti da je jedna noga dečaku bila barem 15 cm kraća od druge. Autobus je nastavio putovati, a točkovi su mu se okretali samo nekoliko desetaka centimetara iznad gomile. Ponovo se zaustavio blizu bine s koje je Bill govorio. Vrata su se otvorila te je isti onaj tinejdžer izašao, ovog puta bez štaka. Hodao je iznad ljudi dok nije došao do polovine auditorijuma, a tada je iščeznuo u bljesku svetla. Odmah ispod tog svetla sedeo je isti dečak u stvarnosti.

Pokazujući na mladića, Bill je rekao: "Ti, tamo... dečko u beloj košulji i s crnim naramenicama. Zar ne dolaziš iz Durbana?"

Bill nije bio siguran hoće li dečak razumeti engleski, ali jeste, jer je povikao: "Da, dolazim iz Durbana."

"Hrom si, zar ne. Jedna noga ti je kraća od druge i moraš hodati na štakama."

"To je upravo to," povikao je dečak.

"Više nije," rekao je Bill. "Izlečen si. Isus Hrist te izlečio."

Žamor čuđenja prošuštao je auditorijem, ali ništa se nije trenutno dogodilo. Dečak je bio toliko opkoljen da nije mogao testirati svoje noge. Nekoliko ljudi ga je podiglo, odnelo kroz gomilu i pustilo da stoji na povišenoj bini gde su ga svi mogli videti. Kada su ljudi otišli, dečaka je oblio hladan znoj. Oprezno je napravio jedan korak, testirajući svoje zgrčene udove. Izdržali su. Njegov sledeći korak bio je nesmotreniji, a uskoro se šepurio po bini bez da je i malo šepao.

Dok je zajednica proslavljala Gospoda, Julius Stadsklev je zapisao dečakovu priču. Zvao se Ernest Blom. Najmlađi od desetoro dece, rođen je hrom i za njega je brinuo specijalista od njegove četvrte godine. Dve godine je nosio gvozdenu nogu-protezu bez primetnog napretka. Kasnije je specijalista predlagao operaciju, ali pošto nije bilo garancije da će uspeti, porodica je odbila. Kada je Ernest čuo da će William Branham biti u Južnoj Africi, nije mogao dočekati da evanđelista stigne u Durban. Nagovorio je porodicu da ga odvedu u Johannesburg. Ernest je rekao da je doživeo čudan osećaj kada mu se William Branham obratio, kao da mu je hladna voda protekla kroz telo. Tada je znao da je isceljen.

Za to vreme, Bill je nagovarao publiku da veruju. "Vidite li šta može učiniti vera u Isusa Hrista? Sada, ja nisam protiv doktora. Ja sam za doktore. Neka ih Bog blagoslovi. Doktori su tu da vam pomognu. Ali doktori ne tvrde da leče. Oni samo tvrde da pomažu prirodi. Bog je Lekar. Ako slomite ruku, doktor je može namestiti, ali ko je Taj što čini da kosti ponovo zarastu? Ako posečete ruku, doktor je može zašiti, ali samo Bog može učiniti da koža zaraste. I kada doktor učini sve što može za vas, vreme je da u veri pogledate na Gospoda Isusa Hrista."

Dok je govorio, primetio je zeleni auto kako ubrzava u vazduhu iznad glava ljudi. Auto je prebrzo uleteo u krivinu,

izgubio kontrolu, prevrnuo se i zadnjom stranom udario u drvo. Stigla je hitna i spasilački tim je izvukao plavu tinejdžerku iz olupine. Bill je čuo kako jedan od spasioca govori da je kičma ove devojke slomljena na nekoliko mesta.

Kada je vizija završila, posmatrao je gomilu i tražio tu devojku, ali je nije uspeo pronaći. Tada je Vatreni Stub zasjao ispred njega i odlebdeo samo nekoliko metara. Bill je otišao na rub bine i pogledao dole. Ležala je tamo na leđima na ležaljci toliko blizu bine da je ne bi mogao videti da nije prišao. Izgledala je kao da joj je oko četrnaest godina. Bill je pokazao na nju i rekao: "Mlada damo, nisi li nedavno imala saobraćajnu nesreću?"

"Da," uzdahnula je, a uzbuđenje joj je sijalo na obrazima.

"Bila si u zelenim kolima koja su se preokrenula i zadnjom stranom udarila u drvo, a ti si slomila kičmu na tri mesta." Tada ju je Bill video u viziji kako hoda iznad publike s podignutim rukama, skače i slavi Boga. Bez trunke sumnje, rekao je: "U Ime Isusa Hrista, ustani, jer ovako govori Gospod: 'Izlečena si.'"

Devojčina majka koja je sedela pored svoje ćerke, skočila je i prigovorila. "Ne! Ne sme! Nije se pomerila od nesreće! Ako se pomeri, doktor je rekao da će je to ubiti!" Ali, dok je majka protestovala, njena ćerka već je ustala iz ležaljke i stala na pod, gde je vrisnula od radosti. Na to je njena majka okrenula glavu. Kada je videla svoju ćerku kako stoji pored nje, majka se srušila u nesvest i pala na istu onu ležaljku koju je njena ćerka upravo ispraznila.

Spontano, auditorijum je eksplodirao u proslavljanju Boga. Osetivši da je vreme da završi službu opštom molitvom za bolesne, Bill je zatražio da svi polože ruke jedni na druge i mole za one pored sebe. Dok se zajednica molila gorljivim emocijama, Bill je imao viziju žene koja je izlečena od artritisa. Kada je vizija prošla, primetio ju je u gomili i spomenuo. Ona je mahnula da je to istina. Osetivši iscrpljenost, Bill se skoro srušio od pritiska. Maglovito je bio svestan snažnih ruku koje su ga pridržavale i pomagale mu na putu iz Maranatha Park Tabernaclea u kola.

Nakon sastanka, pastor Schoeman je odvezao Erna Baxtera i Billa kući na počinak. Na putu je Schoeman govorio o tome kako je bilo divno posmatrati ta čuda i kako je uzbuđen zbog sastanaka. Billl se nije dao prevariti. Mogao je videti skepticizam tog čoveka jasno kao što je mogao videti tragove slonova u travnatoj savani. Taj skepticizam nije ga ni čudio ni obeshrabrivao. Često je nailazio na takav stav kod obrazovanih hrišćana koji su se pitali je li njegovo rasuđivanje neka vrsta izvežbanog trika – možda mentalna telepatija ili psihologija masa, kao korištenje snage sugestije kako bi se manipulisalo publikom. Obično se nije opterećivao skepticima. Ali, ovaj je čovek bio predsednik odbora koji je bio zadužen za sve Billove sastanke u Južnoj Africi. Ako pastor Schoeman ostane skeptičan, to bi moglo praviti probleme.

IAKO su četiri pentakostalne denominacije bile glavni sponzori afričkih kampanja Williama Branhama – Misija apostolske vere, Zajednica Božija, Pentakostalna svetost i Crkva Božija celog Evanđelja – mnoge druge denominacije sarađivale su na razne načine. Jedan od izuzetaka bila je Nizozemska reformatorska crkva koja nije verovala u božansko isceljenje. Starešina u Nizozemskoj reformatorskoj crkvi ohrabrio se kriticizmom svojih kolega i seo u auditorijum te prve noći u Johannesburgu gde je kritičnim okom posmatrao američkog evanđelistu. Kada je video kako rasuđivanje misli otkriva probleme potpunih stranaca, bio je uveren da je ovo Božiji pokret. Na putu kući stao je podeliti svoje uzbuđenje s prijateljem koji je bio propovednik u Nizozemskoj reformatorskoj crkvi.

Propovednik ga je kudio što je toliko naivan, rekavši: "Branham je inspirisan od đavola. On nije ništa više od uglađenog vrača. Okani ga se."

Starešina je žalostan napustio dom svog prijatelja. Nedaleko od vrata propovednika, kleknuo je pod breskvu i molio se: "Bože, verujem da je ono što sam noćas video stvarno i verujem da nam brat Branham govori istinu, jer niko osim Tebe ne može činiti

takva čuda. Ja to verujem, ali moj prijatelj ne veruje. Koliko je važno da i on to shvati?"

Odjednom je osetio kako ga ruka hvata sa zadnje strane za rame kao vruće gvožđe. Skočivši na noge, okrenuo se da vidi ko ga je dotaknuo. Nikoga nije bilo – barem ne nekoga koga je očekivao videti. U vazduhu je lebdela vertikalna svetlosna traka dugačka oko 30 cm. Dok je posmatrao, svetlo se raširilo, onda se podelilo na dva, a između dva konopca izašao je velik čovek odeven u belo s tamnom kosom do ramena. Starešina nije disao dok je čovek govorio.

"Idi," rekao je čovek u belom, *"reci svom prijatelju da ne sme osuđivati ovog čoveka jer je ovo čas posete."* Tada je osoba u ogrtaču iščezla.

Trčeći nazad prema kući svog prijatelja, starešina je uleteo kroz vrata s uzvikom: "Upravo sam video anđela! Sreo me napolju i rekao da ti kažem da je ovo čas naše posete. Stavio mi je ruku na leđa i to me opeklo."

Naravno, propovednik je bio skeptičan. Ali kada je pogledao leđa svog prijatelja, šokirao se kada je video otisak ljudske ruke spržen u tkanini! To ga je uverilo.

SLEDEĆEG JUTRA su trojica Amerikanaca sreli svog domaćina u dnevnom boravku. "Dobro jutro, brate Schoeman," rekao je Bill veselo dok je sedao za sto s doručkom. "Stvarno imamo lepo vreme."

G. Schoeman je bio visok, mršav, proćelav čovek sa sivim brkovima i debelim plastičnim okvirom na naočarima. Namestio je salvetu preko krila i rekao: "Da, vreme je lepo. Setite se da je ovo početak leta. Naša godišnja doba su obrnuta od vaših."

Osetivši sumnju koja je i dalje mučila Schoemanove misli, Bill se tiho pomolio: "Gospode, ako mi samo pomogneš da ga malo prodrmam i razuverim, to će pomoći, pošto je on predsednik odbora koji me sponzoriše ovde."

Nastavili su s doručkom i kratkim razgovorom dok uskoro Bill nije osetio pomazanje Duha Svetog. Uskoro se pojavila vizija. Kao da posmatra minijaturni igrokaz, video je g. Schoemana i malu devojčicu kako sede u doktorskoj ordinaciji i slušaju doktora. Na zidu iza njih visio je kalendar iz aprila 1951.

"Brate Schoeman, tvoja se mala devojčica zove Andrea, zar ne?"

G. Schoeman je od iznenađenja ispustio viljušku. Udarila je o njegov tanjir i pala na pod. "Da, brate Branhame. Kako znaš?"

"Pre oko šest meseci skoro si je izgubio, zar ne? Nešto nije bilo u redu s njenim grlom. Operisali su je i izvadili joj krajnike, ali nije bilo jako uspešno. Otada teško guta, zar ne?"

"Brate Branhame, to je potpuno tačno. Je li ti Gospod pokazao išta vezano za njenu budućnosti?"

"Da. Nemoj brinuti za nju. Biće dobro."

Schoemanova stolica je zagrebala pod dok se saginjao pod sto po viljušku. Onda je rekao: "Brate Branhame, moram se izvinuti. Tačno do sada bio sam malo skeptičan po pitanju tebe. Ali sada znam da je istina ono što sam čuo."

Kada su stigle jutarnje novine, Schoeman se iznenadio kada je pročitao priču o starešini iz Nizozemske reformatorske crkve koji je tvrdio da mu je anđeo sinoć dodirnuo leđa. U novinama su čak štampali sliku bele košulje sa sprženim otiskom ljudske ruke na leđima. "Brate Branhame, moraš ovo pročitati!"

"Već to znam, brate Schoeman. Gospod mi je pokazao viziju svega. Ako donesete košulju ovde, otkrićete da se moja leva ruka savršeno poklapa sa sprženim otiskom."

Pastor Schoeman je kontaktirao s novinskom kućom i uskoro je reporter doneo košulju k njemu kući. Sprženi rub ruke bio je jasno vidljiv na zadnjoj strani košulje. Bill je stavio svoju levu ruku preko otiska, umetnuvši prste unutar rubova. Kao što je i tvrdio, njegova se ruka savršeno poklapala s otiskom.

Poglavlje 58
Satana podmeće svoju zamku
1951.

JOHANNESBURG JE BIO POTRESEN seizmičkim udarom službe Williama Branhama i širio je duhovne nemire po celom južnom delu Afrike. Oni koji su prisustvovali prvim sastancima zvali su rodbinu i prijatelje kako bi im ispričali šta su videli. Svako veče okupljala se veća gomila. Do četvrtka uveče, 8. oktobra 1951. (Billove treće noći u gradu) preko sedamnaest hiljada ljudi uguralo se u Maranatha Park kako bi videli rasuđivanje misli. Mnogi koji su došli bolesni, otišli su isceljeni. Gotovo svi su otišli uzbuđeni i širili su vesti da je prorok posetio Afriku, da je Isus Hrist u proroku i da čini ista dela koja je On činio dok je hodao putovima Palestine: lečio bolesne, hrome, gluve, neme, slepe, otkrivajući tajne srca. Ništa nije izgledalo nemoguće.

U sredu ujutro Južnoafrički zdravstveni zavod pozvao je Billa na doručak. Njihov glasnogovornik je rekao: "Pastore Branham, mnogi doktori u Južnoj Africi su hrišćani. Mi smo postali doktori jer želimo pomagati ljudima. U početku smo bili skeptični po pitanju vas. Mislili smo da ćete možda propovedati stav Hrišćanske nauke da su doktori i medicinari loši i da ih treba izbegavati. Ali, sada nam je jasno da vi podržavate doktore. Mi

verujemo u božansko isceljenje onako kako vi propovedate. Pastore Branham, iako vreme inkubacije vaše vakcine protiv žute groznice još nije isteklo, svejedno vam dajemo dopuštenje da možete putovati državom. Ne samo to, već otvaramo vrata naših bolnica te ćemo se pobrinuti za sve naše pacijente koji žele ići na vaše sastanke, da stignu tamo."

Nakon doručka, Ern Baxter je prišao Billu i rekao mu: "Brate Branhame, imam vesti za tebe. Znam da želiš ići u Durban, ali umesto da idemo pravo iz Johannesburga, Nacionalni odbor je odredio raspored prema kojem ćemo ići 1600 km južno u Capetown, a onda istočnom obalom u Durban. Kako ti to zvuči?"

"Meni je svejedno," rekao je Bill, "dok god idemo u Durban, pošto osećam vodstvo da idem tamo. Kada krećemo?"

"Prekosutra."

To je Billu izgledalo nenormalno pošto su tek počinjali u Johannesburgu. Ne samo da su imali odobrenje lokalnog zdravstvenog zavoda, već su imali naklonost štampe što Bill nije uvek dočekao. Sastanci su napredovali izvanredno dobro. Svako veče broj ljudi se povećavao, kao i broj isceljenja i čuda. Zašto bi tako brzo otišli? Za Billa to nije imalo smisla, ali nije rekao ništa po tom pitanju. Uostalom, bio je gost Južnoafričkog ministarskog udruženja te mu se činilo ispravnim prepustiti da oni urede raspored.

Te noći nakon sastanka, Bill je pao u isprekidani san. Oko dva sata ujutro probudio ga je čudan vrisak. Posrnuo je ka prozoru da vidi koja ptica proizvodi takav neobičan zvuk. Mogao je videti samo šišmiše kako lepršaju na laganom povetarcu. Vrativši se u krevet, pokušao je ponovo zaspati, ali nije mogao. Pomislivši da bi ga čitanje moglo uspavati, upalio je lampu, naslonio se na uzglavlje kreveta i otvorio svoju Bibliju.

Odjednom se naježio i digla mu se kosa nazad na vratu. Pogledavši iznad Biblije, video je anđela Gospodnjeg kako stoji nasred sobe, a bela odeća mu svetli u sjaju električne lampe. Povetarac s otvorenog prozora njihao je anđelovu dugu, tamnu kosu. Čak i u prirodnom smislu, bio je markantan, visok oko

metar i 80 cm, i težak najmanje 90 kg. U duhovnom smislu bio je strašan, zbog čega se Billov grudni koš zgrčio u čvor od straha.

Anđeo je prekrstio ruke na grudima, strogo pogledao Billa i rekao: *"Nemoj ići s tim ljudima u Capetown. Ostani ovde u Johannesburgu radi još dve nedelje sastanaka. Sutra ćeš sresti čoveka..."*

Dok je anđeo govorio, soba se zamaglila kao sveža naslikana akvarel slika na koju se izlila čista voda. Kada su se boje isušile, Bill se našao kako posmatra belca, tamnoputog i snažnog, koji je izgledao kao da mu je pedeset godina. Imao je male uši i veliki, spljošteni nos. Na glavi mu je bio lovački šešir s trakom od leopardove kože. Vizija je pokazala kako ovaj čovek sanja šokantan san.

Anđeo je rekao: *"Zove se Sidney Jackson i vodi farmu na severu. On je veliki lovac i može te odvesti u lov. Nakon dve nedelje u Johannesburgu, moraš uzeti sledećih deset dana i otići u lov sa Sidneyjem Jacksonom. Onda idi direktno u Durban i ostani tamo dok te ne pozovem. Ako učiniš to, predaću ti zemlju."*

"Ali, kako da uverim ostale? Oni su mi već uredili raspored."

"Kako bi znali da je ovo Gospodnja volja, sutra će te pastor Schoeman odvesti u Johannesburg..." Scena se promenila i Bill je video ugao ulice pored parka. Blistavo cveće obojilo je obale jarka. Domorotkinja odevena u ljubičasto stajala je na uglu. Anđeo je rekao: *"Obrati pažnju pastora Schoemana na ovo. Nakon toga odvešće te u Pretoriju..."* Scena se premestila na autoput gde je mlada domorotkinja prodavala perle uz put. Obrijana kosa na jednom delu čela otkrivala joj je ružan ožiljak. Dok je posmatrao njene perle, Bill je čuo prodoran krik i video čudnu pticu kako preleće put. Ovde je anđeo rekao: *"Podseti Erna Baxtera da si mu rekao da će se ovo dogoditi kako bi on znao da je to 'ovako govori Gospod.' Kada stignete u Pretoriju, odvešće te da se moliš za čoveka koji misli da ima rak kuka, ali greši. On pati od hirurške greške. Za vreme nedavne operacije, hirurgu je ispao nož i posekao pogrešno mesto. Nemoj se moliti za ovog čoveka jer će umreti."*

Vizija se rastopila pored njega i Bill se našao tamo gde je i počeo, kako sedi na krevetu naslonjen leđima na uzglavlje s Biblijom u naručju, a kap znoja tekla mu je niz slepoočnicu. Anđela Gospodnjeg nije bilo.

Bill je otrčao u susednu prostoriju da kaže svom rukovodiocu. "Brate Baxter, probudi se. Upravo me sreo anđeo Gospodnji i rekao mi da ne smemo ići prema rasporedu koji je uredio Nacionalni odbor."

Pospan, Ern Baxter je klimnuo glavom i promrmljao: "Dobro, moraš sutra reći bratu Schoemanu."

Ujutro je Bill otišao potražiti pastora Schoemana. Pronašao ga je upravo kada je kretao da obavi posao. Bill je pitao može li s njim. Kada su obavili posao i vraćali se kući, Bill je ispričao svom domaćinu o poseti anđela od sinoć. "Eto, vidiš, brate Schoeman, moraćeš otkazati taj raspored."

Schoeman se jednom rukom uhvatio za ćelavi potiljak. "Brate Branhame, ne mogu to učiniti. Svi datumi su dogovoreni i raspored je dogovoren. Sutra ujutro krećemo za Klerksdorp. Ne možemo samo otkazati bez razloga."

"Ali, imamo razlog, dobar razlog. Gospod mi je rekao da ne idem."

"Žao mi je, brate Branhame, ali moramo se držati rasporeda. Već smo potrošili hiljade dolara na reklame i ljudi očekuju da ćeš biti tamo."

Bill je insistirao da se raspored otkaže, ali Schoeman nije hteo popustiti. Prepucavali su se za i protiv. Konačno je Bill ućutao zbog frustracije. U tom trenutku ništa nije postizao, ali još nije iskoristio svoje opravdanje. Ostavio ga je za doručak.

Stigavši na svoj posed, Schoeman je skrenuo kroz vrata i nastavio dugačkim putem. Pre nego što je stigao do kuće, prošao je pored čoveka i žene srednjih godina koji su išli u drugom smeru. Čim se Schoeman automobilom provezao pored ovog para koji je pešačio, Bill je prepoznao čoveka. "Brate Schoeman, stani!"

Preplašen, Schoeman je nagazio na kočnicu. Bill je iskočio i predstavio se paru: "Pozdrav, ja sam brat Branham."

"Brate Branhame, došao sam te upoznati. Zovem se – "

"Znam," prekinuo ga je Bill. "Zoveš se Sidney Jackson. Anđeo Gospodnji mi je rekao da ću ići na tvoju farmu da se odmorim. Također mi je rekao da si me video u snu kako pušim cigaretu, ali ti želim reći da nisam pušio cigaretu. Gospod ti je pokazao da ću biti nepokoran Njemu ako učinim ono što Nacionalni odbor traži od mene. Kasnije ću ti ispričati više. Zašto se ne vratiš i doručkuješ s nama."

"Rado bih," rekao je Jackson sa zbunjenim izrazom lica.

"Dobro. Usput, Marrion mi je drugo ime."

Sidney Jackson je otvorio usta kao da će nešto reći, ali je bio previše zbunjen da bi izgovorio.

Sidney Jackson i njegova supruga

Nakon doručka, Bill je izjavio: "Imam najavu. Ne smemo ići prema rasporedu u Klerksdorp i dalje. Gospod mi je rekao da ostanem u Johannesburgu još dve nedelje, a onda idem na farmu g. Jacksona i idem u lov s njim, kako bi se mogao odmoriti deset dana. Nakon toga treba da idem direktno u Durban i ostanem tamo dok me On ne pozove. Pretpostavljam da ću u Durbanu biti oko mesec dana."

To je bio neugodan trenutak za sve. Ern Baxter je rekao: "Brate Branhame, što se mene tiče, to je u redu, ali moraćeš to usaglasiti s Nacionalnim odborom."

"Dobro, rekao sam bratu Schoemanu, a on je predsednik odbora. Zato, sada znaju. Bill se okrenuo prema pastoru Schoemanu i nadodao: "Kako bi znao da je ovo istina, danas kada odemo u grad videćemo domorotkinju odevenu u ljubičastu košulju."

Schoemanu se preko lica razvukao pogled sumnje. "Brate Branhame, ovde živim celi svoj život i nikad nisam video domorotkinju odevenu u ljubičasto."

"Pa, danas ćeš je videti. Stajaće pored parka u kojem je mnogo klupa, a ljudi prodaju cveće."

Schoeman je podigao obrvu. "Znam gde je taj park."

"Danas ćemo proći onuda," rekao je Bill. "Kasnije ćemo se brat Baxter i ja voziti u Pretoriju i zaustaviti se da vidimo kako devojka domorotkinja prodaje perle. Ona ima obrijan deo potiljka gde joj je veliki ožiljak. Dok budemo kupovali neke njene perle, smešna ptica će preleteti put. Po ovim znacima znaćete da je istina ovo što sam vam ispričao. Gospod ne želi da idemo na jug po tom rasporedu. Pastor Schoeman se ogradio: "Porazgovaraću s ostalim članovima odbora da vidim šta oni kažu."

Okupirale su ih druge stvari. Oko deset sati g. Schoeman je pitao Billa da se proveze s njim do grada. Stali su u Schoemanovu kancelariju. Na povratku na imanje, Bill je primetio park koji je video u noćašnjoj viziji. Potapšavši pastora Schoemana po ramenu, Bill je pokazao na domorotkinju odevenu u ljubičasto. Sve što je g. Schoeman rekao, bilo je: "Pa, ko bi rekao?"

Kada su se vratili na imanje, Bill je sreo Justusa du Plessisa, čoveka koji će biti njegov prevodioc na afrikanski preostalo vreme njegovog boravka u Južnoj Africi. Du Plessis je bio lepo odeven u trodelno poslovno odelo. S ćelavim potiljkom i debelim obrazima, dosta je podsećao na g. Schoemana osim što nije imao naočare i bradu. Du Plessis i Schoeman su se trebali odvesti u Pretoriju (koja je udaljena od Johannesburga oko 45 km) moliti se za čoveka na samrti. Pitali su Billa želi li im se pridružiti. Naravno da je hteo. Ern Baxter je pošao s njima. Dok su se vozili, Justus du Plessis je malo pričao svojim američkim putnicima o domorodačkoj kulturi Južne Afrike. "Obično je desetak domorodačkih prodavaca na ovoj deonici autoputa. Oni postave štandove uz put u nadi da će prodati motorciklistima neke sitnice koje su napravili. Staćemo i popričati s nekima da možete videti kakve ručne radove prodaju. Možda budete hteli da kupite nešto kao suvenir."

Sretan, Bill je udario svog rukovodioca u bok, ali nije ništa ispričao Justusu du Plessisu o svojoj sinoćnjoj viziji. Prolazili su kilometar za kilometrom, a nisu prošli ni pored jednog prodavca. "Čudno," rekao je du Plessis, "obično ovde bude puno prodavaca." Razgovor se nastavio s drugom temom. Nakon nekoliko dodatnih kilometara prošli su pored jedne usamljene devojke koja je sedela za štandom uz autoput. Du Plessis je bio toliko zauzet pričanjem da je prošao pored nje. Nakon pola kilometra, prestao je pričati dovoljno dugo da Bill spomene prodavačicu pored koje su prošli. Setivši se svog obećanja, du Plessis se okrenuo i odvezao nazad.

Domorotkinja je prodavala ručno izrađene perle. Imala je lako pamtljivo lice zbog naboranog ožiljka na potiljku. Ern Baxter ju je fotografisao. Čuvši vrisak, okrenuo se da vidi veliku, šarenu pticu koja je preletela autoput. Rekao je: "Gle, brate Branhame. Nije li to smešna ptica?"

"To je divlji paun," rekao je Schoeman.

Pokazavši nazad na devojku s ožiljkom na potiljku, Bill je pitao svoje saradnike: "Sećate li se vizije koju sam vam jutros ispričao?"

Baxter je skinuo naočare. Oči su mu se raširile od zaprepaštenja. "Brate Branhame, ovo je tačno onako kako si rekao da će biti."

Pogledavši pravo u predsednika, Bill je ponovo izjavio: "Brate Schoeman, ne mogu ići po tom rasporedu sutra. Žao mi je ako to remeti planove tvojim propovednicima, ali Gospod mi je rekao da ne idem."

G. Schoeman je ogorčeno ispalio: "Brate Branhame, moramo ići po njemu."

"O, možda vi morate, ali ne i ja." Bill se okrenuo i vratio nazad k autu.

Ern Baxter ga je sustigao i šapnuo mu: "Brate Branhame, da je ovo Amerika, ja bih imao autoritet kao tvoj rukovodioc reći: 'Ne, ne idemo na jug prema planu.' Ali, ovde smo prepušteni na milost i nemilost ovih propovednika. Oni ne razumeju kako te Gospod vodi vizijama. Ja sam 100% na tvojoj strani, ali kada bi ovi ljudi razumeli, to bi bilo nešto sasvim drugačije."

"Dobro, bilo da razumeju ili ne, znam šta mi je Gospod rekao da učinim i to nameravam učiniti."

Sledećeg jutra – u petak 12. oktobra 1951. – Billa je probudio zvuk upaljenog motora na putu. Još uvek odeven u pidžamu, Bill je izašao u predsoblje da vidi šta se događa. Iznenadio se kada je saznao da je stigla njegova pratnja kako bi ga odvezli na jug.

Justus du Plessis je takođe bio iznenađen. "Zar nisi spreman za polazak, brate Branhame?"

"Ne, nisam. Nisam se ni spakovao. Ne nameravam ići nigde."

"Bolje da se spakuješ," rekao je pastor Schoeman. "Idemo u Klerksdorp čim budeš spreman."

Bill je bio odlučan u svojoj odluci. "Ne trebam se pakovati sledeće dve nedelje, a onda ću se spakovati za odlazak na farmu

g. Jacksona u lov na lavove. Do tada ću održavati sastanke u Johannesburgu."

Schoeman je zatresao glavom. "Već smo otkazali sastanke ovde."

"Otkazali ste sastanke?" To je zapanjilo Billa. Nije predvideo ovakvu taktiku i dočekao ju je nespreman. "To je besmisleno. Gospod nam je naklonjen ovde i rekao je da ostanemo. Ovde bismo trebali biti."

"Sada je prekasno da se to promeni," rekao je du Plessis. "Svi ljudi su otišli kućama. Ali, čeka nas druga gomila u Klerksdorpu."

"Koliko je velik Klerksdorp?" pitao je Bill.

"To je mali grad od oko tri hiljade ljudi," odgovorio je Schoeman.

Bill je zapanjeno zinuo. Kako su samo ovi ljudi kratkovidi. "Johannesburg ima petsto hiljada ljudi," izneo je. "Zašto idemo u mali gradić kao što je Klerksdorp?"

"Obećali smo bratu Fourieu da ćemo te dovesti u njegov grad," objasnio je pastor Schoeman, dodajući brzopleto, "ali očekujemo da će sastancima prisustvovati između deset i petnaest hiljada ljudi, većinom iz obližnjih sela."

To je Billa zapanjilo još više. "Gde ćete ih sve smestiti? Kako će jesti?"

Propovednici su se uzvrpoljili i posramljeno pogledali. Onda je pastor Schoeman priznao: "Ne znamo, ali smo obećali bratu Fourieu da ćemo biti tamo do 12. oktobra, tako da danas moramo krenuti. A pošto su sastanci ovde službeno završeni, možeš poći s nama."

Bill nije znao šta drugo da učini. Koji je smisao ostati sada u Johannesburgu pošto su sastanci završeni? Protiv svoje volje, otišao je u sobu i spakovao se.

Tri automobila putovali su 160 km jugozapadno u Klerksdorp. Ern Baxter, Fred Bosworth, Julius Stadsklev i Billy Paul Branham vozili su se u drugom automobilu. Bill se vozio u prvom automobilu s Justusom du Plessisom, pastorom

Schoemanom i još dvojicom članova Nacionalnog odbora. Bio je predivan, sunčan dan. Pastor Schoeman, Justus du Plessis i ostali članovi odbora živahno su razgovarali o predivnim stvarima koje su videli kako Bog čini u Johannesburgu. Nasuprot, Bill je tiho sedeo i turobno razmišljao o svojoj neposlušnosti volji Gospodnjoj. Tiho se molio: "Nebeski Oče, želim ići u Durban kako si rekao, ali sam osuđen na milost i nemilost ovih ljudi. Hoćeš li mi oprostiti moju neposlušnost?"

Nije osećao da mu je oprošteno. Kilometar za kilometrom osećao je kako osuda postaje sve veća i veća dok je više nije mogao trpeti. "Zaustavi auto!" naredio je.

Vozač je skrenuo i stao. "U čemu je problem, brate Branhame?"

"Ne mogu ići dalje. Brate Schoeman, moraš me vratiti u Johannesburg. Gospod mi govori da ne idem dalje."

Ostala dva auta su stala iza prvog automobila. Pastor Schoeman je otišao do drugog auta i rekao Baxteru i Bosworthu: "On odbija ići na jug. Vas dvojica ćete morati otići porazgovarati s njim."

Ern Baxter i Fred Bosworth izašli su iz svog automobila i otišli do Billa. Ostali propovednici su se okupili oko njih. Baxter je pitao: "Brate Branhame, u čemu je problem?"

"Brate Baxter, trebao bih održavati sastanke u Johannesburgu još dve nedelje, a onda deset dana ići u lov s bratom Jacksonom, a onda ići pravo u Durban. Ako odem u Klerksdorp, biću neposlušan Gospodu."

Niko u njegovoj grupi nije više verovao u Billovu službu od Freda Boswortha, 74-godišnjeg propovednika veterana koji je i sam održavao velike kampanje božanskog isceljenja u 1920-ima i 1930-ima. Nakon jedne posete Billovim sastancima 1948., Bosworth je bio toliko impresioniran da se vratio iz penzije kako bi bio jedan od Billovih rukovodioca. Sada, netipično, zauzeo je drugi stav: "Brate Branhame, grešiš. Ako odeš na jug s ovim ljudima, verujem da ćeš videti mnogo obilnije nego što smo se mi molili ili zamislili" – citirajući Efežanima 3:20.

Bill se osećao kao da mu je nož izdaje zaboden među rebra. "Tata Bosworth, šokirao si me! Koliko si samo puta stajao na bini i slušao kako govorim: 'Ovako govori Gospod.' Je li to ikada pogrešilo?"

Skrenuvši pogled s Billovog optuživačkog pogleda, Bosworth je promrmljao: "Pa, ovaj put mislim da grešiš."

Propovednici iz Južne Afrike postali su razdražljivi. Jedan čovek je ljutito rekao: "Zar ti misliš da Bog ne govori nikome drugome osim tebi."

Bill je kratko odgovorio: "Korah je jednog dana imao takvu ideju i rekao je Mojsiju isto, ali se zemlja otvorila i progutala Koraha. [117] Ne znam šta je Bog rekao vama, gospodo. Ne mogu suditi. Samo znam šta je rekao meni."

"Bog nam je rekao da se držimo ovog rasporeda," ispalio je propovednik.

"A Bog je meni rekao da ga se ne držim," nastavio je Bill.

Rasprava se nastavila. Konačno je Ern Baxter povukao Billa na stranu i šapnuo mu: "Brate Branhame, ovde smo u nezgodnoj situaciji. Nemamo novca niti vlastitih resursa, tako da ovo moramo odraditi diplomatski. Voleo bih da više ne spominješ lov jer će oni pomisliti da si zapravo došao u Afriku zbog lova. Polovina ovih propovednika i tako ne veruje da je u redu da hrišćani idu u lov. Kada spomeneš lov, oni razmišljaju o hiljadama ljudi koji čekaju na molitvu i misle da grešiš."

Bill je odgovorio dovoljno glasno kako bi drugi mogli čuti: "Ako nikad više u životu neću ići u lov, nije mi bitno. Ja samo želim učiniti šta mi je Bog rekao da učinim. Brate Baxter, ti si dovoljno dugo sa mnom i znaš da kada vidim viziju i kažem ti nešto u Ime Gospodnje -"

Ern Baxter ga je prekinuo: "Brate Branhame, ako slediš viziju, onda se više neću mešati. Šta god odlučiš učiniti, ja ću te podržati." Nervozno je bacio pogled na grupu propovednika koji su stajali pored prvog automobila. "Ali pošto si još uvek s

[117] Brojevi 16

Nacionalnim odborom i već je kasno popodne, zašto ne možeš otići u Klerksdorp i moliti za ljude tamo? Posle se možemo vratiti u Johannesburg, ako želiš."

Raspršena bagremova stabla bacala su senku na mesto gde je autoput skretao. Bill se ispružio i pokidao lišće s niske grane, odneo ga u šaci u auto i bacio na noge propovednika. "U redu," rekao je uplakano, "odvešćemo se u Klerksdorp na večerašnji sastanak. Ali zapamtite, ovako govori Gospod: 'Odsada smo izvan Božije volje i biće samo problemi dok se ne vratimo u Johannesburg.'"

Čim su stigli u Klerksdorp, videli su kako je snažno Billova kampanja u Johannesburg uskomešala ostatak Južne Afrike. Više od deset hiljada ljudi (evropskog porekla) skupila se u ovaj mali, provincijski grad, nadmašujući njegove skromne kapacitete za ispunjavanje njihovih potreba. Gledajući na stotine privremenih šatora i malih kampova razbacanih po brežuljcima i poljima, Billov vozač je uzbuđeno komentarisao: "Čini se da ćemo noćas imati dobar sastanak." Bill je zatresao glavom, osetivši sažaljenje za ove siromašne ljude od kojih su mnogi bili bolesni, a bili su na otvorenom, bespomoćno izloženi vremenskim neprilikama.

Odvezli su se do doma pastora P. F. Fouriea gde su bili smešteni. Te večeri brat Bosworth je otvorio kampanju u Klerksdorpu. Međutim, pre nego je Bill mogao napustiti Fourievu kuću kako bi otišao na sastanak, zaduvala je tropska oluja. Grmelo je kao topovi dok je jaka kiša spljoštila travu. Naglo je otkazan sastanak, ali je ipak prošla ponoć pre nego su se Baxter, Bosworth, Schoeman i ostali propovednici mogli vratiti u Fourievu kuću.

"O Bože, večeras smo pokušali," rekao je Fred Bosworth dok je tresao pokisli kaput i šešir.

"Nisam li vam rekao da će se to dogoditi?" rekao je Bill. "Gospod mi je rekao da ne dolazim ovamo. Ja sam izvan Njegove volje. Moram se vratiti u Johannesburg."

Propovednici iz Južne Afrike nisu se složili. Jedan je rekao: "Ne možemo se vratiti. Dali smo obećanja i moramo ih održati."

"Osim toga," dodao je drugi, "ovakve oluje imamo stalno. Ova će se noćas izduvati i sutra će sve biti u redu."

Olujno nevreme duvalo je celu noć i u subotu je svanulo vedro i obećavajuće toplo jutro. Ali te večeri, dok su se pripremali odvesti Billa na sastanke, nastupila je vansezonska hladnoća. Temperatura je pala skoro na nulu i vetar je snažno duvao. Ponovo je otkazan sastanak.

"Nisam li vam rekao," rekao je Bill. "Evo, sutra uveče biće potres."

Članovi Nacionalnog odbora su se međusobno nervozno pogledali. Konačno su počeli ozbiljno shvatati reči ovog neobičnog čoveka koji je rekao da mu je govorio anđeo. Justus du Plessis je pitao: "Stvarno misliš da će sutra biti potres?"

"Ne znam hoće li biti," objasnio je Bill. "To sam rekao za ilustraciju. Ali, mora se dogoditi nešto loše pošto smo izvan Božije volje."

Gđa. Fourie je poslužila nešto za osveženje na sto, a onda sela slušati razgovor. Bill se nagnuo prema napred u svojoj stolici i rekao da je danas popodne video viziju gđe. Fouriea, ali da ne može ispričati dok svi ne budu sedeli za stolom tačno onako kako je vizija pokazala. Rekao je gđi. Fourie o događajima koji su joj se dogodili u detinjstvu, a onda joj je rekao da ima srčanu bolest i probleme sa želucem uzrokovane nervozom, ali da se ne brine jer ju je Isus Hrist iscelio.

Fraze iznenađenja izlazile su iz usta južnoafričkih propovednika. Bill je pitao: "Verujete li mi sada? Bog mi je rekao da se vratim u Johannesburg, ostanem tamo dve nedelje, onda da idem k bratu Jacksonu na farmu da se odmorim, i odatle direktno u Durban. Nakon toga da idem kući."

Fred Bosworth je rekao: "Brate Branhame, ako kreneš tim pravcem, nećeš moći propovedati tolikom broju afričkih urođenika kao što ćeš moći ako budeš putovao kroz manja mesta." (Na ovu izjavu južnoafrički propovednici su ćutali, znajući da su većinom organizovali sastanke za evropski segment populacije. Bill još nije znao da je Durban jedino mesto u Južnoj

Africi gde bi afričkim urođenicima bilo dozvoljeno prisustvovati istim sastancima kao i belim Afrikancima.) Bosworth je nastavio: "Brate Branhame, ako odeš na jug prema planu, još uvek verujem da ćeš videti kako Bog čini mnogo obilnije nego što smo se mi molili ili zamislili."

Naslonivši umornu glavu na rame svog prijatelja, Bill je rekao: "Brate Bosworth, koliko smo samo borbi prošli zajedno, a ti sad sumnjaš u mene? Kažem ti u Ime Isusa da smo izvan Njegove volje i da će od sad pa nadalje biti samo problemi."

"Ipak," rekao je pastor Schoeman, "već smo dali obećanja određenoj braći, tako da moramo ispoštovati ovaj plan."

Pošto nisu hteli prihvatiti argument natprirodnog vodstva, Bill je pokušao zdravim razumom. "Pogledajte logično na trenutak. U Johannesburgu imamo naklonost štampe i medicinskog zavoda. I tamo su stotine hiljada ljudi koji imaju gde jesti i spavati. A ovde ljudi spavaju na otvorenom i nemaju gde jesti. Sinoć su se skoro potopili, a noćas se smrzavaju. Ako pogledate samo u prirodnom smislu, zar nema smisla da se vratimo u Johannesburg?"

Propovednici su malo mrmljali i kašljucali pre nego je Schoeman odgovorio: "Brate Branhame, mi smo investirali hiljade dolara u oglašavanje ove turneje. Već smo iznajmili zgrade i prostor. Datumi su određeni, vremena su određena. Ljudi su planirali i neki su već doputovali. Obećali smo i ne možemo pogaziti vlastite reči."

Bill je rekao: "Pa, ja nisam nikome obećao i ujutro se vraćam u Johannesburg."

Justus du Plessis je pitao: "Šta ćeš učiniti kada stigneš tamo?"

Tu su ga dočekali. Bill nije imao novca i sam nije mogao ništa poduzeti. Zato, da se i vratio u Johannesburg, morao bi sarađivati s istim ovim ljudima koji su se sada protivili takvom potezu. Bio je u gadnoj poziciji. Dok je sedeo i razmišljao o svojoj nedoumici, odjednom se setio proroštva koje mu je došlo u Shreveportu u Louisiani kada ga je Gospod upozorio da će mu Satana postaviti zamku u Južnoj Africi. Bill je pretpostavljao da

će zamka imati neke veze s vračarima i demonima. Ali, to uopšte nije bilo tako. Ovde je ležala zamka! Baš tu među njegovom hrišćanskom braćom! Političke vilice njihovih denominacijskih sistema čvrsto su ga stisnule i snažno držale među svojim hladnim, nepopustivim zubima, sprečavajući ga da učini ono što mu je Gospod rekao da učini. Njegova situacija izgledala je beznadežno.

Bill je upozorio svoje sponzore: "Kao što je Pavle davno rekao: 'Trebali ste ljudi da me poslušate i da ne isplovite s Krita, pa ne bi bilo ove muke i štete.' [118] Sada braćo, Bog ima popustljivu volju, ali ja nikada ne volim da radim prema Njegovoj popustljivoj volji. Ja želim Njegovu savršenu volju."

Članovima odbora svidela se ideja da Bog ima popustljivu volju. Jedan je rekao: "Mislim da je ovo slučaj kada je dobro raditi prema Božijoj popustljivoj volji. Brate Branhame, zašto ne pitaš Gospoda smeš li?"

Već je bilo dva ujutro. Raspravljali su od deset sati. Umoran i obeshrabren, Bill je rekao: "U redu. Još ću se jednom moliti po tom pitanju."

Billy Paul Branham, koji je tiho slušao četvorosatnu raspravu, otpratio je svog oca u sobu i zatvorio vrata. Posmatrao je svog oca kako prelazi sobu i gleda kroz prozor u oluju koja je još uvek duvala. Njegov otac je stajao i s malo pogrbljenim ramenima izgledao kao pretučen čovek. Prešavši sobu, Billy Paul je stavio jednu ruku preko ramena svog oca i rekao: "Tata, nemoj slušati tu grupu propovednika. Učini ono što ti Bog govori da učiniš."

"Billy, potpuno sam rastrzan. Ne znam kako da učinim ono što Bog želi od mene. Nemam novca. Ako se sada i vratim u Johannesburg, ne vidim kako bih mogao održati bilo kakav sastanak bez saradnje ovih ljudi. A vidiš da oni ne žele sarađivati. Ako sam ikad bio između čekića i nakovnja, sada sam."

"Tata, ako te niko drugi u celoj zemlji ne podrži, ja ću te podržati."

[118] Dela 27:21

Bill je zagrlio svog sina. "Moli se sa mnom, Billy."

Kleknuli su između kreveta i zajedno se molili. Ali, uskoro je Billy Paul, podlegavši kasnim satima, otpuzao na svoj krevet i zaspao. Bill je, s druge strane, bio previše uznemiren da bi spavao. Misli su mu skakale s čekića na nakovanj među kojima se nalazio. Nekako se morao suprotstaviti ljudima koji su ga pozvali u Južnu Afriku. Kako da ih natera da ga poslušaju? Šta ako ih ne natera? Kako da izvrši Božiju volju u Johannesburgu i Durbanu bez saradnje ovih ljudi? Njegova dilema činila se nesavladivom. Osećao se kao da mu je u glavi mokra krpa koja se sve više i više stišće i polako cedi vlagu, a ta vlaga mu je tekla s ruba očiju pomešana sa soli.

Oko tri ujutro, Bill je osetio prisutnost anđela Gospodnjeg. Sledećeg trenutka pojavilo se svetlo u vazduhu, a onda se popelo na plafon ostavljajući anđela Gospodnjeg ispod svog jantarnog plamena. Napolju je vetar u neravnomernim razmacima udarao o prozorska okna. Bill je drhtao od straha. Svaki put kada je sreo anđela Gospodnjeg licem u lice, osetio je isti paralizujući strah. Natprirodno mu nikada nije postalo uobičajeno. To je bila dimenzija koju nije bilo moguće razumeti, a bilo je teško njegovim ljudskim čulima nositi se s njom. Ali, iako se tresao, bio je zahvalan što je anđeo došao. Možda sada ova petlja bude prekinuta.

Bill je pitao: "Ko su ovi ljudi i šta oni predstavljaju?"

Anđeo je stajao s prekrštenim rukama. Iako Bill nikad nije video smešak na licu anđela, sada je njegov prodoran pogled bio ozbiljan: *"Idi s njima,"* rekao je anđeo odlučno. *"Pošto si krenuo s njima, sada moraš nastaviti. Ali zapamti, ako odeš s njima na jug, ispaštaćeš zbog toga. Probudi Billyja Paula i reci mu, ovako govori Gospod, sutra ujutro će svanuti toplo i lepo. Billyja Paula će rano odvesti u nedeljnu školu. Pošto su sastanci toliko odgođeni, Ern Baxter će poslati Billyja Paula nazad po tebe da bi se mogao moliti za bolesne. Budi spreman za odlazak. Tvoj sin će doći s mladićem u crnom automobilu. On će na putu stati i pokupiti još jednog mladića. Nakon toga..."* Ovde je Bill video

dva urođenika kako stoje blizu eukaliptusa uz most. Jedan od urođenika, odeven u belo lovačko odelo, podigao je ruku i skoro udario drugog urođenika štapom. Tada je anđeo rekao: *"Billy Paul će ti ukazati na to. Po tom znaku znaćeš da sam ti dao dozvolu da ideš na jug. Ali zapamti, ispaštaćeš zbog toga."*

Kada je izašao iz vizije, anđela nije bilo. Bill je probudio svog sina i rekao: "Billy, upravo me posetio anđeo Gospodnji." Ispričao je Billyju Paulu šta je anđeo rekao, a onda je otrčao u sobu gde su spavali Baxter, Bosworth i Stadsklev. "Braćo, probudite se. Imam 'ovako govori Gospod.' On mi je dao dozvolu da idem s vama na jug, ali ja ću ispaštati zbog toga jer to nije Božija savršena volja. Zapravo, naši sastanci neće biti uspešni kao što bi mogli biti jer stvarno ne bismo trebali ići. Sutra ujutro će ova oluja prestati..." I nakon toga ispričao im je ostale detalje vizije.

U nedelju ujutro svanulo je čisto, mirno i toplo kao što je anđeo rekao. Billy Paul je otišao u nedeljnu školu s Ernom Baxterom i članovima Nacionalnog odbora. Uskoro su dva mladića u crnom automobilu dovezla Billyja Paula nazad kući kako bi otišao po svog oca. Bill je bio spreman. Na putu prema prostoru gde se održavao sastanak, prešli su uski most. Pored eukaliptusa stajala su dva urođenika, jedan odeven u belo lovačko odelo.

Billy Paul je pokazao: "Gle, tata, taj čovek ima štap i udariće drugog čoveka."

Bill je klimnuo glavom. "Sećaš li se šta sam ti noćas rekao, Paul? Smem ići na jug, ali ću ispaštati zbog toga."

Poglavlje 59
Konačno Durban
1951.

PRIBLIŽNO 320 km jugozapadno od Klerksdorpa smešten je Kimberley, uzdužni rudarski grad sa šezdeset hiljada stanovnika. William Branham je stigao u Kimberley u sredu, 17. oktobra 1951. Njegova reputacija stigla je pre njega. Prvo veče u Kimberleyju molio se za bolesne u crkvi u koju je moglo stati petsto ljudi. Nažalost, deset puta više ljudi želelo je ući.

Sledećeg jutra Fred Bosworth je razgovarao s Nacionalnim odborom da se nađe veće mesto gde bi se održala kampanja lečenja. Na njegovo iznenađenja, odbor je rekao ne. Oni su obećali nekom pastoru u Kimberleyju da će održati sastanke u njegovoj crkvi i sada su smatrali da ne mogu pogaziti svoju reč.

Tako je Fred Bosworth pokušao sam obrazložiti pastoru: "Gle, brate, ulice i tereni su pretrpani hiljadama bolesnih ljudi koji žele molitvu. Hoćeš reći da i dalje želiš održati sastanke u svojoj maloj crkvi?"

"Obećali su mi da mogu imati sastanke u svojoj crkvi," tvrdoglavo je odgovorio pastor, "pa ćemo ih održati u mojoj crkvi."

"Suludo," ispalio je Bosworth. Vrativši se u kuću u kojoj je Bill bio smešten, Bosworth se žalio: "Brate Branhame, jesi li ikad čuo da se propovednik ponaša toliko sebično?"

Bill se dosetio: "To je ono 'mnogo obilnije' što si pre spominjao. Brate Bosworth, zar ne vidiš da smo izvan Božije volje?"

Fred Bosworth je neustrašivo odlučio videti šta može sam učiniti. Raspitujući se oko Kimberleyja, konačno je osigurao lokalnu sportsku arenu koja je mogla smestiti hiljade ljudi i tamo su održali sastanke sledeća četiri dana.

Kada je Bill planirao da poseti Južnu Afriku, zamišljao se kako propoveda tamnoputim urođenicima. Umesto toga, propovedao je belim Afrikancima evropskog porekla. Ovo ga je frustriralo koliko i "sveti" raspored Nacionalnog odbora. Želeo je videti kako će urođenici primiti natprirodno Evanđelje, ali to mu je bilo uskraćeno dok nije u Južnoj Africi proveo više od dvadeset i jednog dana. Konačno, na kraju nedelje u Bloemfonteinu (160 km južno od Kimberleyja), Nacionalni odbor mu je organizovao jednu službu u nedelju ujutro s neevropljanima.

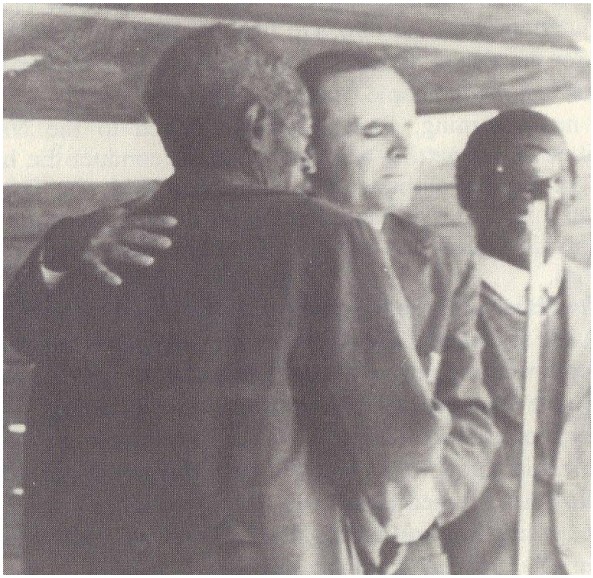

William Branham propoveda urođenicima u Africi

Urođenici su se počeli okupljati u Bloemfonteinu na fudbalskom stadionu dosta pre zore, 28. oktobra 1951. Kada je Bill stigao u 10:00 ujutro, dvanaest hiljada ljudi sedelo je na travnjaku – more tamnoputih lica, a mnoge žene su nosile bele i crvene marame. Ern Baxter je objasnio Božiji plan spasenja kroz veru u Isusa Hrista. Kada je Bill prišao mikrofonu, objasnio je odnos između vere i isceljenja. Tada je nastupilo vreme da se testira vera. Jedan po jedan dolazili su pred američkog evanđelistu, a jednom po jednom on je govorio ko su i koji su njihovi problemi. Pre nego što je dvanaestak ljudi prošlo kroz red za molitvu, ovi urođenici su bili uvereni da je Isus Hrist zaista prisutan. Nakon jedne opšte molitve, stotine Afrikanaca bili su izlečeni. U nedeljama koji su usledili, lokalni pastori i misionari procenili su rezultate sastanaka tako što su prikupili svedočanstva isceljenja i čuda. Rezultati su bili zapanjujući: vraćen vid slepcima, izlečenja raka, izlečenja svakakvih bolesti i izlečenja

hromih. Jedan vozač autobusa je rekao: "Uneo sam hromog čoveka u autobus i odvezao ga na sastanak, ali kada se vratio, mogao je sam hodati." Sve u svemu, lokalni propovednici i misionari procenili su da je hiljadu ljudi izlečeno na jednoj Branhamovoj molitvenoj službi.

To je bilo upravo ono što se Bill nadao da vidi u Africi – jednostavne umove kako prihvataju Isusa kada vide Hrista natprirodno prikazanog pred sobom. Bill je molio Nacionalni odbor da organizuje više sastanaka za urođenike, ali je odbor rekao ne, ponavljajući isti argument o opredeljenju prema unapred postavljenim datumima. Bill nije mogao da veruje koliko su ovi denominacijski ljudi tvrdoglavi i kratkovidni. Ponašali su se kao da je raspored jedanaesta zapovest.

Napustivši Bloemfontein, Branhamovo društvo se vozilo 1500 km jugozapadno u Capetown. Ovde su sastanci pratili sličan obrazac onima u Bloemfonteinu – pet dana uzbudljivih službi isceljenja, s jednom izdvojenom službom u nedelju ujutro za afričke urođenike.

Bill je bio ožalošćen zbog tretmana koji su imali tamnoputi urođenici. Sastanci za bele Afrikance održavani su u ogromnom avionskom hangaru na aerodromu Wingfield. S otvorenim vratima hangara, preko deset hiljada ljudi moglo je prisustvovati službi. Tamnoputi Afrikanci, s druge strane, morali su koristiti Drill Hall, mnogo manju građevinu unutar grada. Urođenička populacija bila je toliko željna da čuje Williama Branhama da su se ljudi počeli ređati ispred Drill Halla u 1:30 ujutro. Do 6:00 ujutro nakrcala se gomila od osam hiljada ljudi. Nažalost, kada su se vrata konačno otvorila u 9:00 sati, samo se tri hiljade urođenika uspelo stisnuti unutra. Kratkovidan Nacionalni odbor nije pripremio ni zvučnike izvan hale tako da ljudi koji su ostali na ulici nisu mogli čuti.

Bill je osetio kako njegova frustracija raste kao živa u termometru u letnje jutro. Sigurno Nacionalni odbor snosi većinu krivice zbog ovakve zbrke uzrokovane lošim planiranjem. Ali Bill je osetio da i on snosi deo krivice. On je pristao, iako protiv svoje

volje, slediti odluke Nacionalnog odbora, iako je znao da to nije Božija volja. Anđeo ga je upozorio da će ispaštati zbog toga. Pitao se je li ovo ono na šta je anđeo aludirao. Ali, nije bilo.

Kampanja u Capetownu završila se u ponedeljak uveče. U utorak su se odvezli 650 km zapadno uz obalu i stigli u Port Elizabeth pre mraka. Prvi sastanak u Port Elizabethu održan je sledeće noći, 7. oktobra 1951., u velikom auditorijumu zvanom Feather Market Hall. I ovde su organizatori drastično podcenili potrebu i na hiljade ljudi nisu mogli ući u zgradu. Kao posledica, ostatak nedelje u Port Elizabethu, kampanje lečenja verom održane su na Davis stadionu, sportskoj areni s mnogo prostora.

Jednog jutra kada se Bill probudio, probola ga je bol u abdomenu. U početku je to ignorisao. Ali, kako je osećao bol tokom dana, počeo se brinuti. Šta ako se njegova tajanstvena želučana bolest vratila da ga muči? Mnogo dana već je osećao akumulirane efekte napornog rasporeda. Iscrpljenost je bila okidač za želučane probleme još 1947. Tada se preopteretio i više od godinu dana noć za noć do ranih jutarnjih sati molio se za dugačke redove bolesnih ljudi i onih u nevolji, dok konačno nije pao u nesvest na bini. Tada ga je bolest naterala da obustavi kampanje. Želudac mu je postao kiseo kao limun i umalo je umro od komplikacija. Hoće li se to ponoviti? Nacionalni odbor ga je snažno forsirao i nije mu dao vremena za odmor. Oni nisu shvatali koliko drastično ove natprirodne vizije crpe njegovu prirodnu snagu.

Ali gora od iscrpljenosti bila je sve jača bol u njegovom abdomenu. Kada je stigao u East London, 250 km uz obalu od Port Elizabetha, Bill je bio siguran da ova bol nije njegov stari neprijatelj, problem sa želucem. Grčevi su bili niže od želuca, a bol je probijala oštrije od mučnine. Kada su i drugi koji su putovali s njim počeli obolevati, Bill je znao da je uzrok nešto lokalno, možda nešto što su pojeli ili popili.

Nakon šest noći u East Londonu, krenuli su za Durban, 500 km dalje uz obalu Afrike. Dok su putovali, Bill je video viziju domorotkinje kako leži na krevetiću. Uskoro je autoput prošao

blizu tipičnog domorodačkog sela. Bill je zamolio vozača da stane. Izašavši napolje, Bill i oni što su putovali s njim odšetali su u selo gde je Bill pokazao na kolibu koja je izgledala identično kao i sve ostale kolibe oko nje. "Tamo ćemo naći ženu koja leži na krevetiću. Jako boluje od tuberkuloze. Ona je hrišćanka i govori engleski."

Kada su ušli u kolibu, ona je ležala upravo onako kako ju je Bill opisao. Žena im je rekla na engleskom: "Dugo sam se molila za isceljenje. Isus mi je obećao da će On poslati proroka iz druge zemlje da se moli za mene i da ću biti isceljena."

Gospod Isus je održao Svoje obećanje.

STIGLI SU u Durban u utorak, 20. oktobra 1951. Bill je bio impresioniran jakim azijskim ukusom u ovoj velikoj metropoli. Rikše su saobraćale avenijama. Indijke, odevene u tradicionalne *sari*, delile su štandove s muslimankama odevenim u crno i s tamnoputim domorotkinjama od kojih su neke imale bronzano prstenje oko vrata i zglobova na rukama. Pripadnici religije sikh, crnih brada s belim turbanima na glavama i dugačkim noževima uvučenim u korice, bili su pomešani s visokim, gotovo golim pripadnicima afričkih plemena premazanim blatom čija je kovrdžava kosa bila ukrašena malim kostima, a uvca zategnuta u petlje. Kada se Bill raspitivao o toj raznolikosti, pastor Schoeman je objasnio da Durban ima 440 hiljada stanovnika, od kojih sto trideset hiljada afričkih domorodaca, sto deset hiljada afričkih Evropljana i dvesto hiljada došljaka iz Indije. U početku su Indijci dovedeni kao robovi da bi radili u rudnicima. I dalje su se držali azijskog nasleđa, uključujući hinduističku religiju, budizam i islam.

Prvi sastanak u Durbanu održan je u sredu uveče u City Hallu i ograničen je samo na Južnoafrikance. Oni koji nisu uspeli ući u zgradu slušali su zvučnike koji su bili postavljeni po okolnim travnjacima. Očekivanja su bila velika i mnogi koji su došli u invalidskim kolicima i na štakama, otišli su bez njih.

U četvrtak popodne služba je preseljena na ogroman stadion Greyville Race Course na kojem su se održavale trke konja. Preko dvadeset hiljada ljudi sedelo je na natkrivenim tribinama, a bilo je mesta za još. Kada se Bill popeo na binu da bi govorio, iznenadio se kada je video da se gomila sastoji od "crnih" domorodaca, "smeđih" Indijaca i "belih" Evropljana. Rekao je Sidneyju Smithu, gradonačelniku Durbana: "Mislio sam da Južna Afrika ima zakone segregacije koji brane da belci i crnci budu na istom sastanku."

"Postoje zakoni segregacije," objasnio je gradonačelnik, "i ako pažljivo pogledate, rase su razdvojene. Vidite li sve te ograde?"

Sada je Bill primetio bele crte drvenih ograda kako presecaju gomilu. "Ali zašto neke od ograda prolaze između crnaca?"

"Te ograde razdvajaju različita plemena – Bantu, Swazi, Xhosa, Zulu – postoji više od dvanaest različitih plemena ovde, a neki su neprijatelji."

"Zašto ovo niste mogli učiniti u drugim gradovima?" pitao je Bill. "Tada bismo mogli doneti Evanđelje većem broju ljudi."

"Durban je jedino mesto gde nam je vlada dozvolila da to učinimo."

Sada je Bill razumeo zašto mu je anđeo Gospodnji rekao da ide pravo u Durban i ostane tamo dok ne bude pozvan. O, da makar nije bio neposlušan anđelovim uputstvima. Koliko je ispaštao zbog te greške. Sada ga je konstantno bolelo u abdomenu. Osećao se kao da mu je pacov u stomaku i da mu glođe creva. Morao se držati za propovedaonicu da se ne bi zgrčio od boli – dok je red za molitvu prilazio, dok su se vizije pojavljivale pred njim i dok je rasuđivao tajne srca stranaca, dok su isti ti ljudi bivali isceljeni.

"Nebeski Oče, oprosti mi," Bill se molio tiho dok je čekao brojne prevodioce da prevedu njegovu zadnju rečenicu na petnaest različitih jezika. "Žao mi je zbog moje greške. Isuse, dok lečiš ostale, izleči i mene."

Ali, nije se pojavila vizija njegovog oporavka. Činilo se kao da je Bog okrenuo leđa prema potrebi Svog proroka iako nije zanemarivao najmanje potrebe među drugim Svojim ljudima. Žalosno, Bill se osećao kao da zaslužuje odbačenost.

Auditorijum se uzbudio od oduševljenja dok su bez greške rasuđivani jedan po jedan problem onih u redu za molitvu, a bolesnici bivali isceljeni. Kada je gluvonemi dečak Indijac čuo i progovorio po prvi put u svom životu, nabujala je vera gomile. Bill je podigao glas u molitvi potičući osakaćene, bolesne, neme i slepe da prihvate svoje isceljenje iz ruku uskrslog Spasitelja, Isusa Hrista. Ali, mnogo pre nego što je zadnji prevodioc završio s prevodom ove molitve, muškarci i žene, stari i mladi, ustajali su iz invalidskih kolica ili su odbacivali štake. Deca su otkačinjala gvozdene proteze i bacala uređaje.

Na žalost, dok je buka pobede postajala sve glasnija, Billa su odneli s bine uplakanog od boli. Trebala mu je pomoć dvojice snažnih ljudi.

Posetioci su se nastavili slivati u Durban usporavajući gradski saobraćaj do brzine kojom se nilski konj probija kroz mulj. Do petka popodne, gomila u Greyville Race Courseu udvostručila se na preko četrdeset hiljada ljudi. Dok se vozio sa Sidneyjem Smithom na službu, Bill je primetio mnoge urođenike na ulici kako nose male, ručno izrađene kipove. On je čitao o takvom idolopoklonstvu u Bibliji, ali ovde je po prvi put iz prve ruke video tako nešto. "Vidite ove ljude s njihovim idolima," prokomentarisao je.

Gradonačelnik je rekao: "Neki od njih su hrišćani."

"Hrišćani?" Bill je zinuo u čudu. "Hrišćani s idolima?"

"Da. Ovde se mnogi urođenici hrišćani i dalje drže idola svojih predaka."

"To je čudno. Želeo bih razgovarati s jednim. Govorite li jezik onog čoveka tamo?"

Skrenuvši pored puta, gradonačelnik i njegov gost izašli su iz kola i prišli velikom crncu koji je bio oko 210 cm visok i imao oko 135 kg. Kako se Bill približavao, mogao je videti idola

poprskanog osušenom krvlju. Preko gradonačelnika, Bill je pitao urođenika: "Jeste li hrišćanin?"

"O, da," odgovorio je domorodac. "Hrišćanin sam mnogo godina."

"Zašto nosite tog idola?"

"Moj otac je pre mene nosio ovog boga gde god je išao. Jednog dana je sam lovio po livadi kada ga je počeo progoniti lav. Moj otac je zapalio vatru i pomolio se svom bogu upotrebivši vradžbinu našeg vračara i lav je otišao. Sada i ja nosim ovog boga gde god idem. Ako me izneveri bog misionara, onda me ovaj bog neće izneveriti."

"Mislim da bazirate veru na pogrešnoj stvari," ukorio ga je Bill. "Pošto sam i sam lovac, upoznat sam s divljinom. Nije taj idol poterao lava, već vatra." Urođenik je sumnjivo pogledao. Bill je pitao: "Dolazite li na sastanak ovog popodneva na trkalište?"

"Sutra," odgovorio je dubokim glasom.

"Dobro. Onda ćete sutra videti da Isus nikad ne izneverava."

Tri službe održane u nedelju, 25. novembra 1951., srušile su rekord posećenosti Greyville Race Coursea. Ne samo da su tribine bile pune, već i centralno trkalište gde su različita urođenička plemena sedela na zemlji, razdvojeni belom drvenom ogradom kao krda goveda. Pastor Bosworth je vodio jutarnju službu, a pastor Baxter je propovedao popodne. Večernja služba bila je rezervisana za Billa da propoveda i moli se za bolesne.

Bill se već navikao govoriti uz petnaest prevodioca. To je bio usporen proces i trebalo mu je sat ipo za propoved ono što bi obično bila petnaestominutna služba. Bill bi rekao: "Isus Hrist je Božiji Sin." Prvi prevodioc je zvučao kao pilići, drugi kao šakal, treći je zvučao potpuno drugačije od prva dva, i tako redom. (Pređašnjih godina Bill se često pitao o 1. Korinćanima 14:10 gde je Pavle rekao da nema zvuka bez značenja. Sada, nakon što je čuo sve ove jedinstvene jezike, shvatio je na šta je misionar Pavle mislio.) Konačno je petnaesti prevodioc završio svoju rečenicu i Bill je nastavio: "Isus je došao na zemlju spasiti grešnike." Proces bi se ponovio.

Dok su prevodioci jedan po jedan ponavljali ovu rečenicu, Bill je otišao na kraj bine i pitao Sidneyja Smitha: "Šta se događa na travnjaku? Je li tamo tuča?"

I gradonačelnik je posmatrao zbrku. "Ne znam. Poslaću policajca da proveri." Uskoro se policajac vratio s izveštajem: "Brate Branhame, domorotkinja je upravo rodila u masi. Čini se da je dobro."

"Zar je nećete odvesti odavde?"

"Ponudili smo joj, ali ona je samo obrisala bebu i počela je dojiti rekavši da želi ostati na molitvenoj službi."

Tolika odlučnost preplavila je Billa. Ako su očekivanja mlade majke predstavljala želju ostatka gomile, danas će zaista biti izvanredna služba lečenja.

Nisu podeljene kartice za molitvu već je umesto toga nekoliko propovednika izabralo desetak bolesnih te su ih poređali u red za molitvu. Prva osoba koja je trebala prići u redu za molitvu bila je žena poreklom iz istočene Indije. Bila je umotana u šareni *sari*, a na čelu između očiju imala je crvenu tačku – *kumkum* simbol koji se smatra znakom lepote u hinduističkoj kulturi.

Upravo kao što je Isus činio sa Samarijankom, Bill je kratko razgovarao s ovom ženom da bi kontaktirao njen duh. "Gospođo, zašto vi, hinduistkinja, dolazite po pomoć k meni, hrišćaninu? Zašto ne odete svojim sveštenicima?"

"Oni mi ne mogu pomoći," odgovorila je žena.

Iznad nje razvila se vizija prikazujući je gde sluša doktorovu dijagnozu u ordinaciji. Bill je rekao: "Gospođo, imate tuberkulozu. Verujem ako prihvatite Isusa Hrista za svog ličnog Spasitelja, da će vas On isceliti."

Žena je odmah kleknula na kolena, pognula glavu, uzela svoju dugačku suknju i obrisala crvenu tačku između očiju. Bill je video svetlo kako je obasjava: "Sestro," rekao je, "Isus Hrist vas je upravo izlečio. Idite svojim putem i služite Mu ostatak života."

Kolektivni šum žuborio je auditorijem i Bill je mogao videti ostale hinduistkinje kako pljuju na prste i brišu svoje crvene tačke. Neko iz gomile je viknuo: "Krišna!" Ostali hindusi uhvatili su melodiju. "Krišna! Krišna!" vikali su, misleći da je američki evanđelista izrekao ime jednog od njihovih bogova. (Krišna je zemaljsko obličje hinduističkog boga, Višne.)

Podigavši ruke da ih umiri, Bill je objasnio: "Ne, nisam rekao Krišna. Rekao sam *Hrist*," onda je jasno ponovio s naglaskom na "t", "Isus *Hrist*. Ja nisam Krišna, ja sam sluga Isusa Hrista."

Sledeća je u redu bila mlada žena evropskog porekla. Ona se činila dobrog zdravlja, i dok se približavala, Bill je mogao osetiti duh dobrodošlice oko nje. Rekao je: "Vidim da si hrišćanka." Odgovorila je da jeste. "Sestro, vidim te kako ideš u crkvu. Pripadaš Nizozemskoj reformatorskoj crkvi." Onda je zbunjeno zastao. Nešto je bilo drugačije po pitanju ove žene. Često bi u vizijama video blistavo svetlo kako blješti oko bolesnika ukazujući na to da je osoba isceljena. Ali u ovoj viziji sve je postajalo tamnije kao kad pada mrak. "Sestro, pre nekoliko dana posetila si doktora. Tvoj suprug je čekao u čekaonici dok te je doktor pregledao. Tvoj suprug ima crnu kosu i brkove, i nosio je sivo odelo. Doktor je sedi čovek i nosi naočare. Doktor je rekao da imaš cistu na jajniku. Nije opasna po život, ali doktor je svejedno želi odstraniti." Žena je klimnula da je tačno. Dok je Bill govorio, vizija je postajala sve mračnija oko nje. Skoro je rekao: "Neka te Gospod blagoslovi i isceli, moja sestro," i poslao s bine s malo nade, ali pre nego što je to mogao reći, vizija je prešla u pogrebnu povorku i video je pogrebnike kako nose njen sanduk u grob. Tada je Bill znao da će se njen život uskoro završiti, pa je odlučio jasno joj reći. "Gospođo, izgledaš zdravo. Imaš mali problem, samo tu cistu na jajniku. Ali, pripremi se za smrt, jer ovako govori Gospod: 'Živećeš još kratko.'"

Ženine oči su se širom otvorile i jedva je izgovorila: "Gospodine?"

"Tako je, sestro. Samo pripazi da ti je srce ispravno s Bogom."

Kako je ova žena otišla s bine, lepo odeveni belac doveo je domorodačkog dečaka uz stepenice na binu. Čovek se zaustavio dvanaestak koraka od američkog evanđeliste dok je dečak sam prišao. Bill je pogledao dečaka i rekao: "Svi možete videti da su ovom dečaku ukrštene oči. Ja ga ne mogu izlečiti, ali Isus Hrist može. Možda mi Bog pokaže nešto što će ohrabriti veru dečaka." Stao je i posmatrao kako se otkriva dečakova prošlost. "Vidim visoku, mršavu Zulu ženu kako drži bebu dečaka u rukama i pokazuje ga svom suprugu koji primećuje da beba ima ukrštene oči. Znam da je reč o hrišćanskoj porodici jer ih vidim u viziji kako se mole ispred krsta." Kada je Zulu prevodioc to ponovio, majka i otac su ustali u auditorijumu, mahali i vikali da je to točno."

U međuvremenu, dečak je pognuo glavu.

Bill je rekao: "Ne moram se moliti za dečaka jer je već isceljen. Sada možeš ići."

Mladi Zulu je podigao glavu i namrštio se. Bilo je tačno. Oči su mu sad bile ispravne i normalne. Dečak je napustio binu, ali čovek koji ga je tamo doveo nije. Prišao je bliže i rekao: "G. Branham, želim razgovarati s vama na trenutak."

Ern Baxter je stao na put. "Ne možemo dopustiti nikome da razgovara s bratom Branhamom dok je pod pomazanjem."

"Samo mu želim postaviti pitanje."

Okrenuvši se prema njima, Bill je rekao: "U redu je, brate Baxter. Neka doktor kaže."

"Kako znate da sam doktor?"

Bill je ignorisao pitanje. "Kako vam mogu pomoći, doktore?"

"Istina je, ja sam britanski doktor. Pregledao sam tog dečaka pre nego je došao ovde gore i ponovo sam ga pregledao malopre. Njegove oči su bile ukrštene, a sada nisu ukrštene. Kako ste to učinili? Jeste li ga hipnotisali?"

"Kada bi hipnotisanje ispravljalo ukrštene oči, vi doktori biste to mogli činiti. Ali to nije bila hipnoza. To je bila Božija sila."

"G. Branham, ja sam samo crkveni član. Ali sada kada vidim da je Bog toliko opipljiv da može ispraviti ukrštene oči, želim prihvatiti Isusa Hrista za svog Spasitelja i spreman sam reći to celom slušateljstvu."

Prošlo je desetak minuta otkako je žena s cistom na jajniku napustila binu. Dok je britanski doktor govorio auditorijumu, glasnik je došao na binu i uzbuđeno rekao nešto jednom od prevodioca koji je onda rekao Billu: "Znaš ženu kojoj si rekao da se pripremi za smrt? Upravo je preminula. Ovaj čovek poznaje supruga i sedeo je pored njih. Kada se žena vratila na svoje mesto, rekla je svom suprugu: 'Dobro, šta kažeš na to?' i pre nego što joj je uspeo odgovoriti, srušila se mrtva upravo tamo." (Kasnije su saznali da je umrla od srčanog udara.)

Zadnji iz reda za molitvu prišao je toliko pogrbljen crnac da je hodao na rukama i nogama. Bilo je očito da je mentalno retardiran. Da ne bi odlutao, čuvar je držao ovog pogrbljenog čoveka za lanac koji je bio pričvršćen na ogrlicu oko njegovog vrata.

"Pogledajte ovo jadno stvorenje," rekao je Bill u sažaljenju. "Da mu mogu pomoći, pomogao bih. Istina je da mu ja ne mogu pomoći. Ali Isus Hrist može. Život ovog čoveka ne može ostati sakriven pošto je anđeo Gospodnji ovde." Kada se pojavila vizija, otkrila je nešto neočekivano. Bill je rekao: "Znam da je ovaj dečak odrastao u hrišćanskom domu jer vidim sliku Isusa koja visi na zidu njegove kolibe. On je rođen osakaćen. Ali, sada se ne brine za sebe. Boji se za brata. Pre četiri godine njegov se mlađi brat ozledio kada je pao s velikog žutog psa ili jarca. Sada je njegov brat hrom i mora hodati na štakama. Ovako govori Gospod: 'Njegov brat je isceljen.'"

U tom trenutku vrisak se prolomio vazduhom. Iz zadnjeg dela auditorijuma, visoki crnac je ustao i mahao iznad glave s dve drvene štake, vičući na svom urođeničkom jeziku da je on brat i da je upravo isceljen.

Gomila je uzavrela od glasnog uzbuđenja zbog ovog čuda i prošlo je mnogo minuta dok se nisu dovoljno utišali da bi mogli

slušati. Bill je strpljivo posmatrao metež, a onda je ponovo obratio pažnju na jadnog pogrbljenog čoveka pred sobom. U vazduhu se pojavila plava senka i otkrila je viziju ovog čoveka kako uspravno stoji i normalno hoda. Bill je rekao auditorijumu: "Možete videti da je Isus Hrist iscelio brata ovog čoveka. Ako Bog sada isceli ovog osakaćenog, retardiranog čoveka, koliko će vas ovde služiti Gospodu Isusu?"

Podigle su se crne, smeđe i bele ruke širom stadiona. Bill je rekao čuvaru da skine lanac s vrata ovog čoveka. Čuvar je zatresao glavom, zabrinut i verovatno preplašen. Bill je insistirao. "Podigni čoveka na noge i odveži mu lanac. Bog ga je oslobodio." Nevoljno, čuvar je otkačio lanac i podigao čoveka za ramena. Čoveku nije trebala velika pomoć. Dvanaestak puta mu je puklo u kičmi dok se ispravljala te je savršeno uspravno stajao pred pedeset hiljada ljudi. Bill je prebacio ruku oko čovekovog golog struka i prošetao s njim do ruba bine, a onda nazad do propovedaonice. Čovek se nasmejao i mahnuo auditorijumu, potvrđujući da mu je um natprirodno izlečen.

Gomila je tutnjala i skakala kao da je zemljotres. Iskoristivši priliku, Bill je pitao: "Koliko će vas sada prihvatiti Isusa Hrista kao svog Spasitelja?"

Podignute su na hiljade ruku. Ern Baxter je rekao: "Brate Branhame, mislim da su te pogrešno razumeli. Sigurno su mislili da pitaš ako žele fizičko isceljenje. Dobro bi bilo da ponoviš to pitanje preko prevodioca."

Tako je Bill rekao u mikrofon: "Nisam vas pitao želite li fizičko isceljenje. Pitao sam hoćete li prihvatiti Isusa Hrista za svog ličnog Spasitelja. Ako hoćete, stanite na noge."

Na hiljade ljudi je ustalo. Bill je rekao: "Pre nego što Isus dođe u vaša srca, prvo se morate odreći svojih lažnih bogova. Vi što nosite idole, želim da ih odmah sada razbijete."

Oblak prašine podigao se sa zemlje dok su muškarci i žene bacali svoje idole na pod. Bill se prvo na glas molio za njihovo spasenje, onda se molio za kolektivno isceljenje svih bolesnih i

potlačenih. Na hiljade ovih novih hrišćana uzvikivali su da su isceljeni.

Sledećeg dana u hotelu, Fred Bosworth nije mogao prestati govoriti o sastanku u nedelju uveče. "Brate Branhame, kada su ljudi odlazili, napravili su ogromnu gomilu štaka, kreveta, invalidskih kolica i proteza. Stajao sam tamo i isplakao se. U svih svojih četrdeset godina propovedanja Evanđelja i molitve za bolesne, nikad nisam video sastanak nalik ovome."

Gradonačelnik Sidney Smith je rekao: "Brate Branhame, dođi pogledati kroz prozor. Ovi kamioni su puni štaka i svega što su ti ljudi noćas ostavili."

Kada je Bill pogledao, video je sedam velikih kamiona za prevoz stoke kako prolaze pored hotela, a pratili su ih na stotine isceljenih ljudi – pomešani urođenici iz svih plemena, više nisu bili neprijatelji, udruženi ruku pod ruku pevali su himnu Branhamovih kampanja: "Samo veruj, samo veruj, sve je moguće, samo veruj."

Smith je rekao: "Procenili smo da je bilo pedeset hiljada ljudi na noćašnjem sastanku – preko sto hiljada ljudi ako ubrojimo sve tri nedeljne službe. Juče mora da je bilo trideset hiljada ljudi koji su dali svoja srca Isusu Hristu. Nema načina da saznamo koliko je hiljada ljudi bilo isceljeno."

"A ja toliko bolestan da jedva stojim," dodao je Bill. "Trebali smo doći direktno u Durban iz Johannesburga kao što nam je anđeo rekao. Sada bi svima moralo biti jasno da Gospod želi da budemo u Durbanu."

Nažalost, nije bilo jasno svima. Pastor Schoeman je otkrio da će Ern Baxter, Bill i Billy Paul odleteti u Salisbury u Rodeziji u sredu ujutro.

"I–i napustiti Durban?" užasnuto ga je prekinuo Bill. "Zašto? Ovde se Gospod kreće."

Schoeman je prosuo isti otrcani razlog: "Samo sledimo raspored koji smo isplanirali pre više od mesec dana. Isplanirali smo ti dva dana u Salisburyju, onda dole u Pretoriji jedan sastanak, onda opet u Johannesburgu poslednji sastanak pre nego

odletiš kući. Ne razumem zašto se ljutiš. Održao si sastanke u Durbanu kako si želeo."

"Koliko daleko je Salisbury, Rodezija?"

"Hiljadu i tristo kilometara severno."

Bill nije mogao shvatiti besmislenost ovih ljudi. Izneo je jasno: "Ovde u Durbanu pedeset hiljada ljudi želi slušati moju propoved. Mnogi od njih su hodali na kilometre da bi došli ovde. Hiljade njih su sada hrišćani. Sada ćete me odjednom poslati da letim hiljadu i tristo kilometara i pitate se zašto se ljutim?"

"Žao mi je, brate Branhame, ali smo obećali braći u Rodeziji da ćemo te odvesti tamo i moramo održati svoju reč."

Pošto se osećao previše slab i bolestan za raspravu, Bill je odustao i završio put prema planu Nacionalnog odbora. U Salisburyju je propovedao samo hiljadu i petsto ljudi. Dva dana što je proveo u Rodeziji izbledela su mu u sećanju kao ružan san. Onda je ponovo odleteo u Južnu Afriku gde je imao jedan sastanak u Pretoriji i još dva u Johannesburgu. Za vreme zadnjeg sastanka u Johannesburgu, osećao se kao da će umreti. Ipak, njegova bolest nije sprečila dar rasuđivanja ili Božiju silu. Među mnogim njegovim vizijama te noći, video je ženu u auditorijumu koja je bila slepa. Ukazujući na nju, ohrabrio ju je da ustane i prihvati isceljenje. Ona nije odgovorila, ali je druga žena u istom redu ustala. Bill se okrenuo prema drugoj ženi i rekao: "Znam da ste i vi slepi, ali zašto ste ustali? Vi ste Jevrejka i ne verujete da je Isus Hrist. Mislite li da Isus može obnoviti vaš vid?" Ona je klimnula da veruje. Bill je nastavio: "Ne mogu Ga pitati da vam bude Iscelitelj ako vam pre nije Gospod i Spasitelj. Ako Ga prihvatate za Mesiju, podignite ruku." Podigla je ruku i vraćen joj je vid.

Konačno je stiglo vreme da napusti Južnu Afriku. Britanski doktor koji je pregledao dečaka ukrštenih očiju u Durbanu, sreo je Billa na aerodromu u Johannesburgu i rekao: "Osećam da me Bog poziva da budem doktor misionar. Brate Branhame, sve to dugujem vama. Hvala vam što ste došli." Njegova zahvalnost mogla se umnožiti stotinama hiljada puta. Stizali su izveštaji da je

kršteno više od hiljadu ljudi nedeljno. Crkve po celoj Južnoj Africi punili su ljudi koji su bili uzbuđeni po pitanju stvarnog i živog Boga – opipljivog Boga. Za vreme tih deset nedelja u Južnoj Africi, tim Williama Branhama održao je 120 službi u 11 gradova s ukupnim prisustvom od petsto hiljada ljudi. Samo je Bog mogao izračunati ukupnu pobedu, ali je Bill znao deo cene.

Fred Bosworth je otpratio ostatak Branhamovog društva na aerodrom iako nije putovao taj dan. Bosworth je ostao u Južnoj Africi još mesec dana da radi s pastorima i misionarima kako bi im pomogao da utemelje hiljade novih obraćenika u Hristu.

Fred F. Bosworth

Dok je Bill sedeo i čekao dolazak aviona, previjao se od bolova u dijafragmi. Ozbiljno se pitao hoće li ikad više videti Freda Boswortha. Na kraju je njegov avion sleteo i uskoro je bio spreman za ulazak. Došao je trenutak da se pozdrave. Zagrlivši svog prijatelja, Bill je rekao: "Brate Bosworth, imam četrdeset i dve godine i pretpostavljam da su moji dani skoro pa gotovi. Kao

Pavle mogu reći da sam dobar boj vojevao, utrku završio, veru sačuvao." [119]

"Glupost," nasmejao se Bosworth. "Još si dečak. Ja nisam ni počeo propovedati dok mi nije bilo četrdeset godina! Sada imam preko sedamdeset i još sam jak. Brate Branhame, upravo si završio obrazovanje i primio diplomu."

Bill se složio da je upravo završio obrazovanje, ali nije bio siguran za diplomu. Više mu se činilo da je upravo pao odbranu diplomskog.

[119] 2. Timotejeva 4:7

Poglavlje 60
Anđelova procena
1952.

"BILLY BRANHAME, jadan ne bio!" povikao je dr. Adair dok je posmatrao nalaz. Pokupio si amebe u Africi." Kada je Sam Adair završio s čitanjem laboratorijskog nalaza, tužno je zatresao glavom. "Nikako ti ne mogu pomoći, Billy. Moram te poslati specijalisti."

Nakon dodatnih nalaza, dr. Lukas je objasnio surove činjenice. "G. Branham, ove amebe su paraziti. Prenose se kao male ciste ne puno veće od belih krvnih zrnaca. Verovatno ste pokupili neku u nečemu što ste pojeli ili popili. Simptomi se počnu pojavljivati četiri do šest nedelja nakon što paraziti uđu u telo. U vašem slučaju, reč je o najgorim od svih koje sam video."

Bill se setio da je prvi put osetio grčeve u stomaku u Port Elizabethu, četiri nedelje nakon što je otišao iz Johannesburga. To je značilo da je verovatno progutao amebu u Klerksdorpu. Vreme se poklapalo. O, da je samo ostao u Johannesburgu kao što mu je anđeo rekao, to se nikad ne bi dogodilo.

Dr. Lukas je nastavio: "Invazivne amebe su treće najgore parazitsko oboljenje koje postoji. Inficiraju stotine hiljada ljudi svake godine širom sveta. U većini slučajeva amebe spavaju. Iako

inficirani ljudi postaju nosioci i mogu širiti bolest, oni sami ne obole. U drugim slučajevima, kao kod vas, paraziti postanu aktivni. Ne znamo zašto. Upravo sada te amebe žive na sluznici vašeg probavnog trakta. Pokušaćemo ih kontrolisati tamo, jer ako izađu iz creva, krenu na jetru ili mozak, a onda se problemi zakomplikuju. Na žalost, lekovi ne utiču previše na ove parazite. Pokušaću vam propisati 60-dnevnu terapiju."

Dok je bio u klinici, za jedan nalaz trebao je popiti barijum sredstvo. Doktor koji mu je to davao rekao je: "G. Branham, čujem da ste misionar."

"Misionar Evanđelja, da. Upravo sam se vratio iz Afrike."

"Ja sam studirao za propovednika, takođe. Trebale su mi četiri godine obrazovanja da shvatim da hrišćanstvo nema smisla. Tako sam počeo proučavati učenja Muhameda, Bude, Konfučija i mnogih drugih. Iznenadio sam se kada sam saznao da hrišćanstvo nije jedina religija koja spominje devičansko rođenje i spasitelja. Shvatio sam da u svemu tome verovatno nema ničega, tako da sam odbacio celu tu zbrku i sada sam agnostik."

Pošto ga je boleo stomak, a um mu bio ispunjen strahom zbog stanja u kojem se našao, Bill se nije osećao spremnim za svađu s tako mudrim čovekom. Tiho se pomolio: "Gospode Isuse, daj mi drugu priliku kada se budem bolje osećao."

Nakon što se vratio kući i ispričao svojoj supruzi zastrašujuće vesti, Meda je rekla: "Bill, sećaš li se gđe. Shane iz New Albanyja?"

"Je li to ona nervozna učiteljica u nedeljnoj školi u crkvi brata Johnsona za koju sam se molio upravo pre nego što sam krenuo u Južnu Afriku?"

"To je ona. Dok si bio u Africi, zvala me svakih nekoliko dana. Sada kada si kući, zove me svaki dan."

"Kako joj je?"

"Užasno. Toliko je loše da jedva može napustiti kuću. Želi da se moliš za nju pod pomazanjem, ali ne misli da može doputovati na sastanak."

"To nema veze. Kako sada stvari stoje, možda nikad neću imati drugi sastanak."

"Bill, nemoj tako govoriti. Ipak, gđa. Shane je htela da te pitam može li ona biti prva na listi od onih koji će te videti sledeći put kada anđeo Gospodnji dođe blizu."

"Naravno," rekao je Bill odsutno. Razmišljao je kako nije video anđela Gospodnjeg od tog sudbonosnog dana u Klerksdorpu kada je popustio i pristao ići prema rasporedu Nacionalnog odbora nasuprot volji Gospodnjoj. Pomislio je: "O, koliko sam si zakomplikovao život."

Bill je sledeće nedelje živeo u patnji. Lekovi nisu pomagali. Bol ga je toliko mučila da je imao problema sa spavanjem. Noć za noć hodao je po kući, plakao i molio: "Bože, molim Te, smiluj mi se. Ako ima još ljubavi u Tvom srcu za mene, molim Te, oprosti mi. Nikad više neću svesno prekoračiti Tvoju granicu."

Gospod mu se nije obraćao niti glasom, niti vizijom, niti kroz pisanu Reč, iako je Bill neprestano čitao svoju Bibliju. Pošto se osećao bespomoćno i izolovano, Billov um klizio je sve bliže jami očaja. O, zašto je bio toliko lud i nije poslušao direktnu zapovest od Gospoda? Dan za danom ispitivao je svoju nedoumicu u Africi, pregledao razne elemente, ispitivao razne solucije i pokušavao učiti na vlastitim greškama. Sada je mogao videti da je njegova najveća greška bila ta što se spetljao s Nacionalnim odborom Južne Afrike, s grupom toliko nefleksibilnih vođa koji ne bi popustili čak da ih je i sam Bog pitao da promene planove. Tada je Bill shvatio da je video isti nefleksibilni stav kod denominacijskih propovednika u Americi. Možda to nije bio problem ljudi nego sistema. Sve hrišćanske organizacije živele su prema unapred definisanoj listi veroispovesti i zakonskih akata koji su se često pretvarali u svete dogme tako da članovi nisu mogli gledati na Reč na neki drugi način. To bi bilo u redu da su uvek bili u pravu. Ali, šta ako greše? Šta ako im Bog želi pokazati nešto više, a oni ne prime jer se to ne slaže s njihovim dogmama? U tom slučaju, njihova vlastita nefleksibilnost mogla ih je osuditi na Božiji sud. Šta ako

denominacijsko hrišćanstvo zapravo sprečava, umesto da pomaže Duhu Božijem?

Nakon dugog ispitivanja vlastitih uverenja i motiva, Bill je shvatio da je njegova druga greška što je previše osetljiv na kritike. Ova osetljivost proizlazila je iz njegove odbačenosti u detinjstvu kada ga je društvo odbacivalo zbog loše reputacije njegove porodice. To što je postao hrišćanin donelo mu je ljubav i prihvaćenost koje su mu nedostajale dok je bio dečak. Ali neki njegovi kompleksi iz detinjstva su ostali, uključujući sklonost nervozi i osetljivost na kriticizam. Sada kada je toliko mnogo hiljada ljudi tražilo njegovu pažnju, hteo je svima udovoljiti, što je bio nemoguć zadatak. Odlučio je da od sada nadalje mora raditi šta god Bog traži od njega, bez obzira na to koga bi mogao povrediti u tom procesu. Biće mu mnogo bolje ako razočara ljude nego da razočara Gospoda Isusa Hrista.

Nažalost, nije uvek bilo jednostavno znati šta Gospod želi. Bill je razmišljao o jednoj kritici koja ga je godinama proganjala. Mnogi hrišćani su prigovarali da se ne moli za dovoljan broj ljudi za vreme svojih kampanja lečenja. Stotine bolesnih ljudi i žena dolazili su na službe sa željom za ličnom molitvom. Pošto je natprirodno rasuđivanje u tolikoj meri opterećivalo njegovo telo, Bill je retko imao snage moliti se za više od nekoliko desetaka ljudi svake večeri kampanja. Mnogi kritičari govorili su da bi trebao, kao Oral Roberts i ostali evanđelisti koji su lečili verom, poređati dugačak red ljudi koji bi se kretao toliko brzo da može dotaknuti svakoga i moliti nekoliko reči. Možda su njegovi kritičari u pravu? Možda je njegova metoda previše spora? Nekad bi Bill to satima pokušavao odgonetnuti, pitajući se kako Bog zaista želi da organizuje kampanje lečenja. Kasnije bi Bill osećao da odgovor na to pitanje uopšte nije važan pošto možda više nikad neće propovedati.

Jednog ranog jutra, Meda je pronašla svog supruga gde kleči na podu i plače s glavom zabijenom u kauč.

"Bill, u čemu je problem?"

"Draga, da samo znaš koliko se loše osećam. Ovde sam sa samo četrdeset i dve godine, a zdravlje mi je narušeno, služba mi je gotova, u dugovima sam. Šta da radim? Šta mi nosi budućnost? Čini se kao kraj puta."

"Možda ćeš se bolje osećati kada nešto pojedeš," predložila je Meda.

Bill je toliko plakao da su mu se oči skoro zatvorile od otečenosti. Meda ga je odvela do stola gde je pojeo jaja i tost. U zadnje vreme dramatično je izgubio apetit. Zadnjih nekoliko nedelja konstanto je gubio na težini dok nije pao na oskudnih 50 kg. Postajalo mu je sve gore umesto bolje.

Oko sredine februara 1952., Bill se vratio da uradi dodatne nalaze. Dr. Lukas je zatresao glavom dok je proučavao rezultate. "G. Branham, bojim se da vam lekovi koje sam vam propisao ne pomažu. Sada ću probati arsen."

"Arsen? Zar to nije opasno?"

"Da, moram biti jako oprezan s dozom. Ali nemojte se zavaravati, g. Branham, vaše stanje je ozbiljno. Invazivne amebe ubiju oko četrdeset hiljada ljudi svake godine. Takve aktivne amebe mogu progristi creva i ući u krvotok koji ih nosi u jetru gde mogu napraviti za život opasne čireve. Nekad ih krv takođe raznese po drugim delovima tela, uključujući mozak. Ako se to dogodi, dobićete groznicu i za deset sati ste mrtvi."

Bill je otišao kući nemirniji nego ikad. Uzeo je nove lekove prema uputstvima, ali od toga mu je samo koža postala žućkasto narandžasta.

U to vreme, njegov prijatelj dr. Sam Adair nazvao ga je da mu ispriča za nesreću zajedničkog prijatelja. "Billy, znaš da je Delbertu umrla majka pre nekoliko godina. Delbert sada ima sedamnaest godina i upao je u loše društvo. Sada je u bolnici i umire od sifilisa. Dao sam mu sav penicilin koji njegovo telo može podneti, ali ne pomaže. Samo sam mislio da bi te moglo zanimati."

Koliko god da se bolesno osećao, sakupio je dovoljno snage da ode u bolnicu i posetiti dugogodišnjeg porodičnog prijatelja.

Kada je ušao u bolničku sobu, Delbert je rekao: "Brate Branhame, sramota me je da ti dolaziš ovde."

"Koliko je loše, Delberte?"

"Doktor mi je rekao da se izmirim s Bogom."

"Znam da je tvoja majka bila hrišćanka. Šta je s tobom?"

"Kada sam se osamostalio, neki moji momci su mi rekli da bi izgledao pametnije da počnem pušiti, pa sam počeo. Onda sam počeo piti pivo s društvom, i onda, znaš, povuklo me."

"Nije prekasno da daš svoje srce Isusu Hristu."

"Ja–ja bih hteo," zamuckivao je mladić, "ali se bojim da me Bog neće primiti jer sam grešan."

"O, da, hoće," uveravao ga je Bill. "Zato je dao svoj život na krstu, da spasi grešne ljude."

"Misliš li da bi me sada hteo primiti kada imam ovu bolest?"

"Ne predstavljaš Mu svoje telo, već svoju dušu."

"Onda dolazim."

Otvorivši svoju Bibliju, Bill je na glas čitao Jovana 14. poglavlje koje počinje: *Neka se ne uznemiruje vaše srce; verujte u Boga i u mene verujte. U kući Oca moga ima mnogo stanova; da nije tako, rekao bih vam. Idem vam pripremiti mesto. I ako odem i pripremim vam mesto, ponovo ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gde sam ja. A kuda ja odlazim znate, i put znate.*

Reče mu Toma: "Gospode, ne znamo kuda ideš – kako možemo znati put?

Reče mu Isus: "Ja sam Put, i Istina, i Život – niko ne dolazi k Ocu osim po meni."

Završivši poglavlje, Bill je kleknuo uz krevet i pomolio se. Delbert je podigao ruke i jecao: "Dragi Bože, smiluj se mojoj duši. Molim Te nemoj dopustiti da umrem kao grešnik. Svim srcem verujem da je Reč ispravna i sada dolazim prihvatiti Te za svog Spasitelja."

Bill je ustao i potapšao Delberta po ramenu. "Hajdemo sada razgovarati o božanskom isceljenju."

"Više nije bitno hoću li umreti ili ne." Delbert je stavio ruku na srce. "Nešto se dogodilo ovde i više se ne bojim smrti."

"Da, Delberte, spasenje je glavno. Ali, isti Gospod Isus koji je spasio tvoju dušu takođe te može osloboditi od tvog bolesnog tela." Položivši ruke na prsa mladića, Bill se ponovo pomolio.

Kada je stigao kući, Bill je nazvao Sama Adaira i rekao: "Doktore, zašto ne daš Delbertu još jednu injekciju penicilina?"

"Bille, već sam mu dao više nego dovoljno antibiotika. Da mu je moglo pomoći, već bi mu pomoglo."

"Bi li mu još jedna injekcija škodila?"

"Ne."

"Hoćeš li mu svejedno dati još jednu za uslugu meni?"

"Dobro, ali neće biti od ikakve koristi."

Nakon nekoliko dana, dr. Adair je nazvao i rekao: "Ta zadnja injekcija je uspela. Delbert će ovo pobediti."

"To je divno," rekao je Bill. Kada je poklopio slušalicu, bio je sretan zbog svog mladog prijatelja, ali tužan zbog sebe. "Gospode," molio se, "iscelio si Delberta. Zašto ne isceliš mene?"

TOKOM zadnje nedelje u februaru 1952., William Branham se vratio u kliniku dr. Lukasa. "Kako vam se sada čini?" pitao je.

Dr. Lukas se nije nasmejao. "Svaki put kada vas pregledam, nađem više ameba u vašem organizmu. G. Branham, ne želim vas plašiti, ali vi ste oženjen čovek i imate nekoliko dece. Trebali biste se pobrinuti da su vam poslovi u redu. Nema više ničega što medicinska nauka može učiniti za vas. Ako ovi paraziti završe u vašem krvotoku, dobićete groznicu. Biće dovoljno loše ako vam se nastane u jetri, ali ako vam dođu u srce ili mozak, živećete još desetak sati i to je to."

Bill je otišao kući tužan. Te noći ponovo je hodao po kući, molio se, plakao, tražio milost od Boga, ali sada je bio u većem očajanju nego pre. Svakih pola sata merio je temperaturu i proveravao hvata li ga groznica. Šta bi njegova porodica bez

njega? Billy Paul bi verovatno dobro napredovao, ali šta s njegovim bebama? U martu će Rebeka imati šest, a Sara će napuniti godinu dana. Kako bi Meda sama odgajala te dve devojčice?

Oko 11:00 Bill je legao i zaspao. U tri ujutro nešto ga je probudilo. Ležao je u tami i slušao otkucavanje sata pored kreveta. Odjednom je osetio lagan pritisak zbog koga se naježio. Anđeo Gospodnji je bio blizu. Bill je napeto iščekivao. Onda je čuo poznati glas kako govori: *"Idi k svojoj bebi i daj joj čašu vode."* Pritisak je prestao.

Izašavši iz kreveta, omotao je ogrtač preko pidžame i otišao kroz hodnik do sobe njegove devojčice gde je našao Saru kako stoji na krevetiću, promuklo plače zamrljanog i crvenog lica od naprezanja. Bila je bolesna zadnjih nekoliko dana i toliko je plakala da je ostala bez glasa. Bill ju je uzeo, odneo u kuhinju i natočio joj čašu vode. Celu ju je popila. Bill je pomislio: "Nije li to divno od mog Gospoda što je učinio ovo za Saru. Isus je drag i brižan."

Umesto da vrati Saru u njen krevetić, polegao ju je u svoj krevet pored Mede. Odmah je zaspala. Bill je otišao u Sarinu sobu i legao na prazan krevet, ali nije mogao zaspati. Ko zna koliko vremena se pitao: "Šta nosi moja budućnost? Pretpostavljam da neću još dugo. Groznica će me uhvatiti... a onda, deset sati i sve će se završiti... moja žena će sama morati odgajati ove dve devojčice." Glasno je zavapio: "O, Bože, mogu li išta učiniti?"

Tihi šum poremetio je tišinu – tih ali sve glasniji. Činilo se kao da dolazi pijavica. Bill je bacio pokrivače i seo na rub kreveta. "Dragi Bože, dolaziš li s oproštajem za Svog slugu, ili dolaziš da me odvedeš kući?"

Pojavila se spirala u duginim bojama i dizala se prema plafonu. Ispod svetla izašao je anđeo Gospodnji. Imao je prekrštene ruke na prsima, a u jednoj je ruci držao tabak belih papira. Anđeo je rekao: *"U toliko koliko se pitaš po pitanju svoje budućnosti..."*

"Da," rekao je Bill, "pitao sam se šta nosi moja budućnost."

Anđeo je bacio nekoliko listova papira na pod. Bill je mogao videti da su ispisani s obe strane, ali pre nego što ih je uspeo pročitati, anđeo je rekao: *"Pogledaj ovo,"* i pokazao Billu preostale papire u svojoj ruci. Svi su bili čisto beli bez tačkice. Anđeo je bacio te papire u vazduh. Odjednom soba nije imala plafon. Papiri su poleteli u mračno nebo, sve više i više dok nisu izgledali kao sitne čestice veličine zvezda pre nego što su iščezle u Mlečnom putu. Onda je protutnjio glas s neba: *"Tvoja budućnost je čista."*

Kada je Bill došao k sebi, još je sedeo na rubu kreveta. Soba je bila mračna i tiha. Ukočen i zbunjen, molio se: "Bože, ako sam našao milost kod Tebe, molim Te, reci mi. Šta će biti s tim amebama? Hoću li ih preboleti? Molim Te, Gospode, ako si mi oprostio greh, hoćeš li mi progovoriti još jednom?"

Ponovo je natprirodna Prisutnost proletela kroz sobu i anđeo je izašao iz svetla. Kada je progovorio, glas mu je bio saosećajan, ali odlučan. *"Toliko po pitanju tih ameba, više te neće uznemiravati."*

Anđeo je otišao i ostavio Billa preplavljenog radošću. Bio je isceljen. Isceljen! Bog je čudno dotakao njegovo telo. Uostalom, živeće i odgajati svoju porodicu. Možda se čak vrati u službu. Setivši se svoje službe, Bill je pomislio: "Dok je anđeo bio ovde, trebao sam ga pitati kako da se molim za bolesne."

Odjednom je anđeo ponovo stao pred njega. Anđelova bela odeća odražavala je natprirodno svetlo koje je kružilo iznad njegove glave.

Bill je rekao: "Razni ljudi su kritikovali moje sastanke rekavši da se Oral Roberts i ostali propovednici mole za petsto ljudi jednako vremena koliko meni treba da se molim za petnaest. Rekao si mi da pridobijem ljude da mi veruju. Trebam li da nastavim da radim kako to sada radim, čekajući na vizije? Ili, treba da se molim za ljude u brzom redu kao što brat Bosworth kaže da bih trebao?"

"Čini upravo onako kako se budeš osećao vođenim," odgovorio je. Anđeo je nestao.

"Da činim upravo onako kako se budem osećao vođenim," ponovio je Bill. Kako ohrabrujuće. Upravo je tu lekciju naučio iz svoje greške u Južnoj Africi.

Uskoro je Bill osetio Prisutnost anđela kako još jednom dolazi i čuo taj poznati zvuk kao vatra u koju vetar ravnomerno duva: *huusssss, huusssss, huusssss...* Noćas je bilo drugačije od drugih poseta. Obično je anđeo donosio samo jednu poruku. Noćas se uzastopno pojavljivao.

Anđeo je uzeo Billa u Duhu i postavio ga na sastanke u Durbanu. Stajao je na severnom kraju Greyville Race Coursea i gledao prema jugu, upravo na mestu gde je stajao dok je propovedao tamo pre nekoliko meseci. Ljudi su punili tribine i terene baš kako se sećao. Čim se uverio da je ovo identičan sastanak, anđeo ga je podigao i odneo na istok. Bill je posmatrao sastanak u Durbanu kako plavi i bledi prema zapadu. Onda ga je anđeo stavio usred druge gomile. Ovi ljudi su bili tamnoputi i mršavi. Mnogi su bili odeveni u haljine do kolena i nosili turbane. Bill je pretpostavio da su istočni Indijci.

Čuo je buku iznad sebe kao zvuk ogromnog dinama. Pogledavši gore, video je drugog anđela kako silazi s neba, odevenog u crveno, a u ispruženoj ruci je držao veliko treptavo svetlo. Gomila od dole podigla je ruke i slavila Isusa Hrista. Anđeo je odozgo pojačao reflektor i obasjao rubove gomile, pokazujući kako se proteže po okolnim brdima. Koliko je Bill mogao videti, izgledalo je kao okean ljudi. Anđeo Gospodnji, koji je još uvek stajao pored njega, povikao je: *"Ovde ih je tristo hiljada na ovom Branhamovom sastanku."*

Zapanjen snagom vizije, Bill se bacio na pod između dva kreveta. Kada je došao k sebi, mogao je videti dnevnu svetlost kako se probija kroz roletne. Shvatio je da je sigurno rano ujutro jer je kuća još bila tiha. Onda je čuo nešto čudno. Zvučalo je kao da se stranice knjige listaju na povetarcu, samo što nije mogao duvati povetarac jer je prozor bio zatvoren. Dok je sedao, Bill se začudio kada je video kako se njegova Biblija diže s noćnog ormarića pored kreveta, plovi kroz sobu i zaustavlja se pred njim

još uvek lebdeći u vazduhu. Bila je otvorena na Dela 27, gde je Pavle govorio posadi na zarobljeničkom brodu za vreme užasne oluje. Iznad teksta se pojavila ruka i pokazala na stih dok je Bill čitao: *Trebali ste, ljudi, da me poslušate, i da ne isplovite s Krita pa ne bi bilo ove muke i štete. A sada vas molim: razvedrite se jer ničiji život neće biti izgubljen, osim lađe. Stajao je uz mene noćas anđeo Boga čiji jesam i kome služim te mi rekao: 'Ne boj se, Pavle, pred cara moraš stati! – I evo, Bog ti je podario sve koji plove s tobom.' Zato se razvedrite, ljudi, jer verujem Bogu da će biti onako kako mi je rečeno.*

Čim je završio s čitanjem ovog dela Pisma, lebdeća ruka prelistala je stranice na Isusa Navina 1. poglavlje, pokazala na drugi stih i pratila retke dok je Bill čitao: *Moj je sluga Mojsije umro; zato sada ustani, pređi preko toga Jordana, ti i sav taj narod, u zemlju koju dajem sinovima Izraelovim. Svako mesto na koje stupi vaša noga dajem vam, kao što obećah Mojsiju...* Ta ruka kao da je naglasila peti i šesti stih: *Niko neće odoleti pred tobom u sve dane tvog života; ja ću biti s tobom, kao što sam bio s Mojsijem, i nikada te neću napustiti niti ću te ostaviti. Budi odvažan i hrabar jer ćeš ti uvesti narod ovaj da primi u nasledstvo zemlju za koju se zakleh očevima njihovim da ću im je dati... Nisam li ti zapovedio: odvaži se i budi hrabar? Ne boj se i ne strahuj, jer kuda god pođeš, s tobom je Jahve, Bog tvoj.*

Kada je Bill završio s čitanjem 1. poglavlja Isusa Navina, posegnuo je za svojom Biblijom. Odjednom se ponovo našla na noćnom ormariću gde ju je bio ostavio.

Čulo se kucanje na vratima sobe. Meda je pitala: "Smem li ući?"

"Čudno," pomislio je Bill. "Zašto pita sme li ući?"

Poglavlje 61
Tri svedoka
1952.

MEDA BRANHAM je ponovo pokucala. "Bill, jesi li dobro?"

"Da," odgovorio je, "uđi."

Meda je zakoračila u spavaću sobu, a u rukama je držala uspavanu bebu. "Bill, je li se nešto dogodilo? Pre nekoliko sati trebala sam ustati sa Sarom, i dok sam bila budna, pomislila sam da bi trebala proveriti šta je s tobom, ali kada sam prišla k ovim vratima, imala sam jak osećaj da ih ne smem otvarati. Pitala sam se da možda nisi u viziji, tako da sam sedela u dnevnom boravku i ljuljala Saru do sada."

Bill je pogledao na vreme. Bilo je šest sati. Vizija ga je držala duže od tri sata! "Da, draga, bila je vizija. Anđeo Gospodnji je bio ovde još od tri sata ovog jutra. Bog mi je oprostio i preboleću ove parazite."

"O, Bill," rekla je, "to je divna vest." Nakon nekoliko minuta njeno uzbuđenje smekšalo se u pitanje: "Bill, možeš li danas sresti onu neurotičnu ženu iz New Albanyja? Molila me je da je nazovem prvom sledećom prilikom kada pomazanje dođe na tebe."

"Naravno, draga. Reci joj da dođe oko deset sati. Jutros prvo moram otići u banku i proveriti te čekovne odreske za naš porez na dohodak. Takođe ću nazvati dr. Lukasa i proveriti može li me ponovo pregledati."

Dok je Meda otišla nazvati gđu. Shane, Bill je seo da razmisli o značenju vizije. Prvi citat iz Pisma bio je jednostavan jer je predstavljao njegovu nesreću u Južnoj Africi. Pavle je rekao toj posadi da su ga barem bili poslušali i prezimili u Kritu, da ne bi izgubili brod. Evidentno je i Pavle takođe imao problema s ljudima koji nisu verovali da je vođen od Boga.

Pavle je ispaštao s posadom zbog te greške, ali po Božijoj milosti, nisu izgubljeni životi. Billu je lekcija bila jasna: nikad više neće slediti ljudske ideje kada Gospod bude prostirao drugačiji put.

Izazovnije je bilo shvatiti kako se 1. poglavlje Isusa Navina odnosi na njega. *Ja ću biti s tobom, kao što sam bio s Mojsijem, i nikada te neću napustiti niti ću te ostaviti.* Sigurno je ovo bila izjava Božije privrženosti ovoj službi. Ali, šta je bila specifična veza između njegove službe i Isusa Navina? Je li ga Bog slao da povede crkvu u duhovnu obećanu zemlju, isto kao što je Isus Navin poveo Izrael u prirodnu obećanu zemlju? Tako je zvučalo... *jer ćeš ti uvesti narod ovaj da primi u baštinu zemlju za koju se zakleh očevima njihovim da ću im je dati...* Isus Navin nije poveo Izraelce samo u borbu da zaposednu Kanan. Nakon što su prestale borbe, Isus Navin je razdelio zemlju među dvanaest plemena, vodeći ih u njihovo zemaljsko nasledstvo. Prema apostolu Pavlu, Bog je hrišćanskoj crkvi obećao duhovno nasledstvo. *A ovo tvrdim, braćo: telo i krv ne mogu naslediti kraljevstvo Božije; ni raspadljivost naslediti neraspadljivost. Evo, govorim vam tajnu: svi nećemo usnuti, ali svi ćemo se izmeniti – u trenutku, u tren oka, na poslednju trubu – jer će zatrubiti i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi, a mi ćemo se promeniti. Jer treba da se ovo raspadljivo odene u neraspadljivost, i ovo smrtno da se odene u*

besmrtnost. [120] Bill se pitao je li on pozvan povesti paganski crkvu u njeno duhovno nasledstvo.

Bez obzira na to šta je značila vizija, bilo je očigledno da ga očekuju mnoge bitke, a Bog ga je hrabrio da bude odvažan. *Nisam li ti zapovedio: odvaži se i budi hrabar? Ne boj se i ne strahuj, jer kuda god pođeš, s tobom je Jahve, Bog tvoj.* Uzevši svoju hemijsku, Bill je ukratko zapisao viziju na zadnjoj praznoj strani svoje Scofield Biblije s referencama kako bi je se uvek sećao i uvek imao sa sobom.

Za vreme doručka, Billova tašta je navratila da pita: "Je li ovde sve u redu? Jutros sam otišla do sudopere oprati posuđe od sinoć i osetila sam da mi Gospod govori: 'Idi do Billa kući. Nešto se dogodilo.'"

Nakon što je Bill ispričao gđi. Broy o anđelovoj uzastopnoj poseti rano tog jutra, Bill se setio nečega što kaže Biblija: ... *da se na iskazu dvojice ili trojice svedoka temelji svaka tvrdnja.* [121] Tu je bio njegov drugi svedok koji je potvrđivao da je istina ono što mu je anđeo rekao. Kada je završio s doručkom, Bill je nazvao dr. Lukasa. "Voleo bih da me pregledate ovog jutra."

"Zašto?"

"Više nemam te amebe."

"Da, imate ih. Jednom kada osoba dobije te male đavole, ima ih ostatak svog života."

"Ovog jutra Gospod Isus je učinio nešto za mene. Voleo bih da me pregledate još jednom."

Dr. Lukas je odugovlačio. "U, pa dobro, pregledao sam vas juče. Creva su vam nakrcana s tim parazitima. Ali, ako želite ponovo pregled, dođite danas popodne pa ću ponovo baciti pogled."

Bill je stigao u banku upravo kada se otvarala. Njegov posao nije dugo potrajao. Dok je išao prema vratima, odjednom je osetio da ne bi trebao otići. Otišao je na kraj ulaznog hodnika i brzo se

[120] 1. Korinćanima 15:50-53

[121] Pon. zakon 19:15; Matej 18:16

pomolio: "Gospode Bože, šta želiš da učinim?" Stajao je tamo minut i pod rukom držao aktovku. Onda je zvuk odzvonio u njegovoj glavi: "Pogledaj Boba Denisona."

Bob Denison, jedan od blagajnika u banci, bio je njegov dugogodišnji poznanik. Bob je stajao iza stakla na jednoj od blagajni s pognutom glavom. Bill je prišao i vedro rekao: "Dobro jutro, Bobby. Kako je danas?"

Kada je Bob podigao glavu, u očima su mu se sjajile suze. "Billy, ne znam kako ćeš ovo shvatiti, ali, probudio sam se jutros oko tri sata, a sanjao sam da bih ti trebao ispričati svoj problem. Sad si ovde i nadam se da ti ne smeta."

"Ne, Bobby. Samo daj."

"Skoro svi moji umrli su od raka. A sada ja imam sve simptome toga. Bio sam na smrt preplašen zadnjih nekoliko dana."

Uzevši Bobovu desnu ruku u svoju levu, Bill je osetio snažne vibracije kancerogenog demona. Billova leva ruka je otekla dok se crvenila. "Bobby, hajde da se pomolimo da Isus Hrist dotakne tvoje telo."

Nakon samo kratke molitve, vibracije su prestale. Rak je otišao. Bill je pomislio: "Evo mog trećeg svedoka."

Kada se vratio kući, gđa. Shane je već stigla. Pošto je bila previše nervozna da bi se sama vozila, dvoje njenih prijatelja su je dovezli. Bill ih je zamolio da pričekaju u dnevnom boravku dok je on razgovarao s gđom. Shane u odvojenoj prostoriji. Baptista je takođe došao tražiti molitvu. Bill ga nikad pre nije sreo, ali ga je znao po imenu jer je ovaj čovek nekad profesionalno igrao bejzbol za Louisville u Kentuckyju. Sada je umirao od raka slezine za koji medicinska nauka nije imala leka. Bill ga je zamolio da pričeka u spavaćoj sobi.

Ušavši u radnu sobu, Bill je našao gđu. Shane kako hoda po prostoriji i stiska ruke. Seo je na stolicu. "Kako ste, gđo. Shane? Molim vas, sedite."

Bacivši se u stolicu, zamuckivala je: "Br-brate Branhame, je li anđeo Gospodnji ovde?"

"Da, sestro, sedimo u njegovoj prisutnosti."

"Dobro. Sada možete izbaciti ovog zlog duha iz mene. Osećam se kao da se svakog trenutka zemlja može otvoriti i progutati me."

"Samo trenutak, sestro. Moramo paziti šta izbacujemo. Hajde da prvo malo porazgovaramo." Hteo joj je skrenuti misli s teme kako bi se umirila. "Hajde da vi i ja odemo na izlet-"

"Ne!" vrisnula je. "Ne smem na izlet!" histerično joj se podigao glas.

"Opustite se," smirivao ju je Bill. "Govorio sam o mentalnom izletu. Vratimo se na početak kada je Bog stvorio čoveka i ženu i stavio ih u Edenski vrt." Govorio je blago, umirujući njene živce. Uskoro je Bill video mali crni auto kako se ubrzava kroz vazduh između njih. Pitao je: "Jeste li ikada imali saobraćajku?"

"Ne, brate Branhame. Zašto pitate?"

"O, video sam nešto." Nastavio je govoriti. Uskoro se vratila vizija koja je otkrila prljavu istinu. "Venčali ste se za vreme prošlog rata, a vaš suprug je poslan u Francusku. Bili ste usamljeni i počeli ste izlaziti s drugim čovekom. Jedne noći bili ste u crnim kolima s plavim momkom i prekinuli ste svoj venčani zavet. Na putu nazad, voz je skoro udario taj crni auto dok je prelazio prugu."

Gđa. Shane je vrisnula i pala na pod. Meda je uletela u sobu da vidi u čemu je problem. Zajedno su Bill i Meda pomogli ženi da se podigne na stolicu. Nekontrolisano se tresla i jecala: "Brate Branhame, da se niste usudili reći to nekome!"

"Sestro, upravo tu leži vaš problem. I nikad vam neće biti bolje dok to ne ispravite. Nije me briga koliko puta se mogu moliti za vas, mogli bi plesati i vrištati i pomazivati vas s dvesto litara ulja, ali ne bi bilo od ikakve pomoći. Dok god imate neispovođeni greh u svom životu, taj đavo ima pravo da ostane tu.

Ako želite ozdraviti, moraćete ispovediti taj greh svom suprugu i ispraviti to."

"Ispovedila sam to, brate Branhame. Ispovedila sam to Bogu pre puno vremena."

"Niste pogrešili protiv Boga. Bili ste udana žena. Pogrešili ste protiv svoje venčane zakletve."

"Brate Branhame, ne mogu reći suprugu. On bi me sigurno ostavio."

"Sestro, znate da sam vam rekao istinu. Niko ne zna za taj greh osim vas, tog momka i Boga. Rekli ste mi da posećujete psihijatra deset godina. On to nije uspeo izvući iz vas. Ali, to je vaš problem. Leži duboko u vašoj podsvesti. Nikad nećete ozdraviti dok ne kažete to svom suprugu i ne očistite svoju savest."

"Ne mogu to uraditi," jecala je. "Imam troje dece. To bi slomilo naš dom."

"Vaš se dom može svakako slomiti jer mentalno vi nećete još dugo izdržati. Bolje bi vam bilo da odete k svom suprugu i da porazgovarate o tome."

"Ja-ja ne mogu," vikala je. "Ja to jednostavno ne mogu."

Bill je ustao. "To je na vama, sestro. Učinio sam sve što sam mogao. Rekao sam vam šta mi je Bog pokazao i vi znate da je to istina. Ostalo je na vama. Moram sada ići kod tog čoveka u drugoj sobi koji ima rak."

Preklinjala je: "O, brate Branhame, nemojte me ostavljati!"

Odjednom je Bill video čoveka kako stoji pored gđe. Shane. Bio je visok s lepo očešljanom kosom i nosio je belu jaknu koju je okrenuo tako da Bill može pročitati reč "CHEVROLET" ispisanu na leđima. Bill je rekao: "Ne radi li vaš suprug za kompaniju Chevrolet?"

"Da," cvilila je.

"On je visok čovek s tamnom, talasastom kosom koju češlja na stranu."

"Da. Tako je."

"On ima isti greh da ispovedi vama."

Uhvatila se rukama za obraze. "Ne, ne moj suprug! On je đakon u crkvi."

"Briga me kako se prikazuje spolja. Bog vidi njegovo srce. Za vreme rata, kada je vaš suprug sleteo u Englesku, uzeo je devojku i živeo s njom. Ali, nije to sve. Pre tačno tri dana pobegao je s crnkom koja radi u njegovoj kancelariji. Ona je nosila ljubičastu haljinu. Ispod bukve su parkirali zeleni Chevrolet auto s tablicama iz Indiane. I upravo tamo on je bio neveran vama kao što ste vi jednom bili njemu."

"Znam tu ženu," izustila je. "I znam auto, takođe."

"Bolje bi vam bilo da nazovete svog supruga i da popričate o tome."

Dok je Bill otišao moliti se za čoveka s rakom, gđa. Shane je nazvala svog supruga na posao i zamolila ga da se sretnu na putu. Njenih dvoje prijatelja odvezli su je i čekali dok se nije dovezao njen suprug. Kada je sela na prednje sedište sa svojim suprugom, rekla je polako: "Znam da sam te vređala zadnjih deset godina time što sam odlazila k psihijatru. Ali sada mislim da sam došla do izvora mog problema. Jednom sam nešto učinila, nešto loše, nešto što me je progonilo od tada. Moram ti reći o čemu se radi, a nadam se da ćeš mi oprostiti."

Kada je prestala s ispovedanjem svog greha, njen suprug je postao besan. Ona je dodala: "A pre tri dana, nisi li ti bio sa sekretaricom iz svoje kancelarije? Niste li vas dvoje parkirali zeleni Chevrolet pod bukvu i činili isto što sam ja učinila?"

Oprezno ju je pogledao. "S kim si razgovarala?"

"Upravo sam bila u poseti kod brata Branhama. On mi je rekao."

Na ovo otkrivenje, njegovo se licemerje ispumpalo kao probušena guma. "Draga, to je istina. Ako mi oprostiš, ja ću oprostiti tebi. Ja ću otići u crkvu i povući se s mesta đakona, a ti se povuci s mesta učiteljice u nedeljnoj školi. Hajdemo se pomiriti s Bogom i ispravno odgajati našu decu."

Dovezavši se pred kuću Branhamovih, zagrljeni su došli do vrata. Bill je upravo završio molitvu s čovekom obolelim od raka. (Čovek je primio svoje čudo.) Bill je rekao Shanesima: "Drago mi je što vidim da ste to rešili među sobom. Sada možemo pozvati Ime Isusa i isterati tog đavola."

Nakon nekoliko minuta, gđa. Shane je bila druga žena.

KASNIJE tog popodneva, Bill se pojavio u klinici. Iako je dr. Lukas bio prezauzet, ugurao je Billa u svoj raspored. "Pa, šta ste govorili na telefon jutros?"

"Više nemam te amebe."

"Gospodine Branham, verovatno ste samo doživeli privremeno olakšanje simptoma. To se nekada događa. Mi to medicinski nazivamo popuštanjem."

"Ne, doktore, ovo nije privremeno. Ovo je trajno. Potpuno sam izlečen."

"Jeste li mi doneli uzorak stolice?" Dr. Lukas je odneo uzorak u laboratorij u klinici. Uskoro se vratio i rekao: "Hteo bih vas dodatno pregledati." Kada je završio s pregledom, rekao je: "Gospodine Branham, amebe su još uvek tamo, ali više nisu aktivne. Nikad pre nisam čuo da se tako nešto dogodilo i nemam pojma šta je moglo uzrokovati da se uspavaju."

"Ja imam," uvereno je rekao Bill. "Gospod Isus me iscelio jutros oko tri sati."

Doktor je rekao: "Moraću vas redovno pregledati tri meseca pre nego što budem mogao reći da više niste infektivni."

"Možete me pregledavati svaki dan ako želite."

Dok je Bill odlazio kroz čekaonicu, video je kolegu dr. Lukasa gde stoji na vratima svoje kancelarije i razgovara s medicinskom sestrom. "G. Branham," rekao je doktor dok je prilazio rukovati se, "lepo vas je ponovo videti."

U svom umu, Bill se molio: "Gospode, ako želiš da razgovaram s njim po pitanju religije, neka on pokrene temu. Ja ga ne želim prisiljavati."

Doktor je rekao: "Šta mislite o tim plemenima u Africi? Zar ne postaju sve napredniji celo vreme?"

"Da, rekao bih da postaju."

"Mnogo je istočnih Indijaca preseljeno u Južnu Afriku, zar ne?"

"Tako je. Gotovo polovina stanovništva Durbana su Indijci."

"Puno sam čitao o tome. Hindusi, zar ne?"

"Mnogi su hindusi, ali neki su muslimani."

"Pametni ljudi, ti Indijci. Zapravo, mislim da je Mahatma Gandhi bio najpametniji čovek koji je ikada živeo."

"Svako ima pravo na svoje mišljenje. Ali ja se ne slažem s vama. Ja mislim da je to bio Isus Hrist."

"Kladim se da niste imali puno uspeha u preobraćenju tih hindusa i muslimana na vašu religiju, zar ne?"

"O, jesmo. Imali smo oko trideset hiljada obraćenika u samo jednom danu."

"Molim?" izjavio je doktor bacivši cigaretu na pod. "Trideset hiljada obraćenika u jedan dan?"

"Ako sumnjate, možete nazvati Sidneyja Smitha, gradonačelnika Durbana i pitati njega. Otkrićete da smo verovatno podcenili procenu."

"Jeste li sigurni da su bili hindusi?"

"Mnogi su bili hindusi. Kada su videli snagu Svemogućeg Boga kako se kreće među njima, poverovali su da je to Gospod Isus kao što sam im rekao. Posmatrao sam stotine hinduistkinja kako brišu crvene tačke s čela kada su primile Hrista."

Izgledalo je kao da svi u čekaonici slušaju ovaj razgovor. Doktor je cipelom nagazio goruću cigaretu koju je upravo bacio, onda je potapšao Billa po leđima i rekao: "Čoveče, mora da si genije."

"Ne, zaista. Ispisao sam se iz škole u sedmom razredu. Moj Gospod Isus je genije."

"O, ne znam," rekao je doktor. "Sve je to meni malo nejasno."

"Oprostite što sam previše direktan prema vama, doktore, ali vi nešto propuštate. Vi ste pametan čovek, pun znanja. Ali, znanje vas može dovesti samo do ovde. Bila su dva drveta u Edenskom vrtu. Jedno je bilo drvo znanja, a drugo je bilo Drvo Života. Kada je Adam napustio Drvo Života i jeo plodove s drveta znanja, odvojio se od svog Stvoritelja. Otada čovek jede s drveta znanja, i to ga uništava. Naučio je praviti čelik i šta je napravio? Mačeve i strele. Onda je otkrio barut. Uskoro je izumeo automobil. To je ubilo više ljudi nego barut. Sada je napravio atomsku bombu."

"Ali, da čovek nije izumeo ništa od navedenog, svejedno bi umro."

"Ne, ne da se držao Drveta Života. Živeo bi večno. Smrt je nastupila pošto je ostavio Drvo Života zbog drveta znanja. Ali, čovek još uvek može živeti večno ako se vrati Drvetu Života, što je Isus Hrist."

"Nisam baš siguran," promrmljao je doktor.

"Ja nisam protiv obrazovanja," završavao je Bill. "Ali, problem koji vi pametnjakovići imate sa svojim obrazovanjem je taj što sve pokušavate razumeti. Popnete se na drvo znanja koliko god možete, ali kada dođete toliko visoko da ne možete više, odbacite sve što ne možete razumeti. Drvo znanja je u redu, ali kada dođete koliko god visoko možete na tom drvetu, trebali biste preskočiti na Drvo Života i nastaviti s penjanjem. Od toga se sastoji vera u Božiju Reč."

Poglavlje 62

Skretanje u levo na jezeru Michigan

1952.

IAKO SU NJEGOVI SIMPTOMI prestali onog dana kada je isceljen, William Branham se nije odmah mogao vratiti poslu. Njegova za život opasna borba s amebama ostavila ga je slabog i mršavog. Trebaće još četiri meseca pre nego što se bude osećao dovoljno snažno da može nastaviti s napornim rasporedom održavanja jedne kampanje lečenja verom za drugom.

U aprilu 1952. Fred Bosworth je nazvao s primamljivom ponudom. "Brate Branhame, u Baltimoru nam besplatno nude klimatizovani auditorijum ceo juli. Zgrada može primiti deset hiljada ljudi. Petsto propovednika je potpisalo da će sponzorisati sastanke: metodisti, baptisti, puno Evanđelje, i tako dalje. Njih petsto želi sarađivati. Ne možeš to odbiti."

"Ako mi Bog kaže da idem tamo, onda tamo želim ići. Ali za sada ne osećam vodstvo da bih išao u Baltimore."

Nakon nekoliko dana Ern Baxter je nazvao: "Po celoj zemlji su ljudi koji žele da dođeš. Mnogi gradovi pitaju za tebe: Hammond, Zion, Chicago, Battle Creek, Minneapolis i San

Francisco. Jednostavno ti mogu napuniti raspored za ostatak 1952. Tako, šta planiraš uraditi?"

"U ovom trenutku uopšte nemam vodstvo."

Baxter je sugerisao: "Hajdemo onda u Chicago. Tamo imaju veliku arenu koja te čeka."

"To zvuči u redu."

"Da je rezervišem?"

Bill je odugovlačio: "Ne, bolje da pričekaš neko vreme."

Tog popodneva Bill je izveo svoju suprugu u zvezdarnicu. Dok je posmatrao veštačko noćno nebo kako kruži po plafonu u obliku kupole, Duh Sveti ga je gurnuo i rekao: *"Za sada se drži dalje od Chicaga. Kreni prema Hammondu i Zionu."* Kada se Bill vratio kući, nazvao je Erna Baxtera i zamoli ga da organizuje sastanke u Hammondu u Indiani i Zionu u Illinoisu.

Baxter je rekao: "Time smo rešili juli. Gde želiš ići posle?"

Bill je rekao da nema vodstvo nakon Ziona. Ern Baxter je uzdahnuo: "Brate Branhame, moramo imati tačne datume da bismo rezervisali te velike auditorijume. Šta misliš o Battle Creeku?"

"Mislim da će biti u redu. Razmišljam o dva mesta nakon Ziona: o Battle Creeku u Michiganu i Minneapolisu u Minnesoti. Malo više naginjem k Battle Creeku jer sam već bio u Minneapolisu. Ali, nemoj organizovati nikakve dugoročne obaveze."

Bez da je Bill znao, Ern Baxter je brzo nazvao svoj kontakt u Battle Creeku i obavezao Billa na kampanju koja je trebala početi 16. avgusta i trajati 14 uzastopnih noći.

Rano sledećeg jutra Bill je sanjao da vidi zamućeni talas kako ide prema kući na obali u kojoj je njegova supruga spavala. Očajnički je potrčao spasiti Medu izvukavši je upravo trenutak pre nego što je ogromni talas razbio kuću na obali u komadiće. Bill se probudio oznojan. Laknulo mu je kada je video svoju suprugu kako mirno spava pored njega. Pomislio je: "Moj Bože, koji užasan san. Pitam se znači li nešto."

Onda je iznenada sedeo u čamcu koji je plovio po dubokoj plavoj vodi. Kao što su dan i noć slični, a ipak različiti, tako su vizija i san slični, a opet različiti. Snovi su senke realnosti. Pojavljuju se kada su oči zatvorene u tami sna i ostavljaju nejasne utiske koje je teško zapamtiti. Vizije se pojavljuju kada su oči širom otvorene, udaraju čula kao sunčevi zraci i ostavljaju jasne slike u mozgu. S obzirom na to kako se Billu činilo, zaista je sedeo u čamcu na toliko velikom jezeru da se obala činila kao tanka crta u zamagljenoj udaljenosti. Čuo je zvuk kao da se približava mali motor: *putt-putt-putt-putt*. Obazrevši se, video je mutan lik kako se miče ispod površine. Polako se približavao krmi čamca, ali pre nego što je udario, skrenuo je u levo i skliznuo. Onda je zaokružio i ponovo došao do krme čamca, skrenuo u zadnji čas i skliznuo u levo. Bill se nagnuo na rub čamca u nadi da će videti o kakvom je čudnom predmetu reč. Umesto toga, video je put pod vodom koja je išla u "T" ispod njegovog broda – jedan put je išao u levo, a drugi u desno. Sada je čuo anđela Gospodnjeg kako kaže: *"Ovo ti govori da skreneš u levo."*

Odjednom je Bill ponovo bio u svojoj sobi i sasvim budan sedeo na krevetu. Osećao se zbunjeno. Šta se dogodilo? Sanjao je o svojoj supruzi, a onda, je li ponovo zaspao i ponovo sanjao? Činilo se živopisnijim od sna. Slike su jasno isijavale kao da je zaista plovio po jezeru. Ali, ako je bila vizija, koje joj je značenje? Nije izgledala smisleno. Dugo je razmišljao o iskustvu i pokušavao ga shvatiti, ali je konačno odustao.

NAKON pauze od sedam meseci, William Branham je nastavio sa svojom evanđelističkom službom 13. jula 1952., počevši s ambicioznom osmodnevnom kampanjom lečenja verom u Hammondu u Indiani. Molitva za bolesne u Americi razlikovala se od one u Africi gde je to što su videli jedno čudo moglo inspirisati stotine ljudi da poveruju Hristu za vlastito isceljenje. U Africi je imao lakši posao jer mu je anđeo rekao ako bude mogao

dobiti da mu ljudi veruju, da ništa neće ostati pred njegovom molitvom, čak ni rak. Korištenje njegovog dara još uvek mu je bilo naporno kao trčanje maratona, ali u Africi se barem osećao kao da trči po suvom tlu. Moliti za bolesne u Hammondu bilo je kao pokušaj trčanja kroz vodu do kolena. Gomila se generalno izgledala hladno i rezervisano prema natprirodnom rasuđivanju. Iako je mnogo ljudi imalo dovoljno vere za isceljenje, Bill je i dalje osećao kako skepticizam curi iz auditorijuma kao mulj iz ustajale močvare. Na početku reda za molitvu prišla je žena koja je izgledala zdravo i jako. Bill je rekao: "Pošto ste moj prvi večerašnji pacijent, želim nakratko razgovarati s vama. Verujem da smo stranci, zar ne?"

"Da."

"Vi i ja oboje imamo ljudski duh. Kada se pomazanje spusti na mene, i to je Duh, takođe. To je anđeo Gospodnji koji je Glasnik poslan od Boga. To je deo Boga, Božiji atribut, Božiji dar poslan da vas blagoslovi. Ako imate duha nevere, tada vas On ne može blagosloviti. Ako je vaš duh voljan, tada vam On može nešto reći i blagosloviti vas."

"Vi ste sada svesni da se nešto događa. To je Njegova prisutnost, anđeo Gospodnji stoji samo nekoliko desetaka centimetara udaljen od mene upravo sada. Da, moja sestro, patite od glavobolja. Nedavno ste sedeli u stolici i čitali kada vas je uhvatila glavobolja. U viziji vas vidim kako masirate glavu. O, čitali ste moju knjigu. [122] Pomislili ste: 'Kada bih otišla na sastanke i kada bi se on pomolio za mene, možda bi ove glavobolje prestale.' Vaše glavobolje uzrokuju ženski problemi. Znam da vam je rečeno drugačije, ali to je pogrešno. Doktor je pogrešio. Da bi mogli znati da sam ja Božiji prorok, reći ću vam još nešto: pripadate crkvi koja se zove Hrišćanska nauka. Vidim vas u čitaonici Hrišćanske nauke. Je li tako? Ako jeste, podignite ruku."

[122] Ovde misli na knjigu *William Branham, Čovek poslan od Boga* koju je napisao Gordon Lindsay 1950.

Kada je podigla ruku, Bill je video bljesak svetla kako je okružuje. Pognuo je glavu i pomolio se, a onda otvorio oči i podigao glavu u trenutku kada je video svetlo anđela kako se miče od njega i ide nad slušateljstvo.

"Oprostite, nešto se događa. Posmatram viziju nekoga ko drži glavu na isti način, ali to je tamnoputa gospođa." Bill je pokazao i govorio dok se vizija odvijala pred njegovim očima. "To je ona žena u žutoj košulji što sedi upravo tamo. Zar nemate glavobolje od sinusa? Ako je tako, stanite na noge. Verujete li u Božijeg Sina, Isusa Hrista? U Ime Gospoda Isusa Hrista, molim Božije blagoslove za vas, da vas te glavobolje napuste i nikad se više ne vrate."

Okrenuvši se prema auditorijumu, Bill je rekao: "Svaki skeptik ovde trebao bi biti postiđen."

Skeptici su nastavili s neverom bez obzira. Kasnije je Bill saznao da je nedavno drugi evanđelista propovedao u Hammondu, a njegova verzija božanskog isceljenja ogorčila je ove ljude. Velik deo gomile sumnjao je da rasuđivanje nije ništa drugo osim trika povezanog s molitvenim karticama. U četvrtak uveče Billy Paul je podelio sto molitvenih kartica, ali kada se Duh spustio, potaknuo je Billa da ignoriše te kartice i umesto toga pita da podignu ruke oni bolesni ljudi bez molitvenih kartica. Prepoznavši nekoliko redova ljudi bez molitvenih kartica, pitao je te ljude i žene da se poređaju u red za molitvu njemu s desna.

Prva iz reda starija gospođa se gegala uz stepenice na binu. Bill je rekao: "Nemate molitvenu karticu. Upravo ste stigli ovde večeras i seli, i iznenadili ste se što sam vas prozvao. Ja sam samo vaš brat. Kažem 'brat' jer ste hrišćanka. To znam zato što osećam dobrodošlicu vašeg duha. Razgovaram s vama kao što je Učitelj razgovarao sa ženom na studencu kada je rekao 'daj Mi da pijem'. Hteo je započeti komunikaciju s njom da bi joj mogao uhvatiti duh. Kada ja uhvatim vaš duh, vizija se pokrene. Tada mogu reći samo ono što vidim. Ali ako budem mogao znati šta je vaš problem, hoćete li verovati da sam Njegov prorok?"

"Vidim da ste nedavno bili potreseni. Nešto se dogodilo što vas je zaista jako potreslo. Nekoliko stvari nije u redu kod vas: anemični ste, imate ženske probleme i dugo vremena ste nervozni. Ali, ono čega se zaista bojite je taj rak. Bojite se da će vam oduzeti život...što i hoće ako vam Bog ne bude milostiv. Ako je tako, podignite ruku prema ljudima."

Podigla je ruku. Ponovo se Bill suočio sa skepticima. "Vama koji mislite da sam varalica i mislite da je ovo mentalna telepatija, da ja to čitam s molitvenih kartica, zar vas nije sram? Bog će se obračunati s vama zbog toga. Neka Bog bude milostiv vašim grešnim dušama." Ponovo se okrenuo prema ženi, pognuo glavu i pomolio se za njeno isceljenje u Ime Isusa Hrista. "Sada, sestro moja, idite kući i zaboravite sve što se tiče raka. Bićete dobro."

Od tog trenutka skepticizam u auditorijumu ispario je u vrućoj julskoj noći. Ostatak nedelje Božiji Duh slobodno se kretao u Hammondu. Bill je bio toliko impresioniran s napretkom vere u slušateljstvu da je za vreme jedne službe pokušao eksperimentisati i videti za koliko ljudi se može moliti u jednoj noći. Nadao se da će uspeti moliti se za sto ili više, i da će njihova vera biti toliko velika da ga neće povlačiti u vizije. Ipak, svejedno se pojavio dovoljan broj vizija da se, nakon što je sedamdeset i osam ljudi prošlo kroz red za molitvu, Bill srušio od iscrpljenosti.

Sledećeg jutra osećao se dovoljno snažno da nastavi s kampanjom, ali je bio dovoljno mudar da to ne pokušava previše često, jer njegovo telo ne bi moglo izdržati napor. Vizije su se spontano pojavljivale. Nije ih mogao ni potaknuti, niti sprečiti. Kada bi dovoljno vere povlačilo njegov dar, sledilo je rasuđivanje. Njegovo telo moglo bi to izdržati oko pola sata svake večeri, ne više. Previše vremena provedenog u toj drugoj dimenziji moglo bi ga ubiti, kao što je skoro bilo 1948. Ipak, bilo mu je drago što je sinoć eksperimentisao. Sada je znao da mora nastaviti koristiti molitvene kartice kako bi ograničio broj ljudi za molitvu tokom svake službe. Ako zajednica ne bi mogla verovati nakon što bi videla natprirodno rasuđivanje u redu za molitvu, u tom slučaju Bill (ili u stvari, Bog) im više ne bi mogao pomoći.

U AVGUSTU William Branham je počeo svoju kampanju u Battle Creeku u Michiganu, u malom gradu od četrdeset hiljada ljudi na istočnoj obali jezera Michigan. Nakon nekoliko sastanaka, osećao se zbunjeno. Božiji dar je savršeno funkcionisao, ali kao u Hammondu, hrišćani u Battle Creeku kao da nisu shvatali njegovo značenje te im je vera ostala troma. Ali, za razliku od Hammonda, ovde u Battle Creeku Bill nije mogao upreti prstom na problem. Možda ga je samo razmazio entuzijazam koji je video u Južnoj Africi. Rekao je Ernu Baxteru: "Nešto je pogrešno. Ne znam šta, ali želim saznati. Sutra popodne idem u šumu da se molim dok ne saznam."

Sledećeg jutra odvezao se na usamljeno mesto uz jezero gde se mogao neometano moliti. Kleknuvši među divlju vinovu lozu ispod veličanstvenog hrasta, uskoro se izgubio u molitvi. Odjednom je bio na jezeru u malom motornom čamcu. Njegov motor je radio *putt-putt-putt* dok je plovio prema severu paralelno s istočnom obalom. Onda je brod skrenuo u levo prema zapadnoj obali jezera. Pored njega pojavio se anđeo Gospodnji i rekao: *"Otkaži sastanke u Battle Creeku i odmah skreni u Minneapolis."* Anđeo je nestao i sledećeg trenutka Bill je opet bio na obali i klečao pod tim senovitim hrastom.

Sada je Bill razumeo viziju koju je video kući u aprilu. Tada se molio treba li posetiti Battle Creek u Michiganu ili Minneapolis u Minnesoti. Čista plava voda iz njegove vizije predstavljala je jezero Michigan. Kada bi držao kartu tog područja, Battle Creek je smešten s desne strane jezera Michigan, a Minneapolis je smešten s leve strane. Celo vreme Bog je hteo da skrene u levo, ali iz nekog razloga on nije shvatao. Sada je bio u Battle Creeku, suprotno Gospodnjoj volji. Najgore od svega, njegov rukovodioc je organizovao dvonedeljnu kampanju, a ostalo je još osam dana. Izvući se iz ove obaveze biće bolno.

Čim se Bill vratio u hotel, rekao je svom rukovodiocu šta mora uraditi. Ern Baxter je prvo pomislio da se šali. Kada je

konačno shvatio da je Bill ozbiljan, Baxter je sazvao sednicu s pastorom Floydom, lokalnim propovednikom koji je koordinirao kampanju u Battle Creeku. Bill je objasnio svoju viziju i šta mora učiniti.

Razumljivo, pastor Floyd je bio uznemiren. "Brate Branhame, verujem da je Bog hteo da organizujemo ove sastanke u Battle Creeku."

"Ja to ne osporavam. Ne znam zašto to nisam prepoznao u viziji još u aprilu dok sam bio kući, ali sada prepoznajem i sada moram poslušati ono što Bog želi da učinim."

"Brate Branhame," rekao je Ern Baxter, "imamo četrnaest crkava udruženih u ovoj kampanji. Moramo uzeti u obzir sve propovednike koji sarađuju na ovome."

"To je u redu, moramo uzeti u obzir-" Bill je stao. Osetio je anđela Gospodnjeg u blizini. Odjednom je shvatio da je ovo test. Bog je dozvolio da bude zbunjen po pitanju vizije kako bi se našao u neprilici sličnoj onoj koju je doživeo u Južnoj Africi: propovednici su tražili razumevanje i njegov rukovodioc je saosećao s grupom propovednika. Ali, Bog mu je rekao da učini nešto drugo. "Braćo," rekao je, "ja vas volim. Ali, Duh Sveti mi govori da idem preko na drugu stranu jezera, i zato idem. Neću ponoviti grešku koju sam učinio u Južnoj Africi čekajući da se nešto dogodi. Moram biti poslušan Bogu."

"Brate Branhame," jedan frustrirani propovednik je udario o sto, "tvrdiš da si fundamentalista. Gde nalaziš nešto slično u Pismu?"

"Postoji," mirno je odgovorio Bill. "Filip je imao probuđenje u Samariji, a Duh Sveti ga je pozvao iz toga i poslao u pustinju k jednom čoveku. Taj jedan čovek odneo je Evanđelje u Etiopiju." [123]

Pastor Floyd se namrštio. "Ne znam zašto bi Bog dopustio da organizujemo ove sastanke, a onda te poslao dalje nakon što si došao ovde."

[123] Dela 8:26–39

"Brate Floyd, Battle Creeku je potrebno dobro staromodno probuđenje Duha Svetog, a ne kampanja lečenja. Probuđenje bi vratilo ljude na duhovni kolosek. Pošto su sastanci organizovani, zašto ne dovedete evanđelistu probuđenja da me zameni?"

Floyd je slegnuo ramenima. "Dobro, hrišćani će možda razumeti, ali šta je s ostalima?"

Nakratko je zavladala tišina u prostoriji. Upravo tada Bill je video to natprirodno svetlo kako svetli iznad Floydove glave. Rekao je: "Brate Floyd, upravo sada razmišljaš o primeru kada je prorok Isaija otišao kod kralja Jezekije i rekao mu da je Bog čuo njegovu molitvu." [124]

Floyd je podigao obrve. "Brate Branhame, to je tačno."

"Potvrda," rekao je Bill. "Duh Sveti je ovde da bi potvrdio da je ovo ispravno uraditi."

"Ali, kako si mogao znati šta razmišljam?"

"Sećaš se da Biblija kaže da je *Isus pronikao njihovo umovanje*. [125] To je isti Duh Sveti."

Ovi propovednici su se preko volje složili da dovedu evanđelistu probuđenja koji će propovedati ostatak kampanje. Iako mu je bilo teško što je razočarao svoje sponzore, Bill se dobro osećao jer je bio poslušan svom Gospodu. Južna Afrika je bila lekcija koju nikad neće zaboraviti.

Te noći, nakon što je Bill objasnio svojim slušaocima u Battle Creeku zašto ranije napušta kampanju, rekao je: "Možda ne razumete ovo, ali ja vas volim besmrtnom hrišćanskom ljubavlju, a Bog zna da je to istina. Kada bih znao da je to Njegova božanska volja, ostao bih ovde u ovom gradu sledećih šest nedelja dok probuđenje ne bi zahvatilo celi grad. Ja sam voljan, ali moram biti fleksibilan u Njegovim rukama i činiti upravo ono što mi On kaže."

[124] 2. Kraljevima 20:4–6

[125] Luka 5:22

Poglavlje 63
Kada se ljubav pokrene
1953.

U FEBRUARU 1953., William Branham je održao nedelju dana dugu kampanju lečenja u Tallahasseeu u Floridi. Jednog dana dok su on, njegova supruga i njegov rukovodioc ručali u malom restoranu u centru grada, nasmejana šestogodišnja devojčica mu je mahnula s izloga. On je mahnuo njoj. Uskoro je ušla u restoran povlačeći svog tatu za ruku. Stali su uz Billov sto i devojčica je rekla: "Brate Branhame, sećate li me se?"

"Ne, ne verujem da te se sećam."

"Kada ste se molili za mene, Bog je izlečio moje slepo oko."

Njen otac je objasnio. Prošle godine je njegova ćerka teško ozledila jedno oko u nesreći. Njen doktor je rekao da nema nade da će ponovo videti na to oko. Ali, otac je rekao: "Da, postoji nada." Uzeo je svoju ćerku iz bolnice, napravio joj krevet na zadnjem sedištu u kolima i zaputio se u Indianu. Zaustavljao se samo da jede i toči benzin. Stigli su u Jeffersonville u nedelju uveče i pronašli Billa upravo kada je napuštao crkvu. Bill se pomolio za devojčicu i sada je bila isceljena.

"Koje oko je bilo slepo?" pitao je Bill.

"Ovo," rekla je devojčica. "Zapravo, ovo." Prvo je pokazala na jedno oko, a onda na drugo. "Znate, ne sećam se."

Njen otac se nasmejao i rekao: "To je bilo ovo."

Pre nego što je otišla, devojčica je dala Billu kovertu koju je on ugurao u džep i na koju je zaboravio dok nije stigao kući. Kada ju je otvorio, otkrio je da je to čestitka za Valentinovo s njenim potpisom ispod lepe pesmice.

U maju 1953., Bill je vodio napornu kampanju lečenja verom u Jonesboru u Arkansasu, održavši sedam sastanaka u šest dana. Tokom ove nedelje, propovednik iz Jonesbora ismejavao je božansko lečenje u svojoj lokalnoj radio emisiji. Ne samo da je optužio Williama Branhama da mulja, već je takođe izazvao javnost rekavši: "Daću hiljadu dolara bilo kome ko može dokazati da se dogodilo čudo isceljenja."

U roku od sat vremena nakon završetka emisije, deseci ljudi nazvali su Billovog rukovodioca nudeći da će biti taj dokaz ukoliko Bill prihvati izazov tog čoveka. Bill je sakupio razne slučajeve i rekao: "Hajdemo po tih hiljadu dolara." Jedan čovek je poveo svog doktora kako bi potvrdio da je on nekada umirao od raka. Druga žena je povela svoju komšinicu i doktora, kao i medicinsku dokumentaciju, kako bi dokazala da je provela dvadeset godina u invalidskim kolicima bolujući od artritisa.

Kada su se suprotstavili tom propovedniku, nasuprot težini svih njihovih dokaza, čovek se izvlačio. "Pa-u-ja ne mogu – novac nije ovde, već u sedištu naše denominacije u Teksasu."

"Onda ćemo sutra odleteti u Teksas po njega," odlučno je rekao Bill. "Želim uplatiti taj novac u fond za misionare."

Nažalost, niko od ljudi koji su mu bili dokaz nije mogao poći s njim u Teksas u tako kratkom roku. Tako je denominacijski propovednik predložio alternativu. "Kada stignemo u moje sedište, ja ću uzeti devojčicu i žiletom joj poseći ruku. Ako možete izlečiti tu posekotinu pred mojom braćom, oni će vam dati hiljadu dolara."

"Vi patite od teškog oblika mentalne retardacije," s gađenjem je rekao Bill. "Kako hrišćanin može dati tako bolesnu primedbu?

Zvuči isto kao što su rekli Isusu: *'Ako si Sin Božiji, siđi s krsta i verovaćemo ti.'* [126] To je poznati povik nevernika: *'Isuse, pokaži nam znak,'* [127] dok su se čuda događala svaki dan, a ti fariseji nisu bili u blizini da bi videli. Ili, kada su videli čudo, rekli su da dolazi od Belzebuba, poglavara đavola. Uvek je tako. 'Učitelju, verovaćemo ti ako ideš tamo gde *mi* želimo da ideš i učiniš ono što *mi* želimo da učiniš.' Ali fariseji nisu imali nikakve veze s Isusom. On je bio slobodan da čini Očevu volju. I tako je i danas."

U junu 1953. Bill je otputovao u Connersville u Indiani te ugurao devet sastanaka u jednu nedelju. Nakon toga, umoran od meseci kampanja širom zemlje, rezervisao je ostatak leta za odmor kući sa svojom porodicom.

Naravno, nikad nije mogao potpuno da se odmori kod kuće. Ljudi su neprekidno narušavali njegovu privatnost. Bill je živeo u svojoj kući u Ewing Laneu pet godina, a nikad nije pojeo obrok s otvorenim zastorom. Učestalo su u njegovom dvorištu zastajali stranci. Čekali su da ga vide. Hteli su mu ispričati svoje probleme u nadi da će pitati za njegov savet i da će se on moliti za njih. Dolazili su u svako doba dana i noći. Bill je znao videti do trideset parkiranih automobila ispred svoje kuće u isto vreme, od čega nekoliko kola hitne pomoći. Kada god bi ušao u sobu, najpre bi zatvorio zastore. U protivnom, neko spolja bi ga video tamo te, ili pokucao na prozor, ili nepozvan jednostavno ušao u kuću kako bi došao do njega.

Bill nije mogao odbiti nikoga ko je tražio molitvu. Voleo je ljude i znao je da 99% tih ljudi iskreno u srcu traže ozdravljenje ili pokušavaju pronaći mir. Ne bi mogao zaspati uveče znajući da neka majka s bolesnom bebom kampuje na njegovom travnjaku, ili neki čovek koji umire od raka spava u automobilu na njegovom putu i čeka njegovu molitvu. Morao je učiniti šta je mogao kako bi im pomogao. Tako, kada god bi se stranci pojavili kod njega kući, molio bi se za njih u Isusovom Imenu. Neke noći

[126] Matej 27:39–43

[127] Matej 12:38; 16:1; Marko 8:11; Luka 11:16

kada bi završio molitvu za zadnju osobu koja je navratila, ne bi imao dovoljno snage da se presvuče pre nego što bi se srušio u krevet.

Čak i jednostavan posao kao košenje travnjaka postao je komplikovan zbog čestih posetioca. Svaki put kada bi počeo, neko bi navratio tražeći molitvu. Bill bi se presvukao, savetovao i molio za pridošlicu, onda se ponovo presvukao u radno odelo i kosio još malo pre nego što se pojavila sledeća osoba. Dan za danom dolazilo je toliko ljudi koji su želeli molitvu da Bill nije mogao završiti travnjak. Nekad se činilo kao da gubi bitku. Dok bi završio prednje dvorište, zadnje dvorište bi ponovo zaraslo u čupavi pašnjak.

Jednog popodneva dogodio se predah po pitanju parade posetioca. Uvukavši se u radno odelo, Bill je požurio u zadnje dvorište i upalio kosačicu. Uskoro je krčio put kroz gustu travu najbrže što je mogao gurati kosačicu. U letnoj vrućini nije trebalo dugo da mu majica postane natopljena znojem, pa ju je svukao i bacio u stranu.

Kućica za ptice stajala je na vrhu stuba zakucanog na ogradu. Bill je zaboravio da je roj stršljena izgradio gnezdo unutar ptičije kućice. U žurbi da dovrši travnjak, dovoljno jako je udario kosačicom o ogradu da se kućica za ptice zatresla. Gomila gnevnih stršljena željnih osvete je nagrnula napolje. Okružili su ga za nekoliko sekundi, kružili u vazduhu, a neki su mu sletali na kožu spremni duboko zabosti svoje bodlje. Bill je znao da je u gadnom problemu pošto je toliki broj stršljena mogao na smrt izbosti čoveka. Onda, iznenada, njegov strah prešao je u ljubav. Dok je i dalje povlačio kosačicu, rekao je: "Mali stršljeni, žao mi je što sam vas uznemirio. Znam da vam je bodenje od Boga dano oružje da se zaštitite, ali nisam vam hteo nauditi. Ja sam Božiji sluga i moram pokositi ovaj travnjak pa da se vratim molitvi za još Božije dece. Zato, u Ime Isusa Hrista, vratite se u svoje gnezdo. Više vam neću smetati."

Odmah se oblak stršljena podigao i odleteo pravo nazad u svoje gnezdo. Bill je zastao posmatrajući s oduševljenjem. Isto

ovo je iskusio pre mnogo godina kada se suočio s bikom ubicom. Ljubav ga je obuzela i promenila tok prirode. Nije to bila ljudska ljubav. Ovo je bilo nešto dublje, šire, jače. Ovo je bilo ono što Biblija naziva *agape*, božanska ljubav, savršena Božija ljubav izražena kroz čoveka. Pitao se je li to ono što je prorok doživeo kada je bio bačen u jamu s gladnim lavovima. Je li ljubav zaustavila lavove da ne pojedu Danijela? [128] Ljubav je sigurno promenila namere ovih stršljena. On je shvatio da kada se ljubav pokrene, milost prevlada.

Bill je nastavio s poslom. Upravo kada je završio s košenjem zadnjeg dvorišta, dovezlo se nekoliko automobila i parkiralo pred njegovom kućom. Bilo je vreme da se vrati i moli za još Božije dece.

Kasnije je otišao proveriti zašto njegove ćerke plaču. Ušavši u kuhinju, našao je Saru gde leži na podu, Rebeku kako sedi na stolu, a Medu kako stoji pored kuhinjskog šanka i gleda u sudoper punu prljavog posuđa. Sve tri su plakale.

Pogledavši svog supruga, Meda je jecala: "Bill, poludeću. Deca nisu ništa jela od doručka. Toliko je ljudi danas prošlo kroz kuću da nisam stigla ništa u kuhinji."

Sada je Bill znao zašto njegove devojčice plaču. Ne samo da su gladne, već je njihova majka stvarala atmosferu nervoze. Znao je da ih može umiriti samo ako uspe stvoriti ispravnu atmosferu.

Zagrlivši svoju suprugu, rekao je umirujuće: "Da, povremeno je jako teško. Ali zapamti, mi služimo Gospodu Isusu Hristu. Razmišljaj o jutros. Nije li bilo predivno videti tog malog dečaka kako skida protezu s noge i normalno hoda?" U srcu se molio: "O, Gospode, pomozi mi. Pošalji Svoju Prisutnost i Svoju ljubav k mojoj dragoj supruzi." Rekao je: "Meda, verovatno više niko neće doći neko vreme. Hajdemo pripremiti nešto za jelo. Pomoći ću ti." Zasukao je rukave i izvukao prljavi tiganj iz sudopere.

"O, ne, nemoj. Možda mi možeš pomoći oprati suđe, ali ne možeš kuvati."

[128] Daniel 6:16–23

Nasmejao se. "Ko ne može kuvati? Hoćeš reći da nikad nisi videla moj pomfrit? Odrastao sam na njemu."

Jedna strana njenih usta naborala se u mali smešak i uskoro je bila ona stara, draga i brižna. Trenutak kasnije Rebeka i Sara su prestale plakati. Atmosfera se promenila.

MEĐU mnogim posetiocima tog leta bio je i dr. Morris Reedhead koji je u to vreme bio na čelu Sudan Missionsa, jedne od najvećih baptističkih misionarskih organizacija u svetu. Bill je ugostio dr. Reedheada u dnevnom boravku, a Meda je donela lončić čaja i stavila ga na staklenu površinu stolića za kafu.

Dr. Reedhead je prešao na poentu svoje posete. "Brate Branhame, nedavno sam razgovarao s muslimanom koji je upravo diplomirao na fakultetu ovde u Americi i vraćao se kući u Indiju. Ne htevši propustiti priliku svedočiti o Gospodu, rekao sam mu: 'Zašto se ne odrekneš svog mrtvog proroka Muhameda i ne primiš uskrslog Isusa?' Mladić je odgovorio: 'Ljubazni gospodine, šta vaš Isus može učiniti za mene što moj Muhamed ne može?' Rekao sam: 'Isus ti može dati večni život.' On je odgovorio: 'Muhamed mi je obećao večni život ako budem sledio Kuran.' Rekao sam: 'Isus ti može dati radost i mir.' On je odgovorio: 'Muhamed mi je već dao radost i mir. Ne treba mi više od Isusa.' Ja sam rekao: 'Isus Hrist je živ danas. Muhamed je mrtav stolećima.' On je odgovorio: 'Ako je Isus živ, onda to dokažite. Gde je On?' Ja sam rekao: 'On živi u mom srcu.' Odgovorio je: 'Muhamed živi u mom srcu.'"

"Tada sam već postao toliko frustriran da nisam znao šta da kažem. Mladić je primetio moju frustraciju te je rekao: 'Vidite, mi muslimani možemo propisati istu količinu psihologije kao i vi hrišćani. To je jedan od razloga zašto je islam najrasprostranjenija religija na svetu danas. Ali, priznaću jednu stvar: vaš Isus je vama hrišćanima obećao više nego naš Muhamed nama. Čitao sam u vašoj Bibliji gde Isus kaže da će biti s vama do kraja sveta; [129] i da

[129] Matej 28:20

ćete dela koja je On činio, i vi činiti takođe [130] – izbacivati đavole, podizati mrtve, lečiti bolesne i slično. Dajte da vidim kako hrišćani čine ista ta dela i tada ću poverovati da je Isus živ.'"

"Rekao sam: 'Upućuješ na Marka, 16. poglavlje. Ali neki od tih stihova su kasnije nadodani. Moguće je da nisu inspirisani.' On je rekao: 'Kakvu knjigu vi sledite ako je deo inspirisan, a deo nije? Ceo Kuran je inspirisan.'"

"G. Branham, ostao sam bez teksta. Ja sam hrišćanski učenjak. Imam toliko doktorskih zvanja i počasnih doktorata da bih mogao tapetirati vaš zid s njima. Ali taj mladi musliman je meni svu moju teologiju zavezao u čvor. Promenio sam temu. Kasnije, dok sam razmišljao o tom razgovoru, razmišljao sam o vama i odlučio vas posetiti. Želim znati – jesu li svi moji biblijski učitelji grešili?"

"U jednom smislu, da. Obrazovanje ima svoje mesto. Ali, dr. Reedhead, večni život ne dolazi obrazovanjem; dolazi nanovo rođenjem. Isus je rekao: *'Morate se nanovo roditi.'*" [131]

"Mislite li da prihvatanje Isusa za Spasitelja nije isto što i primanje Duha Svetog?"

"To je Pavle rekao. On je rekao onim Efežanima: *'Jeste li primili Duha Svetoga* ***otkad*** *ste poverovali?'*"[132] Razumete? To je *nakon* što su već prihvatili Isusa."

"Brate Branhame, ja sam baptista, ali sam bio na pentakostalnim sastancima. Postoji li išta u tom iskustvu Duha Svetoga o čemu govore?"

"Dr. Reedhead, tamo ima mnoštvo laži i fanatizma. Ali, to ne menja činjenicu da postoji iskreno iskustvo Duha Svetog za vernika. Duh Sveti koji se izlio na pentakostu isti je Isus danas, i daje istu vrstu sile." [133]

Dr. Reedhead je rekao: "Kao baptista baptisti, želim vas nešto pitati: Abraham je poverovao Bogu i to mu se uračunalo u

[130] Marko 16:17– 8; Jovan 14:12
[131] Jovan 3:7
[132] Dela 19:2
[133] Dela 2

pravednost. [134] Šta je više Abraham mogao učiniti osim verovati Bogu?"

"To je istina," složio se Bill, "ali mu je Bog dao obrezanje za svedočanstvo i potvrdu da je On prihvatio Abrahamovu veru. [135] Bez obzira koliko ispovedali veru, dok vam Bog ne da Duha Svetog – potvrdu, Pečat Božiji – On još uvek nije prepoznao vašu veru. Efežanima 4, 30 kaže: *'Ne žalostite Duha Svetoga–Božijeg – kojim ste zapečaćeni za Dan otkupljenja!'*"

Duboko udahnuvši, dr. Reedhead je pitao: "Kako ja mogu primiti Duha Svetog?"

"Jedino što znam, brate, je položiti ruke na one koji traže Duha Svetog."

"Hoćete li položiti ruke na mene i zatražiti Boga da mi da Duha Svetog?"

"Hoću."

Dr. Reedhead je pao na kolena toliko brzo da je laktovima razbio staklenu površinu stolića za kavu. Bill nije obraćao pažnju jer je u svom dnevnom boravku video kako iskusni biblijski učenjak prima Božijeg Svetog Duha.

[134] Rimljanima 4:3
[135] Rimljanima 4:11

William Branham u vreme snimanja
Prorok dvadesetog veka

U AVGUSTU 1953., William Branham je primio telefonski poziv od Leroyja Koppa, pastora Calvary Templea iz Los Angelesa. Pastor Kopp je sponzorisao nekoliko Billovih kampanja u Los Angelesu, uključujući onu na kojoj je bivši kongresmen Upshaw odšetao bez štaka po prvi put u šezdeset i

šest godina. Sada je pastor Kopp tražio dozvolu za snimanje dokumentarnog filma o Billu i njegovoj službi, koji bi Kopp nazvao *Prorok dvadesetog veka*. Bill je pristao.

Tako su se jednog jutra u avgustu dva kamiona parkirala ispred Billove kuće. Na bočnoj strani oba kamiona pisalo je: Westminster Film Company, Hollywood, Kalifornija. Bill se iznenadio zbog količine opreme koju su ovi ljudi postavili u kući: svetla, mikrofoni, velika kockasta kamera na tronožnom stalku, električni kabeli razvučeni po podu. Producent je hteo našminkati Medu za film, ali se Meda nikad u životu nije šminkala, pa je to odbila.

Film počinje tako što se vide Leroy i Paul Kopp kako prolaze pored impresivnih kamenih stubova koji su omeđivali ulaznu stazu. Ovi stubovi su imali zakrivljene produžetke od kamena koji su podsećali na krila orla. U nastavku se kamera fokusira na pročelje Billove kuće, pokazujući neobičan ulazni put gde se jedan deo krova dijagonalno proteže duplo duže od drugog dela, zbog čega izgleda kao da se veliki broj sedam naginje prema napred.

Bill je pozdravio oba čoveka na vratima i poveo ih u sobu za goste. Zeleni zastori s cvetnim uzorkom prekrivali su prozore i isticali svetlo zelene zidove. Iznad kamina bila je obešena slika kolibe u kojoj je Bill rođen 1909. Na stoliću u uglu stajala je kopija fotografije iz Houstona u Teksasu koja je prikazivala anđela Gospodnjeg kako gori kao aureola iznad Billove glave. Braća Kopp su seli na crveni kožni kauč. Preko puta njih, Bill je sedeo na zelenoj tapaciranoj stolici. Između njih je bio onaj stolić za kafu koji je dr. Reedhead razbio dok je tražio krštenje Duhom Svetim. Slomljena površina je zamenjena.

Leroy Kopp je započeo intervju upitavši Billa o njegovom životu i službi. Iako je Bill javno govorio dvadeset godina i bio slobodan da propoveda pred desetinama hiljada ljudi odjednom, nije bio naviknut na intervjue pred kamerom. Ukočeno je pratio scenario dok je objašnjavao svoje neobično detinjstvo. Spomenuo je kako mu je, kada je imao sedam godina, anđeo progovorio iz

pijavice i rekao: *"Nikada nemoj piti, ni pušiti niti okaljati svoje telo na bilo koji način. Biće posao za tebe da ga izvršiš kada budeš stariji."* Opisao je kako ga je 1946. isti anđeo sreo u ljudskom obličju i dao mu poslanje da pronese dar božanskog isceljenja svetu, obećavši mu dva znaka od Boga kao dokaz njegovog poziva: prvo, čuda i isceljenja i, drugo, otkrivanje tajni ljudskih srca. Bill im je ispričao kako je anđeo koristio biblijske priče da bi mu objasnio njegovu službu, kao ona gde je Natanael sreo Isusa i iznenadio se da Isus već zna o njemu; [136] i priče gde je Isus razgovarao sa Samarijankom pored Jakovljevog studenca i znao njen problem bez da mu je ona ispričala. Ona je rekla: *"Gospodine, vidim da si prorok... Znam da dolazi Mesija, koji se zove Hrist. Kada on dođe sve će nam objaviti. Kaže joj Isus: ja sam taj; ja koji ti govorim."* Tek nakon što je Isus otkrio ovu tajnu skrivenu u njenom srcu, Samarijanka je prepoznala da Isus jeste Hrist, Mesija, obećani Spasitelj Izraela. [137]

U tom trenutku dokumentarac je doživeo čudnu prekretnicu. Nakon nespretne pauze, Bill je rekao: "Po pitanju kampanje planirane u Izraelu, brate Kopp, bio bih sretan služiti našem Gospodu u Izraelu."

Pastor Kopp je dodao: "Brate Branhame, mislimo da će mnogi Jevreji poverovati da je Isus Hrist Mesija kada vide hrišćanina kako ispunjava starozavetno proroštvo u Joelu 2:28 da će u poslednjim danima Gospod izliti svog Duha na svako telo. Njegovi sinovi i kćeri će prorokovati...a mladići će imati viđenja."

"Da, brate Kopp, verujem da će moja služba biti vrlo efektna Jevrejima jer kao što kaže u Novom Zavetu: *'Jevreji znak ištu i Grci mudrost traže.'*" [138]

Možda izgleda da ovom kratkom komentaru nije bilo mesto u dokumentarcu bez da se zna pozadina. 1950. Bill je održao nekoliko sastanaka u Stockholmu u Švedskoj. Lewi Pethrus, pastor najveće pentakostalne crkve u Švedskoj, bio je toliko

[136] Jovan 1:43–50
[137] Jovan 4:3–26
[138] 1. Korinćanima 1:22

impresioniran darom rasuđivanja u Billovoj službi te je predložio da Bill ide u Izrael i prikaže silu Isusa Hrista Jevrejima. Bill je razmotrio ideju, ali nije forsirao.

U međuvremenu, Lewi Pethrus je započeo s misionarenjem u Izraelu. Kroz sledeće dve godine njegova je crkva podelila milion Novih Zaveta Jevrejima u Palestini, koncentrišući se na novo pridošle. Za većinu ovih ljudi to je bilo prvi put da su čitali o Isusu. Mnogi Jevreji su rekli Pethrusu: "Ako je Isus Mesija i još uvek živ, onda dajte da vidimo kako čini mesijanski znak i verovaćemo mu." Pethrus je ponovo pomislio na Williama Branhama.

U proleće 1953. Pethrus je kontaktirao Minera Arganbrighta koji je bio potpredsednik Full Gospel Businessmen Fellowship Internationala i predložio da FGBFI sponzoriše kampanju lečenja verom Williama Branhama u Izraelu kako bi moderni Jevreji mogli videti znak svog Mesije. Njih dvojica su zajedno pristupili Billu sa svojim planom. Miner Arganbright se upravo vratio iz Izraela gde je intervjuisao mnoge pridošle Jevreje dok su silazili iz aviona. Arganbright je pitao jednog starog čoveka: "Dolazite li ovde da možete umreti u Izraelu?" Jevrej je odgovorio: "Ne, dolazim ovde da vidim Mesiju."

Slušanje ovih priča Billu je zapalilo srce. Pomislio je: "Ovo će biti savršeno za moju službu!" Sada u avgustu, dok je Leroy Kopp snimao *Prorok dvadesetog veka*, Pethrus i Arganbright su dogovarali Branhamovu kampanju u Izraelu.

Nakon Billovih komentara po pitanju Izraela, dokumentarac je preskočio na njegovu kampanju u Philadelphijskoj crkvi u Chicagu, od 29. avgusta do 7. septembra 1953. Iako je film prikazivao samo isečak iz samo jednog reda za molitvu, pet ljudi za koje se Bill molio predstavljali su desetke hiljada za koje se molio u proteklih sedam godina. Postavljena je tačna dijagnoza za dvoje ljudi iz slušateljstva. Onda se Bill molio za ženu u redu za molitvu bez da je otkrio njen problem. Za sledeću ženu je pronikao da je anemična. Bilo koji skeptik mogao je pomisliti da

je ispravno pogodio njen problem jer je izgledala jako slabo. Ali, problem poslednje žene bilo bi nemoguće pogađati.

Žena srednjih godina stajala je ispred evanđeliste i nervozno stiskala ruke. Bill ju je pogledao pravo u oči i rekao: "Vidim da ste mi potpuni stranac. Dolazite iz drugog grada. Imate puno problema na svom srcu. I imate srčane probleme, da s time počnemo. Je li to tačno?"

"Tačno je," odgovorila je.

"Oko vas je mnogo tame. Vidim da vas prati crni veo. O, to je laž. (Klimnula je i počela drhtati od emocija.) Neko je rekao laž o vama, a to je čovek koji ispoveda božansko isceljenje. Rekao je da ste veštica. Je li to istina?"

"Da," jecala je, kimajući dok je rukama prekrivala lice.

"I u crkvi vam je veliko komešanje zbog toga. Je li to tačno? Vaš pastor je bolestan upravo sada. Ima dečiju paralizu. Je li to tačno?"

"Da, gospodine."

"Sestro, nemojte obraćati pažnju na to šta vam govore ti ljudi. Oni lažu. A jedini problem s vašim srcem je ta nervoza koja vam opterećuje srce. Idite kući u miru i neka vas Bog blagoslovi. Vi ste u redu. Niste veštica."

Dok je zajednica u entuzijazmu proslavljala Gospoda, Bill je rekao: "Verujem da vas Bog blagosilja da više ne možete ne verovati. Bio bi greh da mu sada ne verujete. Nakon što je Bog poslao Svog Sina i učinio sve te znake...poslao Svoju Bibliju, poslao Svoje propovednike, poslao Svoje darove...a vi Mu i dalje ne verujete? ...onda vam ne preostaje ništa drugo osim da budete osuđeni na kraju."

"Ovo rasuđivanje je samo zato da bi proslavilo Boga otkrivajući Isusa Hrista, pošto je On činio potpuno isto kada je bio ovde na zemlji. A On je rekao: *'I ako odem, ponovo ću doći. Još malo i svet* (to su nevernici) *me više neće videti, no vi ćete me videti* (ko? vernici), *jer ću biti s vama, čak u vama, do svršetka*

sveta.' [139] Onda je greh ne verovati. *'Idite i ne grešite više* (ili nemojte više ne verovati) *da vam se šta gore ne dogodi,'* rekao je Isus. [140] Verujte ili ćete izginuti."

"Ali Bog je strpljiv i milostiv. Kada ljudi ne uzmu Njegovu Reč, tada su znaci i čudesa dani Crkvi, kao što je Isus obećao da će činiti. [141] A prema mom iskrenom verovanju, verujem da Bog upravo sada završava s paganima i da će se odmah okrenuti k Jevrejima. Pagani će ostati sa svojim doktrinama i dogmama, i sa svojim hladnim, formalnim denominacijama. Prava Crkva će biti uznesena i Evanđelje će otići Jevrejima. Amen. Amen znači 'neka bude tako.'"

[139] Jovan 14:3; 15–20
[140] Jovan 5:14; 8–11
[141] Jovan 14:12; Marko 16:15–18

Poglavlje 64
Pomazanje za život
1953.

STRANCI koji su mu narušavali privatnost nisu bili jedini stres s kojim se William Branham morao nositi dok je bio kući za vreme leta 1953. Nedavno se njegov sin počeo buniti protiv strogog hrišćanskog vaspitanja. Kao mnogi tinejdžeri, Billy Paul je želeo živeti život bez odgovornosti i ograničenja. Nažalost, takav stav ga je navlačio na opasan put. Bill je tražio pravi trenutak da porazgovarao o tome sa svojim sinom.

Jedne noći dok se Bill molio, video je viziju svog sina na pijanki kako skače kroz prozor i naglavačke nekontrolisano se strmoglavi prema tlu. Bill je u užasu povikao: "O, Bože, nemoj dopustiti da umre! To mi je jedini sin!" Vizija se završila s neuverljivim raspletom, trgnula je Billa kojem su slepoočnice bile mokre od znoja. Molio se: "Gospode, molim Te nemoj dopustiti da moj sin bude tako ubijen."

Nešto nakon ponoći, Billy Paul se ušunjao na prstima u kuću s mirisom piva iz usta. Sledećeg jutra Bill je pustio svog sina da spava koliko god želi. Kada se Billy Paul ustao oko 10 sati, prvo je pomislio da ide posetiti prijatelja. Bill je prao svoj automobil na putu u dvorište kada je Billy Paul izašao kroz ulazna vrata. Bill

je zatvorio vodu i rekao: "Sinoć si se kasno vratio, zar ne, sine? Želiš li da ti kažem gde si bio?"

"Ne, zaista," odgovorio je Paul. Znao je da njegov otac to može.

"Krenuo si pogrešnim putem, Paul."

"Tata, želim videti kako je tamo napolju."

"Sine, veruješ li da te tata voli?"

"Znam da me voliš."

"Dobro, pošto ono što ću reći govorim u ljubavi. Ne mogu ti više dopustiti da radiš na sastancima jer se to loše odražava na moju službu. Ne samo to, ne možeš tako živeti i ostati ovde."

"Tata, svejedno želim napustiti dom. Želim videti kako je u svetu."

"Nemoj to raditi, Paul. Greh će te odvesti dalje nego što želiš ići i držati duže nego što želiš ostati. Ako dopustiš, greh će preuzeti kontrolu nad tvojim životom i mogao bi te koštati mnogo više nego što želiš platiti."

"Tata, želim ići."

"Pre nego što odeš, učini mi uslugu. Raširi ruke ovako." Bill je širom raširio ruke. Billy Paul je učinio ono što je otac tražio. Bill je rekao: "Sada se okreni i pogledaj na zid iza sebe. Tvoja senka oblikuje krst. Dva puta presecaju se nasred tog krsta: jedan put vodi u nebo, drugi vodi u pakao. Ne možeš ići i jednim i drugim putem u isto vreme. Danas stojiš na raskršću. Mogu ti reći šta je ispravno, ali ti moraš doneti odluku. Ali, ako kreneš pogrešnim putem, negde na putu Bog će te okrenuti jer te zahtevam pod znakom. [142] Možda će povratak biti težak, ali to je tvoja odluka."

Billy Paul je odabrao pogrešan put.

Nakon nekoliko dana se dr. Pilai, nadbiskup prezbiterijanske crkve u Indiani, zaustavio kod Billa kući pokušavajući ga nagovoriti da održi kampanju lečenja u Indiani. Bill i Meda su se spremali odvesti svoje devojčice k stomatologu u New Albany, pa

[142] Izlazak 12:13

je Bill zamolio nadbiskupa da pođe s njima. Dok je Meda odvela Rebeku i Saru u stomatološku ordinaciju, Bill i dr. Pilai su sedeli u kolima i razgovarali o nadbiskupovom predlogu. Odjednom je Bill osetio impresiju da izađe iz auta. Ignorisao je osećaj. Ubrzo je čuo šapat: *"Odmah izađi iz auta."* Sada je znao da Gospod želi razgovarati s njim nasamo. Ispričavši se, Bill je izašao i krenuo niz ulicu. Uskoro je anđeo Gospodnji rekao: *"Vrati se kući što pre. Billy Paul je u problemima."*

Kada je stigao kući, Bill je našao svoju taštu na ulaznim vratima kako histerično plače: "Billy Paul je u bolnici, umire." Bill ju je pribrao toliko da mu ispriča priču. Billy Paul je živeo kod nje. Juče je išao pecati i pao je u jezero. Ujutro se žalio na bol u grlu, pa ga je gđa. Broy nagovorila da ode posetiti dr. Adaira. Doktor mu je dao injekciju penicilina, bez da je znao, dok nije bilo prekasno, da je Billy Paul jako alergičan na penicilin. Ubrzo nakon što je antibiotik ušao u njegov krvotok, stalo mu je srce. Dr. Adair ga je oživeo injekcijom adrenalina, ali se njegova alergijska reakcija nastavila. Paul je kolima hitne pomoći prebačen u bolnicu gde su se doktori borili za njegov život.

Kada je Bill stigao u bolnicu, potrčao je prema hitnoj službi i sreo dr. Adaira na hodniku. Dr. Adair je rekao: "Nisam znao da će biti alergičan na penicilin. Davao sam mu ga pre i nije imao reakciju. Ali, ovaj put jeste. Dali smo mu tri injekcije adrenalina, ali mu puls sve više usporava. Žao mi je, Bill. Možda sam ti ubio sina."

"Doktore, ti si mi prijatelj. Znam da si učinio najbolje što si znao da ga spasiš. Mogu li ga videti?"

"Ima cevčicu i nije pri svesti, ali idi."

Bill je ušao u odelenje za hitne slučajeve i zatvorio vrata. Billy Paul je ležao na leđima s plastičnom cevčicom uguranom u nos. Telo mu je bilo natečeno i koža mu je izgledala mrtvački plava, osim kože oko očiju, koja je bila crna. Čeljust mu je labavo visila i usta su mu bila širom otvorena. Uređaji za održavanje života tiho su šumili u pozadini.

Bacivši se na kolena, Bill se očajno molio: "Dragi Bože, što se tiče medicinske nauke, moj sin je gotov, ali molim Te da se smiluješ i ne dozvoliš da ode."

Minuti su prolazile, a onda je video istu viziju kao i pre nekoliko dana, samo što se ovaj put dogodio preokret. Video je Billyja Paula kako skače s prozora, video ga je kako se naglavačke strmoglavljuje kroz vazduh, ali je ovaj put video da se pružaju dve snažne ruke, hvataju ga i bacaju nazad kroz prozor. Tada je čuo Billyja Paula kako kaže: "Tata, gde sam?" To nije bio deo vizije.

Bill se ustao s kolena i stao uz krevet. "U bolnici si, Paul. Ne brini. Sada je sve u redu."

Nakon nekoliko minuta Bill je pozvao medicinsku sestru. Billy Paul je hteo da mu izvade cevčicu iz nosa. Kada je medicinska sestra proverila puls dečaka, otkrila je da je normalan.

Nažalost, ovaj doticaj sa smrću nije uzrokovao da se Billy Paul pokaje. Nakon što je pušten iz bolnice, vratio se pogrešnim putevima – ponavljajući bazene, piće, pušenje, igranje pokera i kockanje. Trebala je jača lekcija da mu pokaže pravi put. Tu lekciju nije trebalo dugo čekati.

13. septembra 1953. Billy Paul je napunio osamnaest godina. U oktobru Bill je odveo svoju porodicu u Colorado na odmor. Pošto je Billy Paul živeo sam i nije bio u kontaktu sa svojim roditeljima, ni Bill ni Meda nisu znali da njihov sin ima problema sa zdravljem kada su krenuli na izlet. Paul je imao unutrašnje krvarenje. Ignorisao je simptome koliko god je mogao dok se nije zgrčio od boli. Dr. Brenner ga je odmah primio u bolnicu.

Stanje Billyja Paula bilo je kritično. Imao je čireve na crevima verovatno uzrokovane alkoholom koji je uveliko pio. Samo krvarenje predstavljalo je opasnu pretnju njegovom zdravlju. Još gore, iznad jednog čira stvorila se krasta koja je začepila njegova creva, zaustavila cirkulaciju i ubila ćelijsko tkivo. Nastala je gangrena. Dr. Brenner ga je upozorio na opasnost. Preporučio mu je da se hitno uradi kolonoskopija ili će umreti.

Billy Paul je odugovlačio. Očajno je hteo proslediti poruku svom ocu. Mislio je, ako se samo njegov otac bude mogao moliti za njega, tada će sve biti u redu. Video je kako se to događa na kampanjama lečenja verom njegovog oca, pa i kod kuće – čudo za čudom, stotine i stotine puta. Zašto se ne bi dogodilo njemu? Sigurno bi se dogodilo kada bi njegov otac bio tu da se pomoli. Ali niko nije tačno znao gde je njegov otac i kada će se vratiti. Nakon odugovlačenja od nekoliko dana, dr. Brenner je insistirao da se operacija zbog sigurnosti više ne može odgađati. Paulov život je bio na kocki. Protiv svoje volje, gđa. Broy je potpisala dozvolu da dr. Brenner može operisati njenog unuka.

Sledećeg jutra, dok je Billy Paul nervozno čekao operaciju, plakao je nad svojom sudbinom. Za sat vremena dr. Brenner će odstraniti deo njegove utrobe i zatvoriti otvoreni deo plastičnom vrećicom kroz rupu u njegovom stomaku. Ostatak svog života biće prisiljen nositi plastičnu vrećicu. Razmišljao je o onome šta mu je otac rekao: "Greh će te koštati mnogo više od onoga što želiš platiti." O, zašto je okrenuo leđa Gospodu Isusu Hristu?

Osetio je ruku na ramenu i čuo glas svog oca: "Zdravo, Paul."

Obuzelo ga je olakšanje. "Tata, toliko sam te pokušavao pronaći. Gde si bio?"

"Bio sam na odmoru s porodicom u Coloradu. Paul, sećaš li se one noći u Vandali u Illinoisu kada ti je Gospod dopustio videti Njegovog anđela?"

Billy Paul se setio vatrenog vrtloga koji je video kako se pretvara u čoveka. Anđeo je stajao u uglu njihove hotelske sobe s rukama prekrštenim na prsima. Kako se dobro sećao tog lica, tako strogog i snažnog. "Nikad neću zaboraviti tu noć, tata."

"Isti taj anđeo sreo me na Stenama u Coloradu i rekao: *'Idi pravo k Billyju. On je u nevolji.'* Sine, put prestupnika je težak."

"Moli se za mene, tata."

Bill je zatresao glavom. "Ne još, sine. Nisam ja zgrešio, već ti. Prvo moraš tražiti od Boga da ti oprosti. Ako si spreman da ti Isus Hrist bude Gospod, verujem da će te On isceliti."

Tamo u bolničkom krevetu, Billy Paul se okrenuo, vratio se na sredinu raskršća i ovog puta odabrao pravi put, onaj koji vodi u večni život. Tada se njegov otac molio za njegovo isceljenje.

Kada je dr. Brenner došao videti svog pacijenta pre operacije, Bill ga je zamolio da ponovo pregleda Paula. Nakon brojnih nalaza, dr. Brenner je rekao: "Gospodine Branham, ja to ne razumem. Vaš sin je prestao krvariti i ne mogu pronaći ni tračak gangrenske infekcije. Kao da se dogodilo čudo."

"A još ne znate najbolji deo," rekao je Bill. "Paul je napustio Gospoda Isusa Hrista, ali danas se vratio. To je najveće čudo."

U NOVEMBRU 1953., William Branham je održao devetodnevnu kampanju lečenja verom u Owensboru u Kentuckyju, a onda je 29. novembra započeo dugu kampanju u Palm Beachu na Floridi. Dok je bio u Palm Beachu, Gordon Lindsay ga je nazvao i pitao hoće li govoriti na konvenciji Glas isceljenja u Chicagu u petak uveče, 11. decembra. Bill je nameravao ostati u Palm Beachu do 15. decembra, ali, pošto je prošlog leta obećao Lindsayju (a takođe i Josephu Matteson-Bozeu) da će govoriti u Chicagu na konvenciji Glasa lečenja, pristao je skratiti sastanke na Floridi. Čim je završio razgovor s Lindsayjem, nazvao je Matteson-Bozea da bi obavestio svog prijatelja o datumu kada će biti u Chicagu. Pošto će govoriti samo jedno veče na konvenciji, Matteson-Boze ga je zamolio da propoveda subotu uveče i nedelju ujutro u Philadelphijskoj crkvi u Chicagu. Bill je rekao da bi mu bilo drago.

Završio je u West Palm Beachu 6. decembra uveče. Iste noći on i Billy Paul (koji mu je ponovo pomagao na kampanjama) krenuli su kući. U smenama su vozili celu noć i sledeći dan, te su stigli kući oko tri sata sledećeg jutra. Dok se Bill spremao za odlazak u krevet, anđeo Gospodnji je ušao u sobu i rekao: *"Nešto je pogrešno u Chicagu."*

Bill je pitao: "Šta u Philadelphijskoj crkvi?"

"Ne," rekao je anđeo dok je otvarao viziju. Bill je video Gordona Lindsayja, urednika časopisa *Glas isceljenja*, kako se okreće drugom čoveku i govori: "Idi, reci to bratu Branhamu. Ali, nemoj mu dati do znanja da ja imam veze s tim." Kada je vizija iščezla, anđeo je rekao: *"Taj čovek će se suočiti s tobom na konvenciji i izbaciti te sa sastanka."*

Anđeo je nestao pre nego je Bill mogao postaviti drugo pitanje, te ga je ostavio u čuđenju šta to znači.

11. decembra 1953., Bill je stigao na konvenciju Glasa isceljenja 45 minuta pre nego što je trebao govoriti. Čovek po imenu Velmar Gardner sreo ga je na vratima, uzeo za ruku i brzim korakom odveo kroz predvorje u prostoriju sa strane. Gardner je izgledao nestrpljiv da zatvori vrata. Uskoro je došao drugi čovek i predstavio se kao gospodin Hall iz časopisa *Glas isceljenja*. Bill je prepoznao da je g. Hall čovek s kojim je Gordon Lindsay razgovarao u viziji.

Gospodin Hall je ozbiljno rekao: "Brate Branhame, čujemo da planirate govoriti u Philadelphijskoj crkvi sutra uveče i u nedelju. Glas isceljenja je odlučio, ako budete propovedali za Josepha Matteson-Bozea, da vam nećemo dopustiti da govorite večeras na ovoj konvenciji."

"Šta je pogrešno ako se propoveda za brata Bozea?"

"Pa, neke crkve u Chicagu ga ne vole. A da bismo zadržali jedinstvo na našoj konvenciji ovde, jednostavno smo doneli takvu odluku."

"Na koga mislite pod 'mi'?"

"Na upravni odbor Glasa isceljenja. Gordon Lindsay nema nikakve veze s tim."

Bill je znao drugačije. Sada je mogao videti o čemu se radi. Sve je smrdilo na politiku – organizacija Glas isceljenja i neke crkve u Chicagu pokušavale su ga prisiliti da se prikloni njihovim idejama. Da nije doživeo oluju u Južnoj Africi, možda bi sada popustio pod pritiskom. Setio se da mu je anđeo rekao one noći kada je isceljen od ameba: *"Čini onako kako se budeš osećao vođenim."*

"Još prošlog leta obećao sam bratu Bozeu da ću održati barem jedan sastanak za njega za vreme konvencije i održaću svoje obećanje."

"Onda ne možete govoriti večeras."

"Što se mene tiče, u redu. Onda idem unutra da slušam službu."

Ustavši, Bill je otvorio vrata. Pre nego se udaljio dva koraka iz te prostorije, Gardner i Hall su ga uhvatili za ruke i odvukli kroz predvorje prema izlazu. Vrata sale za konvenciju su bila otvorena i Bill je čuo kako neko najavljuje: "Žao nam je što moramo reći da brat Branham neće govoriti večeras. Brat mu je bolestan pa nije mogao doći."

Kako pametno rečeno, pošto je delimično bilo istinito. Billov brat Howard je bio bolestan. Nedavno je Gospod pokazao Billu viziju njihovog oca, Charlesa, kako silazi s neba i označava grob u kojeg će Howard biti pokopan. Ali Bill nije znao kada će mu brat umreti, niti je Howardova bolest na bilo koji način uticala na ovaj put u Chicago.

To je bila dodatna lekcija koliko snažno crkvena politika može uticati na njegovu službu, bez obzira koliko se on trudio odmaknuti se od toga. A pokušavao je. Ne samo da su svi njegovi sastanci bili interdenominacionalni, već je sa svrhom propovedao jednostavno kako ne bi uvredio mnoge razne denominacijske propovednike koji su pružali podršku njegovim kampanjama. Uvek je propovedao o spasenju i isceljenju kroz smrt, sahranu i uskrsnuće Isusa Hrista – teme oko kojih se većina hrišćana uspevala skoro pa i složiti. Kada god je imao potrebu propovedati nešto izvan ovoga, to je činio u svojoj lokalnoj crkvi u Jeffersonvilleu u Indiani. Ali u internacionalnoj službi kao njegova, pošto je bilo nemoguće svima ugoditi, takođe je bilo teško zaobići zamke crkvene politike. Njegovo iskustvo na konvenciji Glasa isceljenja bolno je to razotkrilo.

ČIM JE William Branham stigao kući iz Chicaga, saznao je da George Wright umire. Bez da se raspakovao, Bill je seo u kola i krenuo u Milltown. George Wright mu je bio prijatelj od ranih dana njegove službe. Kroz godine Bill je proveo mnoge ugodne sate na farmi Wrightovih, lutao šumovitim brežuljcima loveći veverice i zečeve. Uživali su u mnogim ukusnim obrocima zajedno i razgovarali o mnogim biblijskim pitanjima oko kuhinjskog stola Wrightovih. Zajedno su prošli mnoge pustolovine. George je čak bio u pratnji Billu one noći kada je Georgia Carter izlečena od tuberkuloze nakon što je devet godina provela u krevetu. Dok je Bill skretao poznatim makadamom koji je vodio do farme Wrightovih, hvatala ga je nostalgija.

Georgeu Wrightu je bilo izuzetno drago što vidi Billa te je pokušao pričati toliko brzo da ga je uhvatio napad kašlja te je počeo iskašljavati krv. Kada mu se vratio glas, polako je rekao: "O, brate Branhame, pokušali smo doći do tebe u Chicagu. Jesi li dobio naš telegram?"

"Ne, brate George. Nije stigao do mene. U kakvom si stanju?"

"Krvni ugrušak mi je počeo u nozi, onda se zadržao u kolenu. Došao je specijalista iz Louisvillea da me pregleda. Rekao je da imam još samo tri ili četiri dana života. Rekao je da, kada ovi ugrušci izađu, da će mi otići ili u mozak i paralizovati me, ili će otići u moje srce i smesta me ubiti."

Bacivši se preko kreveta, Bill je molio Boga da ostavi Georgea u životu. Ostao je još nekoliko dana na farmi Wrightovih i nastavio se moliti za svog starog prijatelja. Rano svakog jutra stavio bi svoju pušku na rame i krenuo u snežne, šumovite brežuljke iza kuće da lovi zečeve. Trećeg jutra, dok se vraćao niz brdo, Bill je prebrojao deset kola parkiranih u dvorištu. Znao je šta to znači. Narod je otkrio da je tu i ljudi su dolazili po molitvu. Zbog savesti, više nije mogao ostati na farmi Wrightovih. Gđa. Wright nije trebala buku stranaca oko svojih vrata u ovako stresnom trenutku.

Dok je pakovao odeću, Meda ga je nazvala na telefon. "Bill, trebao bih odmah doći kući. Gđa. Baker, jevrejska udovica koja radi hrišćanski misionarski posao ovde u gradu, želi da se moliš za njenu ćerku."

Poznavao je ćerku gđe. Baker čiji je prvorođeni sin rođen sa spojenim stopalima i izlečen nakon što se Bill molio za njega. Gđu. Baker je znao po imenu jer su je povremeno spominjali u lokalnim novinama. Nekad žarka Jevrejka, obratila se u hrišćanstvo, pohađala Moody Bible Institute u Chicagu, počasno diplomirala, preselila se u Louisville u Kentuckyju i mnoge godine bila aktivna misionarka među Jevrejima u tom području.

"Svakako sam nameravao otići odavde," rekao je Bill. "U čemu je problem s ćerkom gđe. Baker?"

"Upravo je rodila i nastale su neke komplikacije. Gđa. Baker je to nazvala sepsom. Mislim da to znači trovanje krvi. Beba je dobro, ali je mlada majka u kritičnom stanju. Ona je preko u baptističkoj bolnici."

"Staću tamo pre nego što dođem kući," rekao je Bill.

Shelby Wright, Georgeov 40-godišnji sin, odneo je Billove torbe u auto koji je bio parkiran pored ogromne vrbe u dvorištu. Shelby je rekao: "Brate Branhame, znam da si pokušavao dati mami nadu, ali šta zapravo misliš o tati? Hoće li umreti?"

"Da, Shelby, verujem da će tvoj tata umreti. Ima sedamdeset i dve godine. Bog mu je obećao samo sedamdeset godina. [143] Zamolio sam Boga da ga poštedi, ali mi Bog nije odgovori ni reč po tom pitanju. George je hrišćanin, tako da je spreman za odlazak. Pretpostavljam da će ga Bog sada uzeti kući."

"O, znam da je tata spreman za odlazak. Ali, znaš šta me najviše muči? Godinama je tata svedočio svima oko Milltowna da je Bog iscelitelj. Sada ga neki od tih ljudi ismevaju i govore, ako je Bog takav iscelitelj, zašto jednostavno ne raspršiti te krvne ugruške. A čovek koji se najglasnije smeje je propovednik u Hristovoj crkvi."

[143] Psalmi 90:10

Tog popodneva Bill je navratio u baptističku bolnicu. Gđa. Baker je stajala na hodniku ispred sobe svoje ćerke i svađala se s drugom ženom i katoličkim sveštenikom. Kada je Bill prišao, druga žena je rekla gđi. Baker: "Ali ona je moja snaja i ne želim da ide u pakao. Želim da je moj sveštenik pomaže za smrt."

"Samo trenutak," upao joj je Bill u reč. "Trebali biste me pustiti da uđem pre. Ja sam brat Branham i došao sam pomazati devojku za život." Ovo je zaista uzrujalo njenu svekrvu. Bill je predložio: "Zašto ne dopustite da njen suprug odluči?"

Suprug, mladić u svojim dvadesetima, svakako je preferirao da Bill ide prvi i pomaže njegovu suprugu za život. Gunđajući, svekrva se pomakla i pustila Billa da uđe.

Mlada majka je ležala u komi, a duša joj je visila između života i smrti. Bill je kleknuo pored njenog kreveta i proveo deset minuta moleći Isusa Hrista da se smiluje i ostavi je u životu. Konačno je ustao, obrisao suzu s oka i uzeo svoj šešir i kaput. Pre nego što je mogao otići, Vatreni Stub se pojavio iznad kreveta mlade majke. Odmah ga je svetlo bacilo u viziju. Video je istu mladu majku kako stoji u svojoj kuhinji i meša lonac sa supom. Pogledala je malog bučnog dečaka, stavila prst preko usta i rekla: "Pssss. Beba spava." Tada ga je vizija napustila.

Nasmešen s poverenjem, Bill je izašao na hodnik. Tamo su stajali suprug, doktor, sveštenik i dve bake, svi na okupu. Bill je rekao suprugu: "Imam dobre vesti za tebe, sine. Ovako govori Gospod: 'Tvoja supruga će biti dobro.' Noćas će joj se pogoršati, ali ujutro će se početi bolje osećati. Za 36 sati biće toliko dobro da će ići kući. Ako ne bude, onda sam ja lažni prorok."

Dok su se gđa. Baker i njen zet veselili, sveštenik je na upitan način pogledao doktora koji je zatresao glavom i otišao. Namrštena, svekrva je prasnula: "Sine, što nam nije dosta ovakvih gluposti? Vreme je da je sveštenik pomaže za smrt."

Mladi suprug nije hteo dopustiti da sveštenik uđe. Rekao je svojoj tašti: "Sećate li se kada je moj prvi sin rođen sa spojenim stopalima? Odveo sam ga kući k bratu Branhamu na molitvu. Brat Branham je video viziju i rekao da će za 24 sata stopala moje

bebe biti ispravljena. Sledećeg jutra otrčali smo do njegovog krevetića i bilo je upravo onako kako je brat Branham rekao da će biti. Ako brat Branham kaže: 'Ovako govori Gospod, za 36 sati moja supruga će biti dobro,' onda doviđenja, idem kući pripremiti kuću za nju."

Dok je Bill napuštao baptističku bolnicu, Charlie McDowell ga je sreo na ulaznim stepenicama i zamolio da se odveze s njim u Frankfurt u Kentuckyju i pomoli za njegovu majku. Doktori su upravo operisali 61-godišnju ženu zbog raka. Otkrili su da joj je telo toliko puno malignih stanica da se nisu potrudili ni zašiti je. Samo su joj zalepili utrobu jer će svakako umreti za nekoliko sati.

Bila je kasna noć kada su Charlie McDowell i Bill stigli u Frankfurt. U bolnici je Bill jednostavno položio ruke na gđu. McDowell i zatražio njeno isceljenje u Ime Isusa Hrista. Onda je otišao, stigavši kući oko pet sati ujutro. Nekoliko stranaca spavalo je na njegovom kućnom pragu i čekalo ga. Susretljivo se pomolio za svakoga, a onda iscrpljen pao u krevet.

Nakon nekoliko sati probudilo ga je sunce. Bilo je devet sati, ponedeljak ujutro, 28. decembra 1953. Navukavši kućni mantil preko pidžame, odšetao je niz hodnik prema kupatilu. Kada je prošao pored vrata od dnevnog boravka, iznenadio se kada je video atraktivnu mladu ženu kako sedi tamo. Rekao je: "Dobro jutro, madam. Šta radiš ovde?"

Nije mu odgovarala. Umesto toga, okrenula je glavu i razgovarala s nekim u kuhinji. Bill je pogledao ko je to. Tada je shvatio da je to vizija, pošto kuhinja koju je video nije bila njegova kuhinja. Gđa. McDowell je stajala tamo. Naslonjena na neki kuhinjski ormarić razgovarala je na telefon. Bill je pomislio: "Ovo je žena za koju sam se noćas molio."

Upravo tada čuo je neobičan zvuk iza sebe. Zbunjen, okrenuo se da vidi šta bi moglo biti. Tamo je stajala žalosna vrba. Žute glinene grudve padale su s neba i pravile *plop-plop* zvuk dok su punile veliku, pravouglu rupu na dnu stabla. Nešto se u tim vrbinim granama činilo poznato. Da, to je bila vrba koja je stajala pored kuće Georgea Wrighta. Čuo je anđela Gospodnjeg kako

nešto govori o 'groblju', ali nije shvatio o čemu se radi, te je zamolio Boga da ponovi viziju. Odjednom je stajao iza propovedaonice svoje crkve u Jeffersonvilleu. George Wright je ušao kroz glavni ulaz, prošetao niz prolaz i rukovao se s Billom. Anđeo je rekao: *"Ovako govori Gospod, George Wright će kopati grobove onih koji mu se smeju."* Sada je Bill razumeo da će George biti dobro.

Nakon doručka, nazvao je Charlija McDowella kako bi mu rekao da će njegova majka doći kući iz bolnice. Onda je nazvao Wrightove.

Shelby se javio na telefon. "Brate Branhame, tata je jutros gotovo paralizovan."

"Nije važno. On će biti dobro. Idi reci svom tati da imam 'ovako govori Gospod' za njega. On će kopati grobove onih ljudi koji mu se smeju."

"Brate Branhame, zar si znao da moj tata povremeno radi na groblju i kopa grobove?"

"Ne, Shelby, nisam to znao." Ali sada, kada je saznao, vizija je imala više smisla.

Detalj po detalj, vizije su se ostvarile. Gđa. McDowell se odmah počela bolje osećati. Njen doktor ju je ponovo pregledao i bio zapanjen kada nije mogao pronaći tragove raka. Zapravo, njen slučaj zbunio je sve bolničko osoblje. Nedelju dana nakon što je moljeno za nju, vratila se kući i nastavila s normalnim aktivnostima. Svakog dana uživala je u dugim telefonskim razgovorima sa svojom ćerkom, upravo kao što ju je Bill video u viziji.

Dva dana nakon što je Bill rekao Georgeu Wrightu 'ovako govori Gospod,' krvni ugrušci u njegovim kolenima su se bezopasno raspršili. Oporavio se brzo nakon toga. Jednog nedeljnog jutra otvorio je vrata Branham Tabernaclea, prošetao niz prolaz prema napred i rukovao se s Billom, upravo kao što je Bill video u viziji. Po pitanju onih koji su mu se rugali za vreme njegove bolesti jer je svedočio da je Isus Hrist iscelitelj, u godinu dana video je pokop njih pet, uključujući propovednika iz

Hristove crkve. George Wright dobro je živeo do svojih devedesetih.

Što se tiče mlade majke koja je umirala od sepse, sledećeg jutra napravljen je nalaz krvi bez toksina. Jutro posle odvela je svoju novorođenu bebu kući iz bolnice. Gđa. Baker je pevala od radosti. U svom misionarskom poslu, žarko je svedočila kako je Isus Hrist iscelio njenu ćerku. Uskoro je hrišćanska organizacija koja ju je sponzorisala uskratila financijsku pomoć. Službenik u organizaciji je objasnio: "Mi nemamo ništa protiv Williama Branhama, ali ipak ne želimo da se naš program zapetlja u kontroverziju po pitanju božanskog isceljenja."

Kada je Bill to čuo, rekao je: "Onda su oni izvan Božijeg programa. Znaci i čuda će uvek potvrđivati Božiji program. Dok god bude sveta, natprirodan Bog će kontrolisati stvari, i uvek će imati nekoga na koga će moći staviti ruke. Noćas On ima crkvu širom sveta. Njegova crkva ima mnogo toga što treba ispeglati. Ja to ne mogu ispeglati. Niti jedan čovek ne može. To je Božiji posao. On će se pobrinuti za to. Bez obzira koliko ljudskih programa nastane, sve i jedan će propasti. Sam Bog će uspostaviti Svoj program. Koliko ja znam, njegov program je da ljudi budu kršteni u Isusa Hrista i budu vođeni Duhom Svetim, slobodni od osude."

Poglavlje 65
Pozvan iz Egipta
1954.

WILLIAM BRANHAM je planirao ponovo krenuti na prekomorsko putovanje 23. februara 1954. Ipak, do 1. januara, njegovi rukovodioci još mu nisu osigurali plan puta. Kampanje u Izraelu i Indiji činile su se sigurnima, ali Južna Afrika je ostala pod znakom pitanja. Neki članovi Nacionalnog odbora kao da su kočili. Onda se u januaru dogodilo nešto iznenadno što je navelo Billa na promenu plana.

Jednog dana vagon ljudi pojavio se kod njega kući želeći molitvu. Smestio ih je u dnevni boravak, a onda otišao po nešto i primetio još jednog čoveka kako stoji na ulaznim vratima. Prvo je pomislio da se radi o nekome iz iste grupe, o nekome ko je jednostavno sporije izašao iz kola. Zbunilo ga je to što je taj čovek bio neobično odeven. Izgledao je kao sikh iz istočne Indije kakve je Bill video u Južnoj Africi. Njegova crna kosa i tamna put bile su u jakoj suprotnosti s belim turbanom omotanim oko njegove glave.

Čovek je stajao na ulaznim vratima s pognutom glavom. Bill je prišao i srdačno ga pozdravio: "Kako ste, gospodine?"

Podigavši glavu, istočni Indijac je rekao: "Brate Branhame, nemoj ići preko okeana do septembra."

To je bio neočekivani odgovor. Bill nije znao šta da kaže. Okrenuo se i dao znak rukom, rekavši: "Zar nećete ući?" Kada je pogledao nazad, čoveka nije bilo. Jednostavno je iščeznuo. Bill je zapanjen stajao na ulaznim vratima.

Dodatni automobili sledili su prvi i stigla je ponoć pre nego što je završio molitvu za ljude tog dana. Otišao je u krevet oko jedan sat, ali nakon nekoliko sati se probudio. Sanjao je da ne treba ići u Indiju do septembra. Probudio je Medu i ispričao joj svoj san, a onda se vratio spavati i ponovo sanjao isto. Sledećeg jutra nazvao je jednog od svojih rukovodioca i rekao mu neka premesti njegove inostrane kampanje na septembar u skladu s vizijom i snovima.

Pošto su njegovi putevi u Afriku, na Bliski istok i u Aziju odgođeni, njegovi rukovodioci nastavili su mu puniti raspored s kampanjama po Severnoj Americi. U prva tri meseca 1954. Bill je održao sastanke u Wood Riveru u Illinoisu, Hot Springsu u Arkansasu i Shreveportu u Louisiani. Nakon njih, održao je osmodnevnu kampanju u Phoenixu u Arizoni. Onda je otišao u Carlsbad u New Mexicu pre povratka na istok u Columbus u Ohiju gde je održao ogroman sastanak u koloseumu (sastanak koji je uključivao saradnju četiristo propovednika i njihovih zajednica). Krajem marta vratio se kući da održi sastanke u Louisvilleu u Kentuckyju i Jeffersonvilleu u Indiani.

Bill je u aprilu uzeo nešto slobodnog vremena od posla, ali kao i obično to mu nije garantovalo odmor. Bolesni i ljudi u potrebi tražili su ga po cele dane. Jednog prometnog subotnjeg popodneva, kada se broj posetioca sveo samo na nekolicinu, Bill je rekao Medi: "Ako još budu zvali, reci im neka samo dođu u crkvu ujutro i tamo ću se moliti za njih. Tako sam umoran, draga, ne mogu više izdržati."

Nakon što su preostali posetioci otišli, Bill je odveo Medu na vožnju kolima. Nije imao odredište na umu, samo se hteo otići od kuće da bi se mogao malo opustiti. Vozio je južno od New

Albanyja slikovitim autoputom koji je vijugao oko i preko brežuljaka. Pristojna visina osiguravala je lep pogled na okolni krajolik, pokazujući mešavinu kukuruznih polja i šumaraka. Na kraju su došli do mesta gde je put skretao uz rub stene.

Dok je skretao autom u prvi zavoj, video je anđela Gospodnjeg kao bela magla pred svojim očima. Vetrobransko staklo je postalo potpuno belo. Pet ili šest kilometara na slepo je upravljao kolima u svim zavojima dok su mu oči posmatrale nešto što se doslovno događalo na udaljenosti od 12 km. Meda mu je i dalje pričala dok je posmatrala predivan pejzaž iza stena. Nakon pet minuta bacila je pogleda na svog supruga da vidi zašto joj ne odgovara. Čim je videla njegovo bezizrazno zurenje, znala je da je duboko u viziji. "Bill!" izustila je.

Vrativši se k svesti, Bill je zaustavio auto uz put. "Draga, moram se smesta pomoliti za brata Boswortha. Video sam ga kako silazi s voza u Južnoj Africi i ruši se. Video sam da su ga podigli i stavili na nosila. Sada je u bolnici, ozbiljno bolestan. Moram se odmah pomoliti za njega." Prošetao je malo u šumoviti brežuljak, kleknuo i pomolio se.

Sledeće večeri nakon crkve, jedan od četiri telefona u njegovoj kući je zazvonio. Bill se javio. Operater iz Western Uniona u Louisvilleu je rekao: "G. Branham, imam telegram za vas iz Durbana u Južnoj Africi. Od dr. Yeagera je. On kaže: 'Odmah se pomolite za gospodina Boswortha. Srušio se nakon što je sišao s voza. U bolnici je. Očekuje se smrt.'"

Dok je Bill uspeo uspostaviti telefonski kontakt s Durbanom u ponedeljak, Fred Bosworth ne samo da je bio isceljen, nego je već napustio bolnicu kako bi nastavio s poslom.

Više od mesec dana Bosworth je putovao kroz Južnu Afriku i pokušavao organizovati još Branhamovih kampanja u zemlji. Do sad se činilo kao da pokušava zagrebati dijamant. Većina hrišćana u Južnoj Africi želela je da se William Branham vrati i održi još kampanja lečenja, ali mnoge crkvene vođe nisu želele. Nacionalni odbor crkava u Južnoj Africi imao je zadnju reč. Određeni uvaženi članovi Nacionalnog odbora objašnjavali su da

Branhamova služba koja privlači mnogo publiciteta narušava uticaj slabašnih lokalnih pastora. Starom veteranskom evanđelisti Bosworthu ovo je smrdelo na pokvareni izgovor korišćen da se sakrije njihova ljubomora.

Nakon nedelja rasprave, Nacionalni odbor je konačno odbio zahtev Williama Branhama za vizom. Opet je njegovu službu sputala crkvena politika. Neće to biti zadnji put.

U SEPTEMBRU 1954. William Branham je počeo svoje treće prekookeansko putovanje odletevši iz New York Cityja u Lisabon u Portugaliju, gde ga je dočekao Baron Von Blomberg. Baron Von Blomberg je bio nemački aristokrata, dobro obrazovan i naputovan (govorio je sedam jezika). Von Blomberg je sreo Billa 1950. u Finskoj i bio impresioniran natprirodnom snagom Hrista toliko jasno prikazanom u Billovoj službi. Pošto je Baron imao veze po celom svetu, uključujući monarhe i ostale političke vođe, Von Blomberg je ponudio da uredi Billov raspored na ovom putovanju. Nakon Portugalije planirano je da Bill poseti Italiju, Egipat i Izrael. Onda je trebao odleteti u Arabiju, i konačno u Indiju.

U Lisabonu je Von Blomberg organizovao Billu večeru s predsednikom i njegovim kabinetom. Osim toga, Baron nije uspeo organizovati kampanju u Portugaliji jer je Rimokatolička crkva iskoristila svoju političku snagu kako bi ga sprečila u rezervaciji bilo kakvog velikog auditorijuma. Bill se morao zadovoljiti s dva sastanka u pentakostalnoj crkvi u podnožju na rubu grada. Ali su ta dva sastanka žarila čudima i dala ton ostatku ovog inostranog putovanja.

Napustivši Portugaliju, Bill, Billy Paul i Baron Von Blomberg odleteli su u Italiju. Dok su bili u Rimu, Bill je posetio podzemne tamnice gde je apostol Pavle bio zarobljen zbog svoje vere. Dok je posmatrao hladne, mračne zatvorske ćelije, Billovo srce ispunila je ljubav za Pavla, tog odvažnog glasnika koji je proneo Evanđelje paganima. Odbačen od sveta, čak i neshvaćen

od mnogih hrišćana tog vremena, ali kroz sve njegove godine borbe nikad se nije pokolebao niti odustao od svog poslanja. Pavle je znao da nosi najveće blago na zemlji: radosnu vest da je Isus Hrist uskrsnuo iz mrtvih kako bi dao večni život svima koji će mu verovati, Jevrejima i paganima. Pošto je Pavle čvrsto stajao na svom pozivu, profitirali su svi hrišćani kroz stoleća. To je pogodilo Billa kao snažna lekcija koju može primeniti u svojoj službi.

Svog drugog dana u Rimu, trebao je da se prema rasporedu sretne s papom u tri sata popodne. Baron Von Blomberg mu je rekao kako se mora ponašati – da mora kleknuti na jedno koleno, onda će papa pružiti ruku i Bill mora poljubiti papin prsten i obratiti mu se s "Vaša Svetosti" ili "Sveti Oče".

Bill je zatresao glavom. "To ne dolazi u obzir. Otkažite susret. Zvaću bilo koga poštovani, ili doktore ili bilo kojom titulom kojom želi, ali ne Sveti Oče. Isus je rekao: *'Ocem ne nazivajte nikoga osim Boga.'* [144] Što se tiče proslavljanja, samo je jedan čovek kojeg ću proslavljati i to je Isus Hrist."

Tako umesto da je video papu, Bill je obišao papin dom. Vatikan je jedinstvena nezavisna država smeštena u srcu Rima. Iako zauzima samo 0,44 km², tu je centar vlade Rimokatoličke crkve, a njegov uticaj dotiče svaku zemlju na svetu. Bill je bio zadivljen bogatim sjajem bazilike sv. Petra, Vatikanskim vrtovima i palatom Svete Stolice. Bogatstvo koje sadrže ove zgrade je nemerljivo. Posetivši Vatikanski muzej, video je veličanstvenu trostruku krunu koja predstavlja papinu nadležnost nad nebom, čistilištem i paklom. Latinski zapis glasi VICARIUS FILII DEI što znači *Namesnik Hristov*, ili *umesto Sina Božijeg*. Koji kontrast između bogatstva Vatikana i obližnje prljave zatvorske ćelije gde je apostol Pavle proveo poslednje godine svog života. To je bila upečatljiva lekcija da bogatstvo ne predstavlja istinu. Bill je pomislio: "Evanđelje ne sjaji, ono gori."

[144] Matej 23:9

U parku blizu Vatikana, hrišćanski evanđelista je održavao sastanak probuđenja u velikom šatoru. Bill je skoknuo da vidi šta se događa. Nakon što se Bill predstavio, lokalni evanđelista se ljubazno povukao i prepustio službu svetski poznatom Amerikancu. Tamo, u senci Vatikana, Bill je propovedao Božiju Reč i molio se za bolesne. Bog je osigurao čuda.

IZ RIMA je Bill odleteo u Kairo u Egiptu, gde je proveo dan u razgledavanju sfingi i piramida. Sam se uverio da Velikoj piramidi nedostaje krunični kamen. Njemu se to činilo simboličnim jer Biblija kaže da je Isus Hrist Krunični kamen, ili kako kaže King James verzija 'ugaoni kamen'. [145] Postoji samo jedna građevina u kojoj su kamen temeljac i krunični kamen istog oblika, a to je piramida. Bill je verovao da je nekada za vreme davne prošlosti Bog dozvolio da se izgradi ova masivna građevina kao svedočanstvo Njegovom velikom planu, i da će uskoro pravi Krunični kamen konačno zauzeti Svoje pravo mesto.

Te večeri večerao je s egipatskim kraljem Faroukom. Sledećeg jutra, dok je Bill na internacionalnom aerodromu u Kairu čekao avion koji će ga odvesti u Jerusalim, njegovo uzbuđenje postajalo je sve veće. Uskoro će biti u Izraelu, u zemlji biblijskih proroka, u Isusovom rodnom mestu, domovini oslepljenih Jevreja od kojih mnogi još uvek čekaju svog Mesiju. Sastanak je planiran u Jerusalimu tog istog popodneva. Iako su mnogi Jevreji ponižavali hrišćanstvo kao lažno, zbog neobične prirode Billove službe, Lewi Pethrus je svejedno očekivao da će prisustvovati oko pet hiljada Izraelaca. Reklame oblepljene širom Jerusalima sugerisale su vezu između njegovog "dara rasuđivanja" i "Mesijanskog znaka".

Bill je verovao da je to savršeno okruženje za njegovu službu. Pobožni Jevreji poštovali su svoje proroke. U Mojsijevom zakonu ugrađena su dva uslova za istinskog proroka: prvo, videće vizije, i

[145] Psalmi 118:22; Matej 21:42; Luka 20:17; Dela 4:11; Petar 2:7

drugo, biće 100% precizan. [146] Bill je zamišljao kako će biti kada pozove red za molitvu u Jerusalimu i počne rasuđivanje. Sigurno će ti Jevreji prepoznati znak svog Mesije? Zamišljao je kako celi auditorijum prima krštenje Duhom Svetim kao sto dvadeset učenika na dan Pentakosta. [147] Ako se to dogodi, pagansko doba biće završeno. Isus je rekao: *"Jerusalim će gaziti pagani sve dok se ne navrše razdoblja pagana."* [148] Čim Izrael kao nacija prihvati Evanđelje Isusa Hrista, nevesta Hristova iz pagana biće odnesena sa svojim Ženikom, dok će ostatak sveta uroniti u agoniju velikih patnji. Jevrejima će onda ostati tri ipo godine za propovedanje Evanđelja Hristovog pre poslednje velike bitke. Prema knjizi Otkrivenja, kada se prašina slegne nad bojnim poljem Armagedon, sunce će se uzdići na milenijum mira i savršenstva. [149] Bill je jedva suzdržavao uzbuđenje. Ovog popodneva možda će propovedati najvažniju propoved u svom životu.

Avion je sleteo, ali je preostalo još trideset minuta do vremena polaska, pa je otišao preko u prodavnicu s poklonima. Uzevši malog slona isklesanog od ebonovine s pravom kljovom od slonovače, nameravao ga je kupiti doktoru Adairu, kada je čuo kako neko kaže: *"Nemoj ići."*

Pogledao je okolo, ali niko nije obraćao pažnju na njega. "Možda sam to umislio," pomislio je i krenuo prema blagajni. Onda je ponovo jasno čuo: *"Nemoj ići. Ovo nije čas."*

Bez sumnje, to je bio anđelov glas, ali jedva da je mogao poverovati ono što je čuo. Sastanci su organizovani. Avion je čekao. Šta to znači? Napustivši prepun putnički terminal, otišao je iza aerodromskog hangara da bi mogao biti sam. Tamo se pomolio: "Nebeski Oče, za samo nekoliko sati biću u Palestini i stajati pred Tvojom oslepljenom decom. Izazvaću te Jevreje da poveruju znaku svog Mesije. Kada oni prepoznaju da Ti činiš to

[146] Brojevi 12:6 i Pon. zakon 18:15–22
[147] Dela 2
[148] Luka 21:24
[149] Otkrivenje 16:16; 20:1–3

rasuđivanje, sigurno će primiti krštenje Duhom Svetim. Zar ne želiš to?"

Pojavio se anđeo Gospodnji lebdeći u pustinjskom vazduhu kao mrlja svetlo, bele magle. Bill se odmakao prema hangaru. Duh Sveti je rekao: *"Ostani izvan Palestine. Tamo ti nije mesto. Ovo nije čas. Čaša paganskih zlodela još se nije napunila. Ostalo je još posla pabirčenja."*

Ta mrlja svetle magle isparila je na zagušljivoj pustinjskoj vrućini, ostavivši zadihanog Billa. Šta da sada radi? Neće mu biti jednostavno otkazati kampanju u Izraelu u tako kratkom roku. Možda čak padnu gorki osećaji među onima koji su naporno radili kako bi ga odveli u Palestinu. Ali svoju bolnu lekciju u Južnoj Africi nije mogao zaboraviti. Odlučio je činiti sve što mu Duh Sveti kaže, bez obzira na posledice.

Vrativši se u terminal, promenio je svoju kartu za Jerusalima u Izraelu na Atenu u Grčkoj. Time je opteretio Barona Von Blomberga s neugodnim zadatkom da odleti u Jerusalim i otkaže današnji sastanak. Baron će se naći s njim u Saudijskoj Arabiji gde je Billu organizovan ručak s kraljem Arabije.

U Grčkoj je Bill posetio ruševine hrama Aresa, grčkog boga grmljavine i rata (Rimljanima znanog kao Mars), gde je apostol Pavle propovedao Evanđelje drevnim Atinjanima. [150] Iste noći u svojoj hotelskoj sobi, Bill je proučavao svoju Bibliju i pokušavao shvatiti smisao onoga što mu je Gospod rekao u Egiptu. Mislio je da razume svoju službu pre ovoga. Očigledno je nešto propustio. Ali, šta je propustio?

Duh Sveti je rekao: *"Ostani izvan Palestine. Tamo ti nije mesto."* Zato, pogrešio je kada je mislio da on može pokazati modernom Izraelu znak njihovog Mesije. Bila je to iskrena greška. 1933. Gospod mu je rekao: *"Kao što je Jovan Krstitelj bio poslan da prethodi prvom dolasku Isusa Hrista, tako si ti poslan s porukom da prethodiš Njegovom drugom dolasku."* Jovan Krstitelj je predstavio Isusa Jevrejima. Onda je Isus potvrdio Sebe tako što je činio Mesijanski znak: znao je prošlost (i budućnost)

[150] Dela 17:22

ljudi koje nikad pre nije sreo, i otkrivao je njihove skrivene misli. [151]

Proteklih pet godina Bill je prikazivao Mesijanski znak na svojim sastancima. Kada bi se spustilo pomazanje i pojavile se vizije, mogao je proniknuti prošlost, budućnost i tajne misli u umovima ljudi. Ovo rasuđivanje je uvek bilo savršeno jer nije on to činio; Isus Hrist je dao svaku viziju i učinio svako čudo. Bill je bio kao mikrofon uključen u električno pojačalo. Mikrofon je tih dok neko ne progovori u njega. Bog je govorio, a Njegov Duh Sveti je pojačavao ovaj dar rasuđivanja sve dok hrišćani širom sveta nisu mogli čuti. Pošto je Gospod rekao Billu da će njegova služba biti kao služba Jovana Krstitelja, činilo se logičnim da bi trebao otići u Izrael i predstaviti taj Mesijanski znak Jevrejima.

Sada je Bill mogao primetiti da je prevideo jednu jednostavnu činjenicu: Biblija ne govori o dva dolaska Isusa Hrista; govori o tri. Prvi dolazak se dogodio pre oko dve hiljade godina. Oko 30. godine nakon Hrista, Jovan Krstitelj je predstavio Isusa Jevrejima kao njihovog Mesiju, njihovog Spasitelja. Kada je Izrael odbacio Isusa i razapeo Ga, to je dalo ostatku sveta (paganima) mogućnost da budu spašeni. [152] Isus je obećao da će se vratiti, ovaj put paganskoj crkvi, otkriti Se i uzeti Svoju pagansku Nevestu u onom što se među hrišćanima naziva uznesenjem. [153] Biblija kaže da će Isus doći ovaj drugi put kao lopov u noći. [154] Kada se to dogodi, niko neće znati za to osim Njegove Neveste. Nakon toga, Isus će se još jednom vratiti Jevrejima. Njegov treći dolazak preplašiće svet, *i gledaće ga svako oko, i oni koji ga probodoše.* [155] Ovog puta Jevreji će prihvatiti Isusa za svog Mesiju.

Zato, ako nije na Billu da predstavi Mesiju modernom Izraelu, šta je njegova uloga? Proučavao je Pismo u potrazi za

[151] Matej 12:25; 21:1–7; Marko 14:12–16; Luka 2:34–35; 6:8; Jovan 1:5; 2:24–25; 5:19; 10:37; Jevrejima 13:8

[152] Rimljanima 11:11; 11:15; 11:25; 11:30

[153] 1. Korinćanima 15:51–54; 1. Solunjanima 4:15–17

[154] Matej 24:42–44; 1. Solunjanima 5:2; 2. Petrova 3:9–10

[155] Otkrivenje 1:7

odgovorom. Činilo se da je ključ u Luci 1:17, u činjenici da je Ilijin duh podsticao Jovana Krstitelja. "Ilijin duh" zapravo je bio Duh Sveti koji je delovao kroz ličnost poput Ilije. Bogu je trebalo da Jovan ima Ilijin duh kako bi Jovan obavio teške zadatke koje je njegova služba zahtevala od njega. Bill je okrenuo u 1. Kraljevima 17 i ponovo čitao o Iliji kako bi mogao uporediti Ilijin život i službu s Jovanovom.

U 2. Kraljevima pročitao je priču o Ilijinim zadnjim danima na zemlji. Bog se pojavio kao oganj i odneo Iliju u vihoru dok je Jelisej, koji je odmah zgrabio Ilijin ogrtač, udario s njim o reku Jordan i povikao: "Gde je Bog Ilije?" Reka se razdelila i Jelisej je prešao na drugu stranu po suvom tlu. Upravo tamo Bog je pokazao čovečanstvu da je duh koji je pomazivao Iliju mogao preći na drugog proroka. Za svog života Jelisej je učinio tačno duplo veći broj čuda od Ilije, dokazujući da je zaista imao dvostruku meru Ilijinog duha. Jelisej je čak mogao rasuđivati po viziji, što je prikazao kada je rekao izraelskom kralju šta je sirijski kralj rekao u svojoj spavaćoj sobi. [156]

Okrenuvši u Malahiju 4, poslednje poglavlje Starog zaveta, Bill je čitao, *Jer evo dan dolazi kao peć užaren; oholi i zlikovci biće kao strnjika: dan koji se bliži spaliće ih – govori Jahve nad vojskama – da im neće ostati ni korena ni grančice… Evo, poslaću vam proroka Iliju pre nego dođe dan Jahvin, dan velik i strašan.* Mnogi biblijski naučnici mislili su da se Malahija 4:5 odnosi na Jovana Krstitelja jer je anđeo Gabrijel rekao da će Jovan imati Ilijinog duha, a Isus je spomenuo da je Jovan bio Ilija. [157] Ali ti učitelji su propustili punu istinu. Bilo je pogrešno pretpostaviti da se Malahija 4:5 odnosi samo na Jovana Krstitelja. Kada su Jevreji pitali Jovana je li on Ilija, Jovan je izričito rekao da nije. [158] Umesto toga on se poistovetio s Isaijom 40:3 – *Glas viče u pustinji: Pripremite Jahvi put...* [159] Isus je poistovetio

[156] 2. Kraljevima 6:12
[157] Matej 17:12–13; Luka 1:17
[158] Jovan 1:21
[159] Matej 3:3; Marko 1:3; Jovan 1:23

Jovana s Malahijom 3:1: *Evo šaljem glasnika da put preda mnom pripremi.* [160]

O kome je onda Malahija govorio kada je prorokovao: *"Evo, poslaću vam proroka Iliju pre nego dođe dan Jahvin, dan velik i strašan."* Ovo je morao biti jedan od onih odlomaka u Pismu koji je imao više od jednog značenja – kao Osija 11:1 gde kaže: *"Dok Izrael beše dete, ja ga ljubljah, iz Egipta dozvah sina svoga."* Osija je upućivao na vreme kada je Bog poslao Mojsija iz Egipta da bi oslobodio Izraelce iz ropstva. Ali Matej je rekao da je Osija 11:1 takođe proroštvo koje se ispunilo kada su Josip i Marija, koji su pobegli u Egipat kako bi umakli kralju Herodu, doveli dete Isusa iz Egipta nazad u Izrael nakon Herodove smrti. [161]

Malahija 4:5 mora da je takođe imao složeno značenje, govoreći o više od jednog dolaska Ilije. U Mateju 17 učenici su pitali Isusa: *"Zašto onda pismoznanci govore da prvo mora doći Ilija?" A Isus im odgovori: "**Ilija zaista dolazi prvo** i sve će obnoviti. No kažem vam da je Ilija već došao, ali ga nisu prepoznali, nego mu učiniše šta im se prohtelo. Tako će i Sin čovečiji pretrpeti od njih." Tada razumeše učenici da im je to govorio o Jovanu Krstitelju.* Kada je Isus rekao ovo, Jovan Krstitelj je već bio mrtav. Tako, kada je Isus rekao, *Ilija zaista dolazi prvo i sve će obnoviti,* On je govorio o budućem događaju.

Pošto će biti tri Hristova dolaska, a pošto je prvom Hristovom dolasku prethodio prorok-glasnik s Ilijinim duhom, logičan je redosled da će drugom i trećem Hristovom dolasku svakom pojedinačno prethoditi prorok s Ilijinim duhom. Ukupno, biće pet dolazaka Ilijinog duha: prvi put u Iliji, drugi put u Jeliseju, treći put u Jovanu Krstitelju, četvrti put u proroku-glasniku paganima na kraju paganskog doba, a peti put u proroku modernom Izraelu.

Zašto je Ilijin duh bio toliko poseban da ga je Bog odlučio koristiti više puta u Svom velikom planu? Kada je Bill uporedio živote Ilije i Jovana Krstitelja, pronašao je mnoge značajne sličnosti. Obojica su bili surovi pojedinci koji su voleli divljinu i

[160] Matej 11:7–14; Marko 1:1–2; Luka 7:24–28
[161] Matej 2:12–15

znali podnositi teškoće. Obojica su imali hrabrosti govoriti protiv duhovne iskvarenosti oko njih. Ilija je pogledao kralja Ahaba u lice i rekao: "Ti i kuća tvog oca ste donosioci nesreće Izraelu, jer ste vi napustili zapovesti Jahvine i sledili Baala. Sada sazovi sav Izrael na brdu Karmel na obračun; kao i četiri stotine i pedeset proroka Baalovih i četiri stotine Jezaveljinih proroka iz luga." [162] Jovan je pogledao fariseje i sadukeje i rekao: *"Leglo zmija otrovnica! Ko li vas je samo upozorio da bežite od srdžbe što će doći? Rodite dakle plodove dostojne pokajanja..."* [163] Ni Ilija ni Jovan nisu bili kušani novcem, moći, slavom ili ženama. Obojica su osudili nemoral. Ilija je osudio idolopoklonstvo kraljice Jezavelje, [164] a Jovan je ukorio kralja Heroda jer je živeo u preljubi sa ženom svog brata. [165]

Obojica, Ilija i Jovan Krstitelj, takođe su imali svoje mane. Nakon Ilijine pobede na brdu Karmel, pobegao je od Jezaveljine srdžbe i sakrio se u pustinji. Tokom tog putovanja postao je toliko depresivan da je tražio od Boga da ga ubije. [166] Jovan je takođe prošao kroz razdoblja potištenosti. Dok je bio u zatvoru, postao je toliko razočaran da je poslao poruku Isusu i pitao: "Jesi li ti onaj koji treba doći ili drugoga da čekamo?" [167] Billa je ohrabrilo uočavanje tih grešaka. To mu je pokazalo da je sve što su Ilija, Jelisej i Jovan Krstitelj postigli bio rezultat Božijeg delovanja kroz njih. Nisu se mogli osloniti na svoju vlastitu snagu. To ga je podsetilo na ono kada je Gospod rekao Pavlu: *"Dosta ti je moja milost, jer se snaga moja u slabosti usavršuje."* [168]

Iako su Ilija i Jovan obojica bili proroci, bili su odbačeni od većine religioznih vođa svog vremena. Bez sumnje da su te vođe bile ljubomorne na Iliju i Jovana jer ni jedan nije došao kroz religiozne utvrđene kanale. Ilija, Jelisej i Jovan nisu bili povezani

[162] 1. Kraljevima 18:18–19
[163] Matej 3:7–10
[164] 1. Kraljevima 21:17–23; 1. Kraljevima 9:36
[165] Matej 14:3–4
[166] 1. Kraljevima 19:1–4
[167] Matej 11:3; Luka 7:19
[168] 2. Korinćanima 12:9–10

ni sa jednom organizacijom. To im je dalo slobodu propovedanja njihovih poruka bez da su morali brinuti o tome šta bilo ko misli. I sva trojica su neustrašivo propovedali Božiju Reč, bez kompromisa. Takav duh je Bog želeo u svojim prorocima, pogotovo u ova tri čoveka poslana da prethode Hristovim dolascima. Jedino je Ilijin duh bio dovoljno buran da se suprotstavi intenzivnim pritiscima opozicije i *spremi Gospodu narod pripremljen*.

Iza tog egipatskog avionskog hangara, Duh Sveti mu je rekao: *"Tamo ti nije mesto. Ovo nije čas. Čaša paganskih zlodela još se nije napunila. Ostalo je još posla pabirčenja."* Ali Izraelov čas mora doći jednako sigurno kao što sunce ujutro izlazi da rasprši tamu. Nakon što upozorava Izrael na veliko uništenje na kraju vremena, Malahija 4:2 kaže, *A vama koji se imena moga bojite sunce pravde će granuti i zdravlje će biti u zracima njegovim.* Otkrivenje 1:7 kaže za Isusa Hrista, *Gle, dolazi s oblacima i gledaće ga svako oko, i oni koji ga probodoše...* ("Oni" se odnosi na Jevreje.) Zaharija 12:9–11 je prorokovao o tome. Apostol Pavle je govorio o tome u Rimljanima 11:25–27. Jevreji će konačno prihvatiti Isusa Hrista za svog Spasitelja, a prorok s Ilijinim duhom će ponovo predstaviti Mesiju Izraelu. Bill je osećao da će ovaj peti i zadnji Ilija biti jedan od dvojice svedoka iz Otkrivenja 11:3–11, jer je jedan od tih svedoka mogao sprečiti kišu, a jedini drugi prorok u Bibliji koji je mogao izazvati sušu bio je Ilija. [169]

Kada Jevreji konačno prihvate svog Mesiju, pagansko doba će se završiti. Tada će Božiji gnev biti izliven na pagane koji odbace Hrista. [170] Koliko god to strašno zvučalo, mora se dogoditi pre nego što Isus Hrist bude mogao vladati u mirnom i savršenom kraljevstvu.

Bill nije znao kada će se to dogoditi, ali je znao da Bog čeka još dve stvari. Prvo, On je čekao da se paganski gresi akumuliraju do određenog nivoa. Duh Sveti je rekao: *"Čaša paganskih zlodela*

[169] 1. Kraljevima 17:1

[170] Malahija 4:1; Matej 24:21; Otkrivenje 2:22; Otkrivenje 7:14

još se nije napunila." Isus je rekao: *"Jerusalim će gaziti pagani sve dok se ne navrše razdoblja pagana."* [171] Bog je jednom rekao nešto slično Abrahamu po pitanju njegovih neprijatelja, Amorejaca. Rekao je da neće osuditi Amorejce dok se mera njihovih zlodela ne navrši. [172] Onda su Amorejci vladali većinom Kanana (Palestine). Čak u vreme Abrahama Amorejci su bili grešna, nemoralna kultura. Dok ih Bog nije uništio, amorejska politeistička religija izopačila se od običnog idolopoklonstva i prihvatila vračanja, religioznu prostituciju i žrtvovanje dece. Bill je mogao videti da moderan paganski svet takođe ide u tom smeru, čak do žrtvovanja dece. Nije li abortus vrsta žrtvovanja dece? Zar moderne vlade mogu biti toliko nemoralne da legalizuju ubistvo nerođene dece?

Druga stvar koju je Bog čekao bilo je spasenje sve Njegove dece. Kada Njegov poslednji sin ili kćer prime krštenje Duhom Svetim, u tom trenutku paganska crkva će biti uznesena, odnosno prenesena u višu dimenziju. Tada će se vrata spasenja zatvoriti za pagane, a Otkrivenje 22:11 će se ispuniti: *Nepravednik neka i dalje čini nepravdu; okaljani neka se i dalje kalja. Pravednik neka i dalje postupa pravedno; sveti neka se i dalje posvećuje.*

Bill je zatvorio svoju Bibliju, zadovoljan što sada bolje razume biblijsku poziciju svoje vlastite službe u odnosu na Izrael. Pre je pretpostavljao da će biti četiri dolaska Ilijinog duha, a sada je mogao videti da mora biti pet. Njegova vlastita služba nije imala veze s Izraelom. On je bio pozvan da propoveda Evanđelje paganima, i to će i dalje činiti: moliti za bolesne, propovedati spasenje u Isusovom Imenu, pronalaziti jednog ovde i drugog tamo koji će poslušati – pabirčiti, stalno pabirčiti, sakupljati duše kao zrna za Gospodara, spremati Gospodu narod pripremljen.

[171] Luka 21:24
[172] Postanak 15:13–16

Poglavlje 66
Obračun u Indiji
1954.

NAPUSTIVŠI GRČKU William Branham je otputovao u Rijad, glavni grad Saudijske Arabije, gde se pridružio Baronu Von Blombergu na večeri s kraljem Saudom. Saudijska Arabija je striktna muslimanska zemlja sa zakonima protiv hrišćanstva, tako da tamo nije bilo moguće održati sastanke. Odletevši u Indiju, sleteo je u Bombaj u četvrtoj nedelji septembra 1954., a pozdravili su ga deseci hrišćanskih misionara i crkvenih vođa.

Nadbiskup indijske metodističke crkve mu je rekao: "Gos. Branham, nadam se da ne dolazite ovde kao misionar. Mi znamo više o Bibliji nego vi Amerikanci. Osim toga, to je istočnjačka knjiga. Sv. Toma je propovedao Evanđelje ovde pre 1900 godina. Ali smo čuli da vam je Bog dao dar koji ponovo oživljava Bibliju. To je ono što želimo videti."

"Sigurno," odgovorio je Bill. "Želim pokazati vašim ljudima da je Isus Hrist isti juče, danas i zauvek."

Iako mu je rečeno da je Bombaj prenaseljen siromašnom populacijom, nije bio pripremljen na konstantnu gužvu koju je susretao svuda: ljudi su se gurali po pločniku i prelazili na ulicu tako da im je njegov taksi trubio i morao ih konstantno obilaziti.

Preovladavali su crna kosa i tamna put. Neki od tih ljudi izgledali su tamnoputije od crnaca iz Afrike. Svi su bili mršavi i niko nije nosio obuću. Mnoge žene su bile potpuno odevene u tradicionalni *saris*, dok su mnogi muškarci nosili samo ogrtače oko bokova. Obilovalo je raznolikostima. Billov prevodioc je pokazao na određene etničke grupe: dugobradi sikh s turbanom i dugačkim nožem uguranim u korice, bengali sveštenik odeven u narandžastu haljinu, muslimanski sufi celi umotan u belo neobrijane brade, Tamil s juga koji vodi patuljastu svinju na uzici vezanoj kroz rupu na uvetu svinje, fakir koji sedi s rukama i nogama smotanim u joga pozi, parsi obožavatelj vatre koji se klanja pred malim oltarom postavljenim na pločniku, jain s maskom preko lica da bi sprečio da slučajno ne proguta insekta za šta je verovao da bi bilo ubistvo. Osim ovih, Bill je video nebrojene prosjake, prodavače, fakire, sveštenike i trgovce. Kokoške, koze i brahmanske krave slobodno su šetale.

Beda na ulicama bila je užasna. Smeće je bilo nagomilano svuda, trulilo je i smrdilo na vrućini i vlazi, gde su se razmnožavale bube, muve, komarci, pacovi, bolesti i očaj. Zgrade izgrađene do deset spratova, izgledale su kao da će se svakog časa srušiti. Misionar je rekao Billu da su te oronule zgrade najnabijenije nastanjena mesta na zemlji: u nekim delovima Bombaja gustoća naseljenosti dostizala je petsto hiljada ljudi po kvadratnom kilometru.

Bill je i sam odrastao u siromaštvu i video je pregršt siromaštva među crnačkom populacijom na američkom jugu i u Africi. Ipak, nikad pre nije video tako siromašne prosjake s ispruženim metalnim čašama u nadi da će dobiti samo jedan rupi da mogu kupiti 250 g riže, dovoljno hrane za tri dana. Cele porodice, koje nisu imale kuda da idu, kampovale su pored ulica. Imali su deo na pločniku koji su smatrali svojim, i tamo su spavali dok su ih pešaci obilazili ili gazili preko njih. Hrišćanski misionar je objasnio Billu da je Indija dobila slobodu od Velike Britanije tek pre nekoliko godina. Nagli gubitak britanske pomoći bacio je ovu ogromnu zemlju u bankrot. Proizvesti dovoljno hrane da se nahrani populacija od četiristo miliona ljudi predstavljalo je

značajan izazov za vladu Indije. Glad je svakodnevno mučila želuce miliona Indijaca. Bill je to mogao videti u njihovim očima, pogotovo kod prosjaka – kao gubavac koji je držao metalnu čašu između dve štake koje su nekada bili ruke i dečaka s elefantijazom koji je vukao ogromno stopalo koje je izgledalo kao panj.

Nakon prijave u Taj Mahal hotelu, Billa su odvezli na večeru s gradonačelnikom Bombaja i ostalim vladinim funkcionerima, uključujući indijskog premijera Jawahariala Nehrua, visoko obrazovanog čoveka koji je savršeno govorio engleski. Za vreme ručka, Nehru je pogledao svog gosta i rekao: "G. Branham, verujem da ste bolesni." Bill je pogledao na zdelu ovčijih nogu kuvanih s pirinčom i začinjenih maslinovim uljem. Imalo je tako loš ukus da je mislio da će se ispovraćati. Pristojno je odgovorio: "Mislim da je to zbog hrane. Malo je drugačija od one na koju sam navikao."

Nehru nije bio uveren. Kada se Bill vratio u hotel, dočekao ga je Nehruov lični doktor kako bi ga pregledao. Sve je izgledalo u redu dok doktor nije proverio njegov pritisak. "G. Branham, osećate li se premoreno?"

"Da, zaista. Zašto? Šta nije u redu sa mnom?"

"Vaš pritisak je opasno nizak. Zapravo, toliko je nizak, ne razumem kako ste još živi. Savetujem vam da se što pre vratite u Ameriku i idete k svom doktoru na pregled."

"Imam dva sastanka ovde u Bombaju," umorno je odgovorio, "a onda mogu ići pravo kući."

Sledeće večeri sponzori su ga odvezli u ogromnu episkopsku crkvu na njegov prvi sastanak. Vlada mu nije dopuštala održavanje kampanje na otvorenom jer mu nisu mogli garantovati sigurnost. Još u januaru evanđelistkinja iz Amerike, gđa. Dowd, došla je u Indiju i održala sastanke na otvorenom u predgrađu Bombaja. Predstavila se kao hrišćanka koja propoveda božansko isceljenje, ali je stavila veliki naglasak na novac. Kada je pokušala prikupiti priloge od siromašnih ljudi u publici, izbili su nemiri. Gđa. Dowd je pala u nesvest nakon što je pogođena

ciglom, a dvoje ljudi je izbodeno na smrt. Sećanje na taj fijasko još je odzvanjao u glavama gradskih funkcionera. (Sada je Bill shvatio zašto mu je Gospod rekao da odgodi putovanje do septembra.)

Episkopska crkva u kojoj će se održavati sastanci bila je ogromna. Mogla je primiti nekoliko hiljada ljudi u svetište, s dovoljno prostora na crkvenom posedu napolju za dvadeset puta toliko. Osim toga, obešeni su zvučnici po mnogim zgradama uz sve ulice oko crkve kako bi gomila napolju mogla čuti službu. Stotine hrišćanskih pastora i misionara u Bombaju i okolnim područjima sarađivali su na promociji ovih sastanaka. Ova činjenica, zajedno s popularnošću Williama Branhama širom sveta, privukla je gomilu koju je gradonačelnik procenio na oko petsto hiljada ljudi, žena i dece. Nije bilo načina da se sazna tačan broj, ali je Bill znao da je tamo više od tristo hiljada ljudi jer mu je to anđeo rekao u viziji još u februaru 1952.

Te noći Bill je objasnio svom slušateljstvu kako je Isus Hrist, Božiji Sin, isti sada kao što je bio pre 1900 godina. Zato, ako je On uskrsnuo od mrtvih i danas je živ, onda možemo očekivati da On čini isto sada kao što je činio onda. Kada je došao red za molitvenu službu, nije bilo načina da se podele molitvene kartice u tako velikoj gomili, pa je Bill zamolio nekoliko misionara da izaberu neke loše slučajeve i poređaju ih. Jedan po jedan su prilazili, a Bill im je rekao ko su, rekao im je od čega pate i molio se za njih. Nije mogao izgovarati njihova imena, pa je izgovarao slovo po slovo, a svaki detalj je bio tačan. Ali ovo natprirodno znanje nije obratilo slušateljstvo koje je bilo naviknuto gledati kako indijski čarobnjaci čine neobjašnjive trikove. Onda je majka dovela svog mladog sina uz stepenice k evanđelisti. Preko prevodioca objasnila je da je njen sin rođen gluvonem. Ogromna gomila se utišala. Čekali su i slušali. Čuli su kako ovaj Amerikanac hvali snagu svog Boga, a sada će videti može li Isus zaista učiniti ono što je Amerikanac rekao da će učiniti.

Bill se molio: "Gospode, Ti si obećao hrišćanskim vernicima ako zamolimo bilo šta u Ime Tvog Sina, da će biti dano ako je u

skladu s Tvojom voljom. Zato, da bi ovi ljudi mogli znati da si Ti jedini istinski i živi Bog, ja molim da gluvonemi duh sada napusti ovo dete, u Ime Isusa Hrista."

Bill je zakoračio iza dečaka i zapljeskao. Prestrašen, dečak je skočio. Okrenuvši se pogledati Billa, dete je izustilo prvi zvuk koji mu je ikad sišao s usana, što je mikrofon uhvatio i pojačao stotinama hiljada ljudi. Auditorijum je tutnjio od glasnog uzbuđenja koje nije jenjavalo, prisilivši sastanak da završi pre nego je iko planirao. No, bina je pripremljena za spektakularno finale.

Štaviše, ogromna gomila na ovoj Branhamovoj kampanji probudila je radoznalostu kod mnogih vođa ostalih indijskih religija koji su tražili sastanak s američkim evanđelistom. Sledećeg dana Billa su odveli u jainski hram gde će ga intervjuisati grupa duhovnih vođa koji predstavljaju više od deset različitih indijskih sekti: hinduizam, taoizam, jainizam, budizam, konfučijanizam, islam, brahame, sikh, zoroastre i ostale. Svi su oni bili protiv hrišćanstva i svaki vođa je Billu postavio pitanje ili dao kritiku. Jainski sveštenik je rekao: "Ako je Amerika hrišćanska nacija, zašto su bacili atomsku bombu na Japan i pobili sto hiljada civila?" Muslimanski kalif je dodao: "I zašto dopuštaju svojim ženama da se skidaju u javnosti dok praktično nisu gole?" Bill je odgovorio da ne žive svi u Americi prema načelima Isusa Hrista. Brahmanski sveštenik je pitao: "Ako je Isus bio toliki svetac, zašto je morao umreti?"

Bill je odgovorio: "Isus nije bio običan čovek. Sam Bog sišao je na zemlju u obliku Isusa Hrista kako bi umro za grehe ljudi, da bi ljudi mogli živeti večno. Jedini zahtev koji je Bog dao bio je da ljudi veruju onome što je Isus učinio."

Budistički sveštenik je pitao: "Kako Isusova smrt može uzeti naše grehe i dati nam život?"

Pošto je Indija obilovala insektima, Bill je iskoristio ilustraciju koju su si ovi ljudi mogli predstaviti. "Greh je kao smrtonosna osa. U svoje vreme ubošće svakog čoveka i uzrokovati smrt tog čoveka. Ali smrt je u telu, ne u duši. Nakon

što osa ubode, ostavlja svoju žaoku i više ne može bosti. Bog je morao postati telom kako bi uzeo žaoku smrti. To je Isus učinio. Isus je dopustio smrti da Ga ubode i na taj način je oteo snagu smrti. Sada svaki čovek koji veruje u ono što je Isus učinio može živeti večno. A Isus je to dokazao time što je ustao iz mrtvih."

Sikh je postavio izazov: "Ako je Isus ustao iz mrtvih, zašto ga ne možemo videti?"

Bill je odgovorio: "Znam da su vam hrišćanski misionari predstavili Isusa Hrista u obliku biblijskih doktrina, brošura, škola, bolnica i sirotišta. Ja podržavam sve to, ali ipak, Hrist vam nije predstavljen u potpunosti. Ako dođete na moj sastanak večeras, videćete Isusa Hrista predstavljenog u Njegovoj natprirodnoj sili."

Na iznenađenje, pristali su prisustvovati.

Te večeri trebala su dva sata Billovoj povorci automobila, okruženoj policijom, da se probije kroz gomilu i doveze ga do episkopske crkve. Jednom kada je ušao, Bill se iznenadio kada je primetio policiju kako stoji četiri reda duboko ispred propovedaonice. Prvi red iza policije zauzele su religiozne vođe s kojima je Bill razgovarao u jainskom hramu ranije tog dana.

Crkva je bila natrpana hiljadama ljudi. Napolju se do pola miliona ljudi još više naguralo što bliže zvučnicima kako bi mogli čuti američkog evanđelistu. Za vreme svoje službe, Bill je objasnio zašto je Isus Hrist umro i uskrsnuo iz mrtvih ponovo koristeći analogiju s osom koja gubi žaoku nakon što ubode. Konačno je bilo vreme da se Isus Hrist otkrije u sili. Nakon što su brojni ljudi s unutrašnjim problemima prošli kroz red za molitvu, prišao je čovek sa spoljnim poremećajem, s nečim što su svi mogli videti. Billy Paul je proveo slepog čoveka iza policijske barijere i uz stepenice k svom ocu. Bill je sa sažaljenjem posmatrao ovog mršavog čoveka odevenog samo u ogrtač oko bokova, čije su oči bile bele kao Billova košulja. Uskoro je video ovog čoveka kako se podiže u vazduh, smanjuje u viziji i postaje sve mlađi dok nije došao do dana kada je još mogao videti. Pojavili su se članovi porodice. Onda je video ovog čoveka kako

proslavlja sunce s tolikom iskrenošću da ga je posmatrao po cele dane dok mu mrežnicu nisu uništili sunčevi ultraljubičasti zraci. Sada je bio prosjak. Ova vizija je prestala bez znakova čuda.

Bill je razgovarao s prosjakom preko prevodioca, dok je razglas pojačao njegove reči milionima ušiju. "Vi ste oženjen čovek i imate dvoje dece, oboje dečaci. Zovete se – uh -" Nije mogao izgovoriti njegovo ime, pa je slovkao. "Vi ste religiozan čovek, veoma iskren. Proslavljate sunce. Pre dvadeset godina gledali ste u sunce po cele dane i zbog toga ste potpuno oslepili. Je li to istina?"

Prosjak je priznao da je istina. Pošto vizija nije naznačila da će čovek ozdraviti, Bill je krenuo pomoliti se za njega i nastaviti s drugim slučajem. Odjednom se vratila vizija. Tu je! Bill je video sebe kako stavlja ruku preko očiju slepog čoveka, i video je šta će se dogoditi nakon toga. Pouzdanje se uzburkalo u njemu. Nema dovoljno đavola u paklu da to sada zaustave. Vizije nikada nisu pogrešile. Nisu mogle pogrešiti jer su bile "ovako govori Gospod!"

Pokazujući na religiozne vođe iz Bombaja koje su sedele u prvom redu, Bill je rekao: "Gospodo iz indijskih religija, danas popodne ste mi govorili kako su vaši bogovi veliki i koliko je beznačajan Bog hrišćana. Sada vas želim pitati, šta mogu vaši bogovi učiniti za ovog čoveka? Znam da biste rekli da taj čovek proslavlja pogrešnu stvar, a vi biste ga pokušali navesti na vaš način razmišljanja. Budisti bi ga načinili budistom, vi muslimani načinili biste ga muslimanom. Nama se događa isto u Americi: metodisti žele da katolici postanu metodisti, baptisti žele da metodisti postanu baptisti, a pentakostalci žele da svi oni postanu pentakostalci. To je samo psihologija – promena načina razmišljanja s jedne filozofije na drugu. Ali, sigurno Bog Koji je načinio ovog čoveka može mu takođe vratiti vid. Zato, koji je bog stvaran? Ako jedan od bogova predstavljenih ovde može izlečiti ovog čoveka, hoćete li pristati proslavljati tog Boga i samo Njega? Ako hoćete, podignite ruke."

Podiglo se more ruku, kako u zgradi tako izvan nje.

"Gospodo svetskih religija, evo vaše prilike. Može li bilo koji od vaših bogova vratiti ovom čoveku vid? Ako je bilo koja od vaših religija stvarna, izazivam vas da izađete upravo sada i dokažete to."

Auditorijum je postao tih kao biblioteka. Napolju su roditelji utišali decu kako ne bi propustili ono što će uslediti. Bill se osećao kao prorok Ilija na brdu Karmel koji je izazvao četiristo baalovih sveštenika na obračun. [173] Religiozne vođe iz Bombaja nisu se micale. "Vaši sveštenici i monasi su užasno tihi," narugao se Bill. "Zašto ne izađu ovde gore i ne izleče ovog čoveka?" Niko nije odgovarao. "Jer ne mogu, eto zašto. Ne mogu ni ja, ali Isus Hrist može. Ne samo da Isus može dati ovom čoveku večni život, On to može dokazati upravo sada time što će mu vratiti vid. Pokazao mi je viziju kako se to događa, zato ako se to ne dogodi, ja sam lažni prorok i imate pravo izbaciti me iz Indije. Ali, ako se to dogodi, obavezni ste prihvatiti i verovati u uskrslog Isusa Hrista. Hoćete li učiniti to?"

Ponovo su svuda podignute ruke.

Stavivši jednu ruku preko očiju prosjaka, Bill se molio: "Nebeski Oče, znam da ćeš dati ovom čoveku vid jer si mi pokazao viziju toga. Nagovorio sam sve ovde da obećaju da će prihvatiti Tebe za svog ličnog Spasitelja ako to učiniš. Bože Koji si stvorio nebo i zemlju, i Koji si uskrsnuo Isusa iz mrtvih, neka sada bude poznato da si Ti Bog. Ja to molim u Ime Isusa Hrista."

Čim je maknuo ruku s lica prosjaka, čovek je povikao nešto u svom jeziku što je pretvorilo gomilu u uragan buke i pokreta. Mogao je videti! Prosjak je radosno zagrlio Billa, onda je potrčao preko bine i zagrlio policajca, onda se okrenuo i zagrlio gradonačelnika Bombaja, dok je celo vreme vikao: "Mogu videti! Mogu videti!"

Policajci su zbili redove kako bi zadržali slušateljstvo, ali nije bilo koristi. Gomila je nagrnula prema napred kao okeanski talas prema obali – očevi s gubom i majke s bolesnim bebama, svi su nastojali dotaknuti američkog evanđelistu. Policija nije uspela

[173] 1. Kraljevima 18

zaustaviti talas. Letimice su povukli Billa i Billyja Paula prema izlazu, dok su očajni ljudi grabili Billa s druge strane. Jedva je pobegao u sigurnost automobila, ostavši samo bez cipela i džepova na sakou.

Sledećeg jutra Bill je stajao ispred prozora u svojoj hotelskoj sobi i posmatrao ulicu. Izgledala je kao mravinjak. Crne glave kretale su se u svim smerovima, rikše su vijugale kroz gomilu, prodavci prodavali svoju robu odmah pored prosjaka koji su prosili milostinju da bi mogli jesti još jedan dan. Cela scena uznemirila je Billa toliko da nije mogao doručkovati. Razmišljao je: "Oni su ljudska bića i zaslužuju jesti jednako kao moja Sara i Becky." Uzevši narandže i krekere koji su mu bili u sobi, sišao je na ulicu i razdelio ih ljudima u najvećoj potrebi koje je video. Gomila se okupila oko njega i prosila ispruženih ruku. Kada nije više bilo hrane, ispraznio je džepove i podelio sve rupije koji su mu ostali u misionarskom fondu. Tada se slomio, a prosjaci su i dalje navaljivali proseći rečima koje nije razumeo. Razumeo je izraze lica, a očajanje na tim licima zgrčilo je Billovo srce u agoniji – pogotovo kada je video mladu majku s rupičastim licem od neke bolesti, u jednoj je ruci držala smežuranu bebu, a drugom rukom molila je Billa da joj da nešto čime bi nahranila svoje gladno dete. Nije više imao ništa za dati. Vratio se u svoju hotelsku sobu bolestan u srcu i s teretom na duhu. Tog popodneva otputovao je kući.

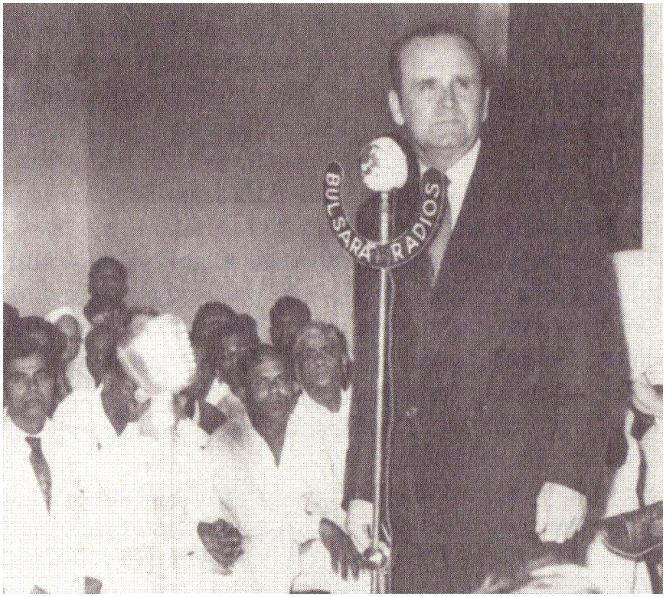

William Branham propoveda u Indiji

Poglavlje 67
Nešto ga progoni
1954.

KADA SE WILLIAM BRANHAM vratio kući iz Indije, proveo je pet dana u krevetu. Svi mišići su ga boleli. Osećao se toliko umorno da se jedva micao, a i dalje je imao problema sa spavanjem. Ovo je delimično bilo zbog jedanaest sati razlike u vremenu između Jeffersonvillea i Bombaja, zbog čega je njegovo telo mislilo od dana da je noć. Ali nizak pritisak i napeti živci takođe su pridoneli njegovoj slabosti. Najgore od svega, njegov je duh potonuo jednako kao i pritisak.

Imao je mnogo toga za razmišljanje osim svog slabog zdravlja. Ern Baxter je podneo ostavku na mesto njegovog rukovodioca kampanja, a vojska je upravo regrutovala Billyja Paula. Gore od ovo dvoje zajedno bio je osećaj da nešto nije u redu s njegovom službom. Nije imala uticaj koji je trebala imati. 1946. anđeo mu je rekao: *"Kao što su Mojsiju dana dva znaka da potvrde da je poslan od Boga, tako će tebi biti dana dva znaka."* Jedan od znakova koji je Mojsije demonstrirao bilo je čudesno isceljenje. Ugurao je gubavu ruku u ogrtač i, kada ju je izvukao, očigledno se vratila u normalu. Ali, Mojsije je taj znak morao pokazati samo jednom i nakon toga Izraelci su ga sledili celim putem u Palestinu.

Danas je Bog pozivao ljude u duhovnu obećanu zemlju, pokušavajući ih odvesti od ljudskih teologija prema razumevanju Isusa Hrista kao ispunjenja Božijeg plana. Kao što su Izraelci stigli u svoju obećanu zemlju natprirodnim iskustvom prolaska kroz Crveno more po suvom tlu, isto tako ljudi danas mogu stići u

tu natprirodnu obećanu zemlju samo natprirodnim iskustvom, krštenjem Duhom Svetim. Isus je ukazivao na tu zemlju kada je rekao, *Ilija zaista dolazi najpre i sve će obnoviti*. Petar je ponovo ukazao na to u Delima 3, rekavši, *da od Gospodove prisutnosti dođu razdoblja okrepe; te pošalje onoga koji vam je već pre propovedan – Isusa Hrista – koga nebo treba zadržati do vremena obnove svega...*

Bill je verovao da je "vreme obnove" sada i osećao je da njegova služba treba povesti hrišćansku crkvu u duhovnu obećanu zemlju. Osam godina obilazio je Ameriku, Evropu, Afriku i Aziju potvrđujući prisutnost Isusa i demonstrirajući Hristovu silu. Iz hiljadu i hiljadu vizija koje je video, niti jednom njegovo rasuđivanje nije bilo pogrešno – niti jednom! Savršenstvo dolazi jedino od Boga. Zašto hrišćanske denominacije nisu mogle videti da je mesijanski znak među njima? To je bio znak koga nije bilo na zemlji preko 1900 godina! Trebao im je zaokupiti pažnju kao atomska eksplozija. Ovaj znak, zajedno s Izraelom koji je postao nacija, trebao je govoriti svakom verniku da je blizu kraj. Trebao je navesti hrišćane da očajno traže od Boga krštenje Duhom Svetim. Trebao ih je žarko zapaliti za Božiju Reč. Trebao je navesti sve denominacijske vođe da odbace svoje različitosti i ujedine se kao ogromna vojska za Hrista. Ukratko, mesijanski znak trebao je potresti hrišćansku zajednicu k temeljima i ponovo je izgraditi nalik Isusu Hristu, Reči.

Zašto se ništa od navedenog nije događalo? Nakon što su osam godina posmatrali Isusa Hrista kako se pokazuje među njima, većina hrišćana ostala je mlaka. Sedeli su kruti i ukočeni u svojim denominacijama, zadovoljni sa svojim crkvenim druženjima i misionarskim programima, zadovoljni s tim da im crkvene vođe govore šta da veruju. Gde je *crkva, bez mrlje ili nabora* o kojoj je Pavle govorio? [174] Gde je crkva *opremljena kao zaručnica ukrašena za muža svoga* o kojoj se govori u

[174] Efežanima 5:27

Otkrivenju? [175] Gde su ljubav, očajanje, žar i vera istinskih vernika?

Obeshrabrenje se sleglo oko Billa kao gust oblak prašine. Anđeo mu je rekao: *"Ti ćeš odneti dar božanskog isceljenja narodima sveta,"* ali mu anđeo nije rekao kako će to učiniti. Niti je anđeo bio izričit kako treba koristiti dva znaka koja su mu dana da dokaže da je poslan od Boga. Bill se pitao je li pogrešno koristio svoj proročki dar time što ga je previše koncentrisao na božansko isceljenje. Na kraju, Oral Roberts, Tommy Hicks, Tommy Osborn i mnogi drugi evanđelisti imali su prihvatljive rezultate na svojim kampanjama lečenja verom bez da su demonstrirali natprirodno rasuđivanje. Možda, ako Bill strogo usmeri svoj dar uz proročku liniju i iskoristi svoj uticaj tako da čvrsto utvrdi ljude u Reči Božijoj, možda će onda njegova služba ostaviti trajan uticaj na hrišćansku zajednicu?

Proteklih osam godina Bill je propovedao većinom kratke službe, prepričavao biblijske priče i lična iskustva koja su mogla podići veru njegovih slušaoca da poveruju za isceljenje tokom molitvene službe. Pošto su na njegovim kampanjama bili prisutni ljudi iz svih denominacija, Bill je ograničavao svoje naučavanje na nekoliko osnovnih doktrina – kao spasenje, vera i božansko isceljenje – kako bi bilo što manje verovatno da će povrediti ljude. Sada, što je više razmišljao o tome, sve je više osećao da se ta praksa mora promeniti. Trebao je povesti ljude dalje. Trebao ih je učiti o razlici između istinitog i pogrešnog, između biblijske doktrine i ljudskih tradicija. Shvatio je da će neke ljude povrediti. Možda će povrediti mnoge ljude. Tu nije bilo pomoći. Ako će njegova služba imati trajan uticaj na hrišćansku crkvu, tada će morati naučavati dublju doktrinu, bez obzira na to koga će povrediti. Bog ga je blagoslovio sa svetskim uticajem. Hteo je iskoristiti svoj uticaj da bi utvrdio hrišćane čvrsto na Božijoj Reči. Tada neće trebati čudo da im vera poleti kao orao na vetru Božijeg Duha.

[175] Otkrivenje 21:2; 9–11

Ali, Bill se prvo morao pribrati. Neprestani teret njegove službe, naročito napor zbog rasuđivanja, ponovo ga je toliko izmorio da su mu živci bili dovoljno napeti da bi mogli popucati. Čovek može podneti određenu količinu pritiska pre nego što pukne. Bill se trebao povući na neko vreme kako bi obnovio snagu. Na sreću, bio je oktobar, mesec koji je uvek rezervisao za lov. Za nekoliko nedelja kampovaće visoko na Stenama u Coloradu, daleko od pritiska gomile. Tamo je mogao upijati lepotu brzih potočića i isprazniti glavu među visokim vrhovima. Tamo je mogao slobodno razgovarati sa svojim Spasiteljem i osećati mir. Takva iskustva su ga podmlađivala. Ostatak godine, kada god bi pritisak njegove službe izgledao prevelik, često bi zatvorio oči i zamislio neku lepu visoravan koju je posetio i pokušavao se prisetiti mira koji je tamo osetio.

Sada u svojoj boli, dok je po cele dane ležao u krevetu, Bill je razmišljao o vremenu kada je odlazio loviti u Kanadu još 1952. Kampovao je skroz na severu Britanske Kolumbije, gotovo 160 km od najbližeg asfalta. S konjem je istraživao visoravni zbijene među oštrim planinama. Jednog dana ušao je u trag velikom grizliju. Nije ga hteo upucati. Samo se hteo približiti dovoljno blizu i uhvatiti nekoliko dobrih fotografija. Celo popodne pratio je tog medveda kroz tešku šikaru, odustavši tek kada je sumrak onemogućio praćenje stopa. Bilo je daleko jahati do kampa. Pun mesec je obasjavao šumu toliko da njegov konj ima dovoljno svetla da vidi kuda ide. U jednom trenutku staza je prešla preko grebena i niz planinu kroz staro zgarište gde je pre mnogo godina buknula vatra, pobila stabla, ali ih nije spalila. Sada su mrtva stabla uspravno stajala na mesečini, kao stotinu belih spomen ploča istačkanih na planini. Kada je Bill bio na pola zgarišta, udario je vetar, oplakujući kroz mrtve, nesavitljive grane kao duhovi starih indijanskih ratnika. To je bilo najsablasnije mesto koje je ikada video.

Zaustavio je svog konja na brežuljku. Dok je posmatrao to jezivo groblje mrtvih stabala obasjano mesečinom, razmišljao je o onome šta je prorok Joil napisao: *Šta ostavi gusenica, izjede skakavac, šta ostavi skakavac, izjede hrušt, šta ostavi hrušt, izjede*

crv. [176] Ova jeziva planina podsetila je Billa na mnoge hladne, formalne crkve koje je video. Pustite da Duh Sveti produva kroz njih kao moćni vihor, a oni ostanu ukočenih mišića nakon smrti da mogu samo jaukati: "Dani čudesa su prošli. To se ne uklapa u naš program. Nema više nečeg takvog kao što su božansko isceljenje, ili proroci, ili vizije, ili krštenje Duhom Svetim, ili darovi Duha."

Bill je pomislio: "Gospode, zašto si me zaustavio na ovom brežuljku? Postoji li ovde lekcija koju želiš da naučim? Pogledavši dole, zapazio je nove borove mladice kako se probijaju kroz žbunje. Zelene i elastične, mladice su se njihale i plesale na vetru. Odjednom je Bill povikao: "Haleluja! Ponašaju se kao da imaju probuđenje Duha Svetog." To je bila njegova lekcija. Na pepelu tih starih mrtvih crkava Bog je obećao podići novi rod hrišćana koji će verovati Njegovu Reč u svoj Njenoj snazi.

Sledećeg dana u kampu pročitao je ostatak Joilovog proroštva: *O zemljo, ne boj se! Budi sretna, raduj se, jer Jahve učini dela velika... Nadoknadiću vam godine koje izjede skakavac, hrušt, crv i gusenica, velika vojska moja što je poslah na vas. Ješćete izobila, i bićete siti, slavićete ime Jahve, svojeg Boga, koji je s vama čudesno postupao... Posle ovoga izliću duha svoga na svako telo, i proricaće vaši sinovi i kćeri, vaši će starci sanjati sne, a vaši mladići gledati viđenja... Pokazaću čudesa na nebu i zemlji, krv i oganj i stubove dima. Sunce će se pretvoriti u tamu, a mesec u krv, pre nego dođe veliki i strašan dan Gospodnji. I svaki koji prizove ime Gospodnje spašće se...* [177]

KRAJEM oktobra 1954., nakon što je nekoliko nedelja lovio na Stenama u Coloradu, William Branham se vratio kući osvežen u telu, ali još uvek uznemiren u duhu. Osećao je kao da postoji nešto više što bi trebao raditi, ali nije znao o čemu se radi. Možda

[176] Joil 1:4

[177] Joil 2:21–32

je samo bio nestrpljiv da više počne naučavati doktrinu za vreme svojih kampanja.

U nedelju, 24. oktobra 1954., dok je propovedao u svojoj crkvi kući u Jeffersonvilleu, Bill je rekao: "Mnogi od vas ovde posmatrali ste me otkako sam kao mladić propovedao Evanđelje. I nisam odstupio ni trunke od Evanđelja s kojim sam počeo. Još uvek naučavam isto, jer mi to nije dano na nekom seminaru, niti me čovek naučio tome. Došlo je otkrivenjem Biblije. Tako je. Zato znam da je došlo od Boga i ostao sam s Evanđeljem."

"Pre mnogo godina propovedao sam krštenje u Ime Isusa Hrista. Propovedao sam o čišćenju ljudske duše krvlju Isusa Hrista kroz posvećenje. Propovedao sam krštenje Duhom Svetim kao potvrdu ili pečaćenje Božijih ljudi u Kraljevstvo. Vi znate da je tako. Naučavao sam božansko isceljenje. Naučavao sam drugi dolazak Isusa Hrista. Naučavao sam pranje nogu i večeru Gospodnju kao svetu tajnu. Naučavao sam svetost pred Gospodom. Sve sam to naučavao od početka."

"Takođe sam naučavao da govor u jezicima nije dokaz krštenja Duhom Svetim. Pevanje, uzvikivanje, govor u jezicima, bilo koji od tih znakova može biti prisutan, ali ipak to nisu nepogrešivi dokazi. Postoji samo jedna Osoba koja može reći da je Duh Sveti tamo. To je sam Bog. On je Sudija. Video sam kako pevaju, uzvikuju i govore u jezicima, ali su njihovi rodovi dokazali da Ga nisu imali."

Ovo su bile neke od doktrina koje je želeo naučavati za vreme svojih kampanja lečenja verom. Stavljajući veći naglasak na takve fundamentalne istine, nadao se da će uticaj njegove službe biti veći i dugotrajniji.

Planirani početak Billove zadnje kampanje lečenja u 1954. bio je u petak, 3. decembra, u Binghamtonu u New Yorku. Stigao je u Binghamton dan ranije i smestio se u svoju hotelsku sobu. U petak ujutro probudio se u sedam sati. Billy Paul je još uvek

spavao. [178] Bill se tiho izvukao iz kreveta i pogledao kroz prozor na grad. Video je kako se saobraćaj muti i nestaje dok je tonuo u viziju.

U viziji je vodio sastanak na otvorenom, ali nije znao gde. Ljudi koji su prolazili kroz red za molitvu imali su crne kose i crvenkastu kožu kao američki Indijanci. Bila je noć. Ljudi su uzvikivali i proslavljali Boga što ih je iscelio. Bill je video jednu ženu kako dolazi kroz red za molitvu i drži par čarapa u jednoj ruci, a kravatu u drugoj. Bill je pomislio da je to čudno. Onda je vizija iščezla i ponovo je bio u svojoj hotelskoj sobi u Binghamtonu.

Izvukao je svoj rokovnik i zapisao viziju. Pre nekoliko godina počeo je zapisivati svoje vizije. Naravno da nije trebao zapisivati vizije koje je imao za vreme molitvenih redova. Sve više i više njegovih sastanaka snimano je na magnetnu traku, što je značilo da se može prisetiti tih vizija ako presluša šta je rekao pod pomazanjem. Ali vizije koje je video između sastanaka, njih je zapisivao da ih ne zaboravi. Ova pojedinost u Binghamtonu u New Yorku pokazala je zašto je to bila dobra ideja. Kako je kampanja napredovala i rasuđivanje se umnožalo, njegova vizija

[178] Pre nego što se Billy Paul prijavio na lekarski pregled za vojsku, njegov otac mu je rekao: "Ne brini, sine, nećeš morati ići jer te Bog pozvao da radiš sa mnom."

Nakon njegovog lekarskog pregleda, doktor je pitao Paula: "Koliko dugo imate problema sa srcem?"

Paul je rekao: "Nisam znao da imam problema sa srcem."

Vojni doktor ga je upozorio da ima problema sa srcem. Prema njihovim nalazima, srce mu je bilo toliko loše da su imali opravdanje da mu daju trajno odlaganje. Billy Paul je otišao kući uplašen da može umreti bilo kada. Kada je ispričao svom ocu, Bill se nasmejao i rekao: "Rekao sam ti da nećeš morati ići jer te Bog pozvao da radiš sa mnom. Idi sad u grad i neka dr. Adair pregleda tvoje srce."

Sam Adair je Billy Paulu napravio elektrokardiogram, a onda ga uverio da zaista nema ničega pogrešnog na njegovom srcu.

u petak ujutro izbledela mu je u sećanju dok skoro nije iščezla... skoro.

Nakon dve nedelje ponovo u Jeffersonvilleu, Bill je rekao svojoj vlastitoj crkvi: "Moja sledeća kampanja će započeti 12. januara u Chicagu, prvo u Philadelphijskoj crkvi, a onda se selimo u veći auditorijum negde u gradu. Nakon toga ću ići na zapad u Phoenix, ako Gospod obezbedi."

"Očajno sam u potrebi da se vi molite za mene – ne za moje zdravlje. Božijom milošću ovog jutra sam savršenog zdravlja, koliko znam. Vrlo sam sretan i zahvalan zbog toga. Ali sam u potrebi za duhovnim vodstvom. I dalje se osećam neuspešno. Nešto me neprestano progoni i govori mi: 'O, ti si loš primer.' Možda je tako, ali ja želim učiniti najbolje što mogu s ovim što imam. Zato čeznem za više vodstva Duha Svetoga kako bih znao šta je ono ispravno šta treba da radim. Jer, nakon što napunite četrdeset i pet godina, ako ću ikada biti u najboljim godinama za Gospoda, čini mi se da bih trebalo biti sada, jer s četrdeset i pet godina sve dečije stvari su prošlost, smirite se, posedite – znate, sazrevate. To je trenutak u životu kada biste zaista trebali biti usidreni i čvrsti, u najboljim godinama. Ako ću ikada znati šta imam, čini mi se da bih trebao znati sada. A, toliko sam zahvalan za ono što mi je On pokazao u Svom Evanđelju."

"Ali nekako se još uvek ne osećam zadovoljno. Gladujem za više Boga. Osećam kao da bih trebao raditi nešto, ali nekako to ne uspevam činiti na ispravan način. Čini mi se kao da postoji još nešto što trebam raditi. Skoro uspevam dokučiti šta, ali baš i ne. Kada bih makar došao do toga, bio bih dobro."

Zadnjeg dana 1954., za vreme službe dočeka nove godine u svojoj crkvi kući, Bill je rekao: "Noćas sam zahvalan što znam da je veliki Jahve Bog – koji je jednom grmeo na planini Sinaj, koji je jednom stajao na drugoj planini i naučavao o blaženstvu, koji je uskrsnuo iz mrtvih – On je noćas među nama. On je isti sada kao što je bio onda. A pomisliti da se nebeski Bog toliko ponizio i sišao ujediniti se sa siromašnim ljudima kao što smo mi, bez mnogo dobara ovog sveta... On me toliko voleo da je sišao i

spasio me Svojom milošću. Nisam to zaslužio, ali On me spasio jer, pre postanka sveta, predodredio me za spasenje – u Svom vlastitom predznanju pre postanka sveta. I svi drugi ljudi i žene koji su spašeni, On je učinio isto za njih. O, kako divna, veličanstvena stvar."

"Želja celog mog srca za ovu godinu (ako Bog čuje moju molitvu), želim da ova dolazeća godina bude najveća godina u mom životu. Do sada sam, Božijom milošću, pridobio preko pola miliona duša za Hrista. Nadam se da ću do ovog dana sledeće godine stići do punog miliona, jer (ako je Božija volja) želim ponovo početi sa stranim zemljama, čim budemo u finansijskoj mogućnosti."

"Znam da dan prolazi, sati su davno potrošeni. Sumrak pada, prijatelji, i ja želim učiniti sve što mogu, jer je ovo jedino vreme kada ćemo vi i ja biti smrtni. Ovo je jedino vreme u celoj večnosti kada ćemo imati privilegiju pridobiti nekoga za Gospoda. Učinimo sve što možemo učiniti. Uložimo svaki sat koji ikako možemo uložiti za Njegovu slavu. To je moja namera u dolazećoj godini. Uz Božiju pomoć, i s vašim molitvama, uspeću."

Njegova služba će se promeniti – dramatično promeniti, ali na potpuno drugačiji način od onog što je očekivao.

Beleške i izvori

Ove beleške sadrže listu izvora za priče prema poglavljima. Većina detalja u ovoj biografiji proizilazi iz ličnih svedočanstava Williama Branhama zabeleženih na njegovih 1100 i više propovedi između 1947. i 1965. U ovim beleškama, propovedi su ispisane prema godini, mesecu i danu kada su propovedane te broju stranice, broju poglavlja ili broju citata unutar propovedi. Godina je u formatu GG-MMDD. (npr. 62-0311, za 11. mart 1962.) Stranica ili poglavlje biće odvojeni povlakom, a predstavljaće sve izvore između ta dva broja. Brojevi stranica i poglavlja zapisani su za izvore koji su iz knjiga koje je izvorno štampao *Spoken Word Publications* (što je danas *Voice of God Recordings, Inc.*). Ukoliko izvor nema broj stranice ili poglavlja, imaće broj citata, ispred čega će pisati slovo "E". Broj citata označava da je izvor preuzet s *Voice of God Recordings* "Message Software Package"-a (transkripti koje je izvorno izdao Eagle Computing). Sve snimljene propovedi Williama Branhama nalaze se u kompjuterskom programu za pretraživanje koji se zove "Message Software Package". Ako posedujete kompjuter, ovo je najlakši način da proveriti činjenice u ovoj biografiji i za dodatno istraživanje. Kontaktirajte *Voice of God Recordings Inc*, P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

Predgovor autora

William Branham citiran iz propovedi 53-1130, E44-E45, sažeto.

Poglavlje 53: Crno-bela čuda

Biografski detalji o Williamu Upshawu dolaze iz knjige "Članovi Kongresa od 1789." 3. izdanje, izdao Congressional Quarterly Inc., 1984.

William Upshaw čuje za Shoemakerovo isceljenje i čita o isceljenju gđice. Shirlaw. Propoved: 54-0320, E43.

Propovednici na bini iza njega. Propoved: 51-0714, E56-E58.

Isceljenje Williama Upshawa. Propovedi: 51-0501, E31; 51-0505, E39-E41; 51-0719, E3-E7; 51-0929, E54-E55; 53-0902, E87; 53-1111, E103; 53-1130, E29-E41; 54-0724, E30-E35; 54-0620E, E20; 54-0217, E20-E29. Ostali izvori: Lično svedočanstvo Williama Upshawa u časopisu *Glas isceljenja*, april-maj 1951., str. 2-3; časopis *Samo veruj*, Vol. 6, No. 1, mart 1993., str. 10-11, dostupno na Internetu na www.onlybelieve.com. Napomena: William Branham nekad kaže da je William Upshaw došao na sastanak na štakama, a nekad kaže da je došao u invalidskim kolicima. William Upshaw u *Glasu isceljenja* kaže da je došao na sastanak na svojim štakama.

Isceljenje paralizovane tamnopute devojčice. Propovedi: 54-0724, E32-E34; 53-1130, E34-E37.

Poglavlje 54: Pogled iz 1951.

Uspomene na njegovu staru školu. Propovedi: 50-0200, E22-E26; 50-0820A, E38, E46-E54; 51-0722A, E37-E40; 52-0720A, E40-E49. Napomena: u 50-0200 kaže da se ovo dogodilo nakon kampanje u Teksasu, smeštajući događaj u proleće 1949. U 52-0720A kaže da se to dogodilo nakon njegove kampanje u Jonesboru 1946. Sigurno se nešto slično

događalo mnogo puta kroz godine. Iskoristio sam taj događaj ovde kako bih ilustrovao da se oko njegove kuće često okupljalo mnoštvo ljudi što ga je sprečavalo da se odmori između kampanja lečenja verom.

Poglavlje 55: Hallov paradoks

Isceljenje Williama Halla. Propovedi: 53-0506, E38-E44; 53-0829, E14-E30; 54-0217, E31-E39; 59-1227, 140-148.

Isceljenje gospođice Shane. Propovedi: 52-0224, 36-45; 53-0506, E35-E37; 53-0905, E9-E25; 53-1107, E37-E47; 53-1206, E36-E53; 54-0217, E43-E52; 54-0902, E21-E35; 54-1206, E18-E34.

Poglavlje 56: Život u zapuštenom kafiću

Red za molitvu na početku 56. poglavlja sažet je iz propovedi Williama Branhama 51-0721, E27-E42.

Priča o viziji Isusove krvi koja okružuje zemlju. Propovedi: 53-0609, 217-240; 53-0902, E3-E10; 54-0329, 171-185; 54-0222, E51-E56; 55-0222, E65-E70; 55-0606, E18-E23; 56-0916, E21-E24; 57-0419, E55-E77; 59-0419E, E45-E52; 60-0330, E6-E11; 60-0805, E56-E61; 61-0125, E8-E20; 61-0415E, E7-E18.

Red za molitvu iz kampanje Williama Branhama u New Yorku potiče iz njegove propovedi 51-0928, E45-E65, sažeto.

Priča o viziji isceljenja njegove novorođene Sare. Propoved: 51-0902, E1, E33-E35.

Poglavlje 57: Nemiri u Africi

San Sidneyja Jacksona i naknadno iskustvo susreta Williama Branhama. Izvor: časopis *Samo veruj*, Vol. 4, No. 2, oktobra 1991., str. 11-15, dostupno na www.onlybelieve.com.

Problemi na aerodromu u New Yorku. Propoved: 53-1109, E11; 54-0718E, E3.

William Branham menja Durban u Južnoj Africi s Južnom Rodezijom. Propoved: 52-0717, E23-E24, i na drugim mestima u svojim propovedima.

Čuda na sastanku u Johannesburgu. Propovedi: 52-0725, E4-E8; 53-1109, E13-E21; 54-0902, E38-E41; 59-0510E, E30-E33. Ostali izvori: *Knjiga, Prorok posetio južnu Afriku*, od Juliusa Stadskleva, str. 70-83.

Ruka anđela natprirodno prži otisak ruke na košulji čoveka. Propovedi: 53-1109, E27-E28; 52-0725, E10-E12. Ostali izvori: Knjiga, *Prorok posetio južnu Afriku*, od Juliusa Stadskleva, str. 79.

Isceljenje kćeri pastora Schoemana. Propoved: 53-1109, E18-E21.

Poglavlje 58: Satana podmeće svoju zamku

Problemi u Kimberleyju zbog kojih F. F. Bosworth iznajmljuje stadion. Propovedi: 52-0725, E40; 52-0816, E20; 53-1109, E51.

Rasprava Williama Branhama s propovednicima Nacionalnog odbora između Johannesburga i Klerksdorpa u Južnoj Africi. Propovedi: 52-0713a, E43-E52; 52-0725, E14-E39; 52-0816, E3-E23; 53-1109, E22-E49; 54-0902, E41-E49. Ostali izvori: Knjiga, *Prorok posetio južnu Afriku*, od Juliusa Stadskleva, str. 84-85.

Poglavlje 59: Konačno Durban

Detalji sa sastanaka u Kimberleyju, Bloemfonteinu i Capetownu. Izvori: Knjiga, *Prorok posetio južnu Afriku*, od Juliusa Stadskleva, str. 93-116.

William Branham se moli za domorotkinju u kolibi. Izvori: Knjiga, *Prorok posetio južnu Afriku*, od Juliusa Stadskleva, str. 114.

William Branham razgovara s hrišćaninom urođenikom s idolom. Propovedi: 54-0307A, E9-E10; 57-0611, E54.

Domorotkinja rađa na sastanku u Durbanu. Propoved: 54-0304, E11.

Hinduistkinja obraćena i isceljena za vreme reda za molitvu u Durbanu. Propovedi: 53-0508, E50-E51; 54-0307A, E11-E13; 57-0611, E55-E56; 59-0814, E4; 61-0515, E28-E32. Napomena: William Branham često kaže da je ta žena bila muslimanka. On je greškom zamenio hindu i islam. Ovo je očigledno pošto hinduistkinje stavljaju crvenu tačku između očiju i pošto su ostali hindusi u auditorijumu počeli uzvikivati: "Krišna," što je zemaljsko obličje hinduističkog boga, Višnu. William Branham ispravlja ovu grešku kada prepričava ovu priču u 59-0814, E4.

U redu za molitvu u Durbanu: žena umire; isceljen dečak s ukrštenim očima; doktor spašen; isceljen mentalno retardiran pogrbljen čovek. Propovedi: 53-0508, E51-E60; 54-0217, E19; 54-0307A, E14-E27; 57-0323, E67-E68; 57-0611, E56-E65; 58-1004, E46-E48; 61-0515, E32-E43; 62-0521, E14-E17. Ostali izvori: časopis *Samo veruj*, Vol. 4, No. 2, str. 12, dostupno na Internetu na www.onlybelieve.com.

Slepa Jevrejka obraćena i isceljena na zadnjem sastanku u Johannesburgu. Izvori: Knjiga, *Prorok posetio južnu Afriku*, od Juliusa Stadskleva, str. 147.

Procena rezultata kampanja Williama Branhama u južnoj Africi. Propovedi: 52-0817, E17; 54-0307A, E27. Ostali izvori: Knjiga, *Prorok posetio južnu Afriku*, od Juliusa Stadskleva, str. 70-71.

Razgovor Williama Branhama i F. F. Boswortha na rastanku. Izvor: 53-1109, E54-E55.

Poglavlje 60: Anđelova procena/ Poglavlje 61: Tri svedoka

Priča o isceljenju Williama Branhama od invazivnih ameba. Propovedi: 52-0224,14-17,31; 52-0713 A, E51-E62; 52-0715, E14-18; 52-0725, E41-E54; 53-0329, 17-43; 53-1109, E51-E66; 54-0307E, E27-E29; 54-0620E, E5-E9; 54-0902, E49-E58. Ostali izvori: Činjenice o invazivnim amebama preuzete su iz članka "Tajanstvene amebe: Parazitolozi se trude protumačiti pravi identitet ovih zagonetnih mikroba", Naučne novosti, Vol. 136, str. 216-217, 30. septembra 1989. Takođe, telefonski sam razgovarao o ovome s Billyjem Paulom Branhamom. Tako sam saznao da amebe nisu napustile organizam njegovog oca, već su čudesno uspavane.

Razgovor Williama Branhama s doktorom agnostikom. Propovedi: 52-0715, E5-E9; 55-0228, E29. Napomena: Iako William Branham spominje samo muslimane kada priča o ovome, u svom tekstu dodao sam hinduse pošto žene u hinduističkoj kulturi nose crvene tačke među očima. Pripadnici obe religije bili su prisutni na njegovoj kampanji u Durbanu.

Poglavlje 62: Skretanje u levo na jezeru Michigan

Priča o viziji Williama Branhama o podmornici u jezeru Michigan koja je skrenula u levo i njegovom testu u Battle Creeku. Propovedi: 52-0720E, E3-E6; 52-0816, E25-E49; 54-0306, E6-E8. Napomena: Snimak propoved Williama Branhama 52-0816 je lošeg kvaliteta. Transkript ove kasete u "Message Software Package"-u razlikuje se od mog ličnog transkripta na nekoliko mesta. Pošto ta mesta sadrže značajne detalje za 62. poglavlje, ovde ih iznosim. U citatu E29, transkriptovali su: "Poveo sam svoju suprugu i njih, i otišao dole, i odveo sam svoju majku u ...?..." Kada sam ja slušao

kasetu, čuo sam da kaže da je poveo svoje suprugu i majku u *"planetarijum"*. U citatu E31, transkriptovali su: "Sanjao sam da vidim veliki, ogroman muljeviti *put* kako ide i udara malu...?" Kada sam ja slušao kasetu, čuo sam da kaže: "Sanjao sam da vidim veliki, ogroman muljeviti *talas* kako ide i udara malu...?" Takođe, u citatu E40, transkriptovali su da kaže: "Preskočilo je i došlo bratu ...?..." Ja čujem da kaže: "Preskočilo je i došlo bratu *Floydu*."

Dva reda za molitvu opisana u 62. poglavlju potiču iz propovedi Williama Branhama 52-0713E, E55-E62 i 52-0715, E48-E58. Oba reda za molitvu su sažeta. Na brzi red za molitvu u kojem se molio za sedamdeset i osam ljudi i onda se srušio referencira se u 52-0717, E35-E72 i 52-0718, E3-E11.

Napomena: Nakon što je skoro umro od ameba, William Branham nastavio je sa svojom službom u Hammondu u Indiani 13. jula 1952., što je dan kada je autor ove biografije rođen.

Poglavlje 63: Kada se ljubav pokrene

Priča o devojčici kojoj je isceljeno jedno oko. Propovedi: 53-0212, E2-E3.

Williama Branhama uznemiruju kod kuće. Propovedi: 53-0829, E12; 53-1206, E36; 54-1206, E3.

William Branham slučajno uznemiruje gnezdo stršljena. Propovedi: 54-0216, E40; 54-0724, E50-E53; 55-0610, E42-E43; 55-1009, E31-E33; 55-1110, E49-E50; 56-0121, E100; 56-0218B, E17-E18; i na mnogim drugim mestima.

Kada su supruga i dve kćeri Williama Branhama plakale, on je promenio atmosferu. Propovedi: 54-0216, E35; 54-0228A, E59-61; 55-0610, E34-E36. Napomena: Ovaj događaj se verovatno nije dogodio istog dana kao i incident sa stršljenima, ali se dogodio u bliskom razdoblju.

Propovednik nudi slušaocima radija hiljadu dolara za dokaz božanskog isceljenja. Propovedi: 54-0301, E55; 54-0620E, E30; 56-0225, E54-E55; 63-0707, 50-2 to 51-3.

Priča o dr. Reedheadu kako prima Duha Svetog. Propovedi: 53-0729, 42-181 to 50-237; 53-0830A, E68; 53-1106, E2; 53-1129E, E55-E58; 53-1212, E51-E55; i na mnogim drugim mestima.

Priča o snimanju dokumentarnog filma *Prorok dvadesetog veka*. Propovedi: 53-1130, E11-E13. Ostali izvori: Film, *Prorok dvadesetog veka*, dokumentarac snimljen u Jeffersonvilleu u Indiani i u Chicagu u Illinoisu 1953. Transkriptovan je u "Message Software Package"-u kao 53-0800, ali takođe možete nabaviti video DVD ovog dokumentarca od Bible Believersa (pogledajte Literaturu).

Pripreme puta Williama Branhama u Palestinu. Propovedi: 54-0718A, E49; 60-1211,128-129; 61-0217, E49; 64-0726M, 209-215.

Poglavlje 64: Pomazanje za život

Oba isceljenja Billyja Paula Branhama. Propovedi: 55-0119, E23-E28; 53-1213E, E51-E57; 55-0123A, E21-E30. Ostali izvori: Lično svedočanstvo Billyja Paula Branhama snimljeno 1989. u Cloverdale Bible Wayju, Surrey, B.C., Kanada.

Isceljenja Georgea Wrighta. Propovedi: 54-0103M, 60-8 to 61-12; 54-0307E, E34-E47; 54-1219E, 10-25; 60-0911M, 282-298.

Isceljenje ćerke gđe. Baker i isceljenje majke Charlija McDowella. Propovedi: 54-0307E, E36-E45; 55-0119, E23-E28.

Williamu Branhamu onemogućeno propovedati na konvenciji Glasa isceljenja u decembru 1953. u Chicagu. Propovedi: 53-1213, E7-E18; 54-0404, E157.

Poglavlje 65: Pozvan iz Egipta

Williamova Branhamova vizija o istočnom Indijcu na njegovim ulaznim vratima. Propovedi: 54-0307E, E48; 54-0620E, E12.

Williamova Branhamova vizija o rušenju F. F. Bosworthа u Južnoj Africi. Propovedi: 53-0512, E37; 54-0721, E13-E17; 54-1206, E4-E7; 55-0610, E36-E38.

William Branham u Vatikanu. Propovedi: 54-0513,270; 54-0515,175-Q-33; 54-1003M, E12; 55-0220A, E33-E36; 57-0309B, E30; 57-1006, 327-738; 60-1209, 38-42; 63-0318, 167-5 to 168-2, (342-346).

Bog govori Williamu Branhamu u Kairu u Egiptu. Propovedi: 57-0811, E18-E19; 57-0925, 61-63; 58-0127, E60-E62; 58-0510, E48-E51; 60-1211, 128-137; 61-0217, E50; 61-0730, 153-159; 61-0806, 152-156; 62-0318E, 107-1; 63-0323, 422-5 to 423-4 (215-220); 64-0726, 209-215. Napomena: Razlog zašto sam obrazložio pet dolazaka Ilijinog duha u ovom delu biografije, pogledajte 64-0726, 212-215 i 64-0719M, 42-4 do 44-5. Da je William Branham razumeo pet Ilijinih dolazaka ranije u svom životu, ne bi bio dopustio da mu organizuju sastanak u Izraelu. Nakon ove tačke, razumeo je da je Njegova služba samo za pagane.

Poglavlje 66: Obračun u Indiji

Napomena: Prema svedočanstvu Williama Branhama, nejasno je koliko dugo je bio u Indiji. U 54-1003, 80 kaže pet noći, ali u 57-0126B, 53 kaže tri dana, dok u 63-0605, E9 kaže dva dana. Verovatno je bio u Indiji pet dana, ali je mogao propovedati dve ili tri noći. Denominacijske crkvene vođe su ga sprečile da ostane koliko je želeo. (57-0126B, E36-E38, E43) Ipak, jasno je da je slepi prosjak isceljen zadnje noći njegovog boravka u Indiji (55-1113, E71; 57-0126B, E84.) Odleteo je za Ameriku sledećeg dana, što je bila subota, 26. septembra 1954. (54-1003, 29.)

Komentari metodističkog nadbiskupa. Propovedi: 58-0309E, E34; 60-0221, 111 i na drugim mestima.

Večera Williama Branhama s premijerom Nehruom. Propovedi: 53-0513, E6; 54-0620E, E10-E11; 54-1003, 32, 39, 86-89.

Isceljenje gluvonemog dečaka. Propoved: 54-1003, 50-68.

William Branham izaziva indijske religiozne vođe i isceljenje slepog prosjaka. Propovedi: 54-1003,1-122; 54-1006, 161; 55-0220, E29-E57; 55-1113, E65-E71; 57-0126B, E36-E84; 57-0326, E95-E101; 58-0315, E56-E58; 59-0613, E5-E14; 60-0709, E8-E18; 61-0119E, E7-E11; 61-0211, E6-E9; 62-1231, E20-E28; 63-0605, E7-E17; 63-0627, 39-51 i na drugim mestima.

Poglavlje 67: Nešto ga progoni

William Branham provodi pet dana u krevetu zbog živčane iscrpljenosti. Propovedi: 54-1003, 29, 122.

Jahanje na konju kroz zgarište: Propovedi: 53-0612, E48-49; 53-0830A, E58-59; 53-1122, E64-68,i ostale.

Vizija američke Indijanke koja je držala čarape i kravatu. Propovedi: 55-0227A, E5-E20.

William Branham citiran u 67. poglavlju. Propovedi, po redu: 54-1024,218-220; 54-1219M, 28-31; 54-1231,55-58; sve je sažeto.

Literatura

Prorokova dela, od Pearryja Greena, 1969. Pokriva najvažnije delove života Williama Branhama, uz lična iskustva Pearryja Greena s Williamom Branhamom. 207 stranica

Možete naručiti od Tucson Tabernaclea, 2555 North Stone Avenue, Tucson, Arizona 85705, SAD.

Isus Hrist je isti juče, danas i zauvek će biti isti, od Williama Branhama, 1963. Ukratko opisuje svoj rani poziv u službu propovednika i svoje prve vizije i isceljenja nakon obraćenja 1932. 24 stranice

Možete naručiti od Voice of God Recordingsa, Inc., P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

Časopis ***Samo veruj***, urednice Rebeke Smith. Ovaj časopis sadrži članke o životu Williama Branhama i njegovoj službi. Dostupno na Internetu na www.onlybelieve.com.

Propovedi Williama Branhama možete naručiti:

Na srpskom jeziku:

www.nevesta-hristova.com
aladin.zeric@gmail.com

Na engleskom jeziku:

Bibie Believers, 18603-60th Avenue, Suney, BC V3S-7P4, Kanada. Možete poslušati ili ispisati propovedi s Interneta na www.bibleway.org.

End Time Message Tabernacle, 9200 – 156 Street, Edmonton, Alberta T5R 1Z1, Kanada, izdaje neke tiskane propovijedi.

The Word Publications, P.O. Box 10008, Glendale, Arizona 85318, SAD, izdaje neke štampane propovedi.

Voice of God Recordings, Inc., P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 4731, SAD, izdaje audio kasete, štampane propovedi i indeks tih propovedi.

William Branham, čovek poslan od Boga, od Gordona Lindsayja (u saradnji s Williamom Branhamom), 1950. Pokriva život Williama Branhama do 1950., s poglavljima od Jacka Moorea, Gordona Lindsayja i Freda Boswortha. 261 stranica

Možete naručiti na hrvatskom jeziku na web stranici www.biblijski-vjernici.com, ili na engleskom od The William Branham Evangelistic Associationa, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

William Branham, prorok posetio južnu Afriku, od Juliusa Stadskleva, 1952. Detaljni opis posete Williama Branhama 1951. južnoj Africi.

Možete naručiti od The William Branham Evangelistic Associationa, P.O. Box 325, Jeffersonville, Indiana 47131, SAD.

Indeks

Adair, dr. Sam 40, 55, 105, 109, 151
Anđeo Gospodnji……17, 18, 45
  daje Billu upute u Johannesburgu.....72
  daje upute u Klerksdorpu u Južnoj Africi.....85
  donosi riječ o Sarahinom izlječenju.....58
  htio da dade Sarah čašu vode.....112
  osobno se pojavio u špilji 33
  rekao Billu.....
    'Čini onako kako se budeš osjećao vođenim'.....113, 155
  rekao Billu da je izliječen od invazivnih ameba..113
  rekao Billu da ostane izvan Palestine.....170
  rekao Billu da skrene u lijevo.....128, 132
  upozorio da je Billy Paul u opasnosti.....151
  upozorio da je nešto pogrešno u Chicagu…154
  uvijek mu je govorio istinu 58
Arganbright, Miner.....
  potpredsjednik Full Gospel Businessmen Fellowshipa 146
Baxter, Ern.....18, 62
  podnio ostavku na mjesto Billovog rukovoditelja 187
Bosworth, Fred.....62, 79, 104
Branham, Billy Paul.....62
  alergijska reakcija na penicilin.....151
  dobio trajnu odgodu služenja vojnog roka..193
  hrabri svog oca u Južnoj Africi.....84
  izliječen od alergijske reakcije.....152
  izliječen od gangrenske infekcije.....154
  regrutiran u vojsku.....187
Branham, Howard.....17
Branham, Meda.....116

dijagnosticirana s cistom na lijevom jajniku.....36
Branham, Sarah.....
1951, rođena.....36
Branham, William (Bill).....
dijagnosticiran s invazivnim amebama.....106
dobio 1. poglavlje Jošue kao dio svog poslanja 115
intervju za dokumentarni film.....144
izaziva indijske religiozne vođe.....183
izliječen od invazivnih ameba.....113
naučio lekciju.....114, 134, 155, 167, 170, 191
naučio lekciju u Južnoj Africi.....108, 117
naučio lekciju u požarištu 191
njegove se fundamentalne doktrine nikad nisu promijenile.....192
odlučio propovijedati više doktrine.....189
otkazan susret s papom..167
posjetio ćeliju u kojoj je bio zatočen apostol Pavao167
poučavao Billyja Paula o ispravnom putu.....150
propovijedao pokraj Vatikana.....168
putuje u Johannesburg u Južnoj Africi.....62
rasudio misli g. Floyda. .134
razbolio se u Južnoj Africi 91
razumije svoje poslanje. 118
sastanak s religioznim vođama u Bombaju u Indiji.....181
vidio papinu trostruku krunu.....167
Davis, dr. Roy.....
rekao Williju Upshawu za Williama Branhama.....14
Demonologija.....
skeptici su osnaživali demone.....22
Doktrina.....
Bill nije protiv liječnika.65, 71
Bill obrazlaže krštenje Duhom Svetim.....141
Bill odlučio da mora propovijedati više.....189
Billove fundamentalne doktrine nikad se nisu promijenile.....192
Ilijin duh.....50, 172
jedini grijeh je nevjera u Božju Riječ.....41
kraj poganskog doba.....169
pet Ilijinih dolazaka.....173, 176
tri dolaska Isusa Krista. .171
zašto ljudi idu u pakao.....56
du Plessis, Justus.....
prevoditelj na afrikanski..76
Dva znaka.....33
Iscjeljenje.....
Billa od invazivnih ameba 113
Boba Denisona od raka..119
Delberta od sifilisa.....111
Florence Nightingale Shirlaw.....16, 39
Freda Boswortha.....165

gđe. Shane od psihoza…123
Georgea Wrighta.....162
kćeri gđe. Baker.....159, 162
Margie Morgan.....34
Williama Halla.....55
Jackson, Sidney.....59, 74
vidio Billa u snu.....60
Kampanje, lokacije.....
Battle Creek, Michigan..132
Bloemfontein, Južna Afrika 90
Bombaj, Indija.....179
Capetown, Južna Afrika. .91
Chicago, Illinois.....147
Durban, Južna Afrika.…..92
East London, Južna Afrika 91
Elizabeth, Južna Afrika…91
Johannesburg, Južna Afrika 63, 71
Kimberley, Južna Afrika. 87
Klerksdorp, Južna Afrika 81
Lisabon, Portugal.....166
Los Angeles, Kalifornija. 18
New York, New York.….55
Toledo, Ohio.....50
Konvencija časopisa Glas iscjeljenja u Chicagu 1953. 154
Lindsay, Gordon.....154
Meda ima cistu.....36
Mesijanski znak.....168, 170
Natprirodna iskustva.....
'Nikada nemoj piti, ni pušiti niti okaljati svoje tijelo na bilo koji način.'.....32
Bill vidio svoju Bibliju kako plovi kroz zrak k njemu.....115
Billu je dano 1. poglavlje Jošue kao dio poslanja 115
na samrti, Bog progovara 32
oslijepio pokraj litice dok je promatrao viziju.....165
otisak anđelove ruke sprže u bijeloj košulji.....68
proroštvo za vrijeme krštenja u rijeci Ohio.…32
umireni stršljeni.....138
Natprirodno svjetlo.....45, 68
Nehru, Jawaharial.....
Bill večerao s indijskim premjerom.....179
Ognjeni Stup.....20, 66, 159
Ovako govori Gospod.…86, 99, 159, 161
'Florence Shirlaw će živjeti' 16
'Margie Morgan će živjeti' 34
da bi Ern Baxter znao.....72
kongresmen, prohodati.…25
mi smo izvan Božje volje 81
nikad nije pogriješilo kad bi Bill rekao.....80
o Georgeu Wrightu.....161
upute Billyju Paulu u Klerksdorpu u Južnoj Africi.....86
William Hall će živjeti.…45
žena u Durbanu će umrijeti 97
Pethrus, Lewi.....168
organizirao Branhamovu kampanju u Izraelu.…146
Pijavica Božja, huussss.....114
Pjesma.....
Billova himna.....18
Pod pomazanjem.....34

dar djeluje automatski…..17
postao bi osjetljiv na duhove.....22
razlika između propovijedanja i vizija. 23
Proroštvo.....
'Kao što je Ivan Krstitelj prethodio...'.....32
Florence Nightingale Shirlaw će živjeti.....16
zamka u Južnoj Africi39, 84
Rokovnik vizija.....194
San.....
Bill sanja plimni val……127
Sidney Jackson sanja da Bill radi nešto pogrešno 60
Schoeman, A. J.....
odstranjen skepticizam.…69
predsjednik Nacionalnog odbora Južne Afrike.....62
Sestra Malicki ima krvne ugruške.....36
Smith, Sidney.....96
gradonačelnik Durbana....93
procijenio Billov uspjeh u Durbanu.....101
Stadsklev, Julius.....62
Sustav molitvenih kartica.....21
Upshaw, Willie.....
politička karijera.....15
Vizija.....
američka Indijanka drži par čarapa.....193
anđela kako dotiče leđa čovjeka.....69
autobusa iz Durbana u Južnoj Africi.....64
Bill nema kontrolu nad. .131
Charles Branham označava Howardov grob.....156
domorotkinje odjevene u ljubičasto.....72
Freda Bosswortha kako se ruši u Africi.....165
glinenih gruda kako padaju s neba.....161
hinduistkinje u Durbanu. .96
indijski sikh rekao Billu neka čeka.....164
iscijeljenja kćeri gđe. Baker 159
iscjeljenja bebe Sarah.....58
iscjeljenja majke Charlija McDowella.....160
iscjeljenja slijepog prosjaka u Bombaju.....183
iscjeljenja Willija Upshawa 25
Isusove krvi koja okružuje svijet.....52
kako Billy Paul pada.....149
kako djeluje u redu za molitvu.....23
ozlijede Willija Upshawa 20
paralizirane tamnopute djevojčice.....24
pet ucrvanih zelenih jabuka 45
skrivenog grijeha gđe. Shane.....120
sličnosti i razlike sa snom 128
sukoba na konvenciji Glas iscjeljenja.....155
tristo tisuća ljudi na jednom sastanku.....114

vožnje čamca po jezeru iznad podmornice….128, 132
zelenog automobila kako ubrzava i udara u stablo 66
Von Blomberg, Baron. 166, 177
Znak, drugi.....34, 35
Znak, prvi.....33, 35
Čudo.....
djevojčici su zarasli ozlijeđeni očni živci…135
Frank Shoemaker ponovno hoda.....14
izazvalo buku u Bombaju u Indiji.....181
izliječen poremećen čovjek u Durbanu.....100
izliječena djevojka sa slomljenom kralježnicom 66
noga Ernesta Bloma smjesta narasla 15 cm.....65
Willie Upshaw prohodao po prvi put u šezdeset i šest godina.....26

Informacije o knjigama

KNJIGA 1
Dečak i njegova neimaština
(1909 – 1932)

Od trenutka kada je rođen, William Branham bio je drugačiji. Opterećen siromaštvom i odbačenošću, postao je nervozno dete. Događalo mu se neuobičajeno: neobjašnjive i duhovne stvari koje su ga plašile. O Bogu nije počeo razmišljati do svoje 14. godine kada je skoro izgubio obe noge u nesreći sa sačmaricom. Dok je ležao umirući u lokvi krvi, imao je zastrašujuću viziju pakla. Video je sebe kako neprekidno pada sve dublje u područje izgubljenih i lutajućih duša. Zavapio je Bogu za milost i milostivo mu je pružena druga prilika – prilika koju je kasnije skoro propustio.

KNJIGA 2
Mladić i njegovo očajanje
(1933 – 1946)

Kao mladi pastor, William Branham mučio se shvatiti svoj neobičan život. Zašto je on jedini propovednik u gradu koji ima vizije? Kada ga je Bog pozvao u evangelizaciju širom države 1936., on je to odbio, da bi za svoju grešku grdo platio gubitkom

svoje supruge i kćeri koje su umrle od tuberkuloze. Vizije su se nastavile. Propovednici su mu govorili da te vizije dolaze od Satane. Očajanje ga je konačno nateralo da ode u pustinju i potraži Boga, gde se susreo licem u lice s natprirodnim bićem. Anđeo mu je dao Božiji poziv da pronese dar božanskog isceljenja narodima sveta. Kada je William Branham pitao hoće li ljudi verovati da je zaista sreo anđela, anđeo mu je rekao da će mu biti dana dva natprirodna znaka da potvrde njegov poziv. Onda će morati verovati. *I poverovaše!*

KNJIGA 3
Čovek i njegovo poslanje
(1946 – 1950)

Uskoro nakon što je anđeo posetio Williama Branhama i rekao mu da je određen proneti dar božanskog isceljenja narodima sveta, pojavio se prvi znak – fizička reakcija u njegovoj ruci koja se pojavljivala samo kada bi dotakao ruku nekog ko boluje od bolesti uzrokovane mikroorganizmima. U roku dva meseca od njegovog poslanja, izvanredan dar Williama Branhama privukao je pažnju na nivou države. Na njegovim su se skupovima, na kojima je propovedao spasenje i božansko isceljenje u ime Isusa Hrista, skupljale na hiljade ljudi. Događalo se mnoštvo čudesa. Svet tako šta nije video još od vremena kada je Isus hodao Galilejom, izbacujući zle duhove i isceljujući sve koji su bili bolesni.

Međutim, mnogi su ljudi i dalje sumnjali da se anđeo zaista pojavio ovom poniznom čoveku. Tada se pojavio drugi znak…i morali su verovati!

KNJIGA 4
Evanđelista i njegova prihvaćenost
(1951 – 1954)

William Branham je paradoks u modernoj istoriji. Počevši s 1946. njegova je služba naglo, u manje od šest meseci, prešla iz anonimnosti do velike pažnje na državnom nivou, a tokom toga je rasplamsala probuđenje isceljenja verom širom sveta. Uspeo je to postići uz pomoć svog jedinstvenog dara – natprirodnog znaka koji je na prepad privukao pažnju ljudi. Ubrzo su ga primetili hrišćani po celom svetu. Između 1951. i 1954. William Branham je održao najveće hrišćanske sastanke u istoriji do tog vremena – oko trista hiljada ljudi na jednom sastanku u Bombaju u Indiji. Njegova se tražena služba u Americi i dalje činila nezaustavljivom. Ali William Branham nije bio zadovoljan. Nešto se činilo pogrešnim. Dugo vremena nije znao šta je to, ali saznao je krajem 1954. Njegova služba treba doživeti promenu.

KNJIGA 5
Učitelj i njegova odbačenost
(1955 – 1960)

Međunarodna služba Williama Branhama imala je tri glavne faze. Prva, prepoznavao je bolesti natprirodnim darom u svojoj ruci. Kasnije su mu vizije omogućavale prepoznavanje bolesti i više od toga. Između 1946. i 1954. preko petsto hiljada ljudi prihvatilo je Isusa Hrista za svog Spasitelja zahvaljujući njegovom propovedanju – a nema načina proceniti koliko je miliona ljudi primilo isceljenje zahvaljujući njegovim molitvama. Uviđajući da ljudi ne prihvataju duhovne dubine i visine koje im nudi Božija Reč i Duh, William Branham je osetio da ga Duh Božiji poziva da učini nešto više. Znao je da ljudi dolaze na skupove iz mnogih razloga. Neki su dolazili jer su verovali da je prisutan Duh Isusa Hrista. Drugi su dolazili zbog toga što je to bilo novo i uzbudljivo, isto kao što su se ljudi skupljali videti kako Isus isceljuje bolesne i umnožava vino, hleb i ribu. Ali

svetsku istoriju je promenilo Isusovo učenje. William Branham je osećao da ga Bog poziva da tokom skupova isceljenja verom više naučava. Verovao je da njegova služba može doneti trajan, koristan doprinos hrišćanskoj crkvi. Počevši s 1955., više nije samo naučavao božansko isceljenje, već je takođe učio i druge aspekte Božije Reči. Bog mu je dao viziju nove faze njegove službe – "treći potez" (ako ćemo koristiti anđelove reči) – koji će nadmašiti sve što je Bog do tad kroz njega uradio.

Što je neizbežno, mnogi su se uvredili.

Uskoro izlazi…

KNJIGA 6
Prorok i njegovo otkrivenje
(1960 – 1965)

Narudžba knjige

Na srpskom jeziku:

www.nevesta-hristova.com
trabakz@gmail.com

Na engleskom jeziku:

Tucson Tabernacle
2555 North Stone Avenue
Tucson, Arizona 85705, SAD

Posetite:

www.nevesta-hristova.com
www.messagehub.info
www.biblijadanas.org
www.vjerujznaku.com